

Jamsai

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

妾心璇璣

สาวใช้
ประพันธ์

ชุด คุณชายสถาปนิย

2

อวี้ดิง 于晴 เขียน
อวี้ แปลา

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่คุณรัก

"เจ้าว่าเจ้าชื่นชมเลื่อมใสข้า?"

"ใช่แล้ว"

"เป็นหนึ่งในไม่มีสอง?"

"ในใจข้ามีเพียงหนึ่งเดียว"

"เมื่อก่อนมีหญิงสาวมากมายเพียงไรชื่นชมเลื่อมใสเนี่ยเฟิงอวิน คนที่เฝ้าอยู่นอกร้านหนังสือเพื่อแค่ให้ได้เห็นหน้าตาของข้าใช่หรือไม่ แต่ตอนนี้ไม่มีสตรีแม้แต่ผู้เดียวที่มองเห็นข้าแล้วจะหน้าแดงใจเต้น"

นางขมวดคิ้ว สิ่งที่น่าชื่นชมเลื่อมใสหาใช่หน้าตาของเธอ ตอนที่นางคิดว่าเนี่ยเฟิงอวินเป็นชายชราที่หลงรักในความสามารถด้านวรรณศิลป์ของเขาอย่างสุดหัวใจแล้ว นางอยากจะอธิบายกลับรู้สึกว่ายาวนานที่โอบเอวนางอยู่รั้งตัวนางไปใกล้ นางเบิกตาโตด้วยความตกตะลึง ตัวนางแนบติดกับร่างกายอุ่นร้อนและให้ความรู้สึกของบุรุษเพศของเขาโดยมีเพียงเสื้อผ้านั้น

"เจ้าจะพิสูจน์อย่างไรให้เห็นว่าเจ้าชอบข้า ชื่นชมเลื่อมใสข้าจริงๆ"

"หา?" รวากับได้ยินเสียงหัวใจเต้นรัว นี่เป็นเสียงหัวใจของนางหรือว่าของเขากัน "นายน้อยสาม...ท่านต้องการให้ข้า...พลีกาย?" พุดออกไปแล้วถึงได้พบว่าเสียงของตนเองแทบแผ่วยิ่ง

มากกว่ารัก

สาวใช้ประพันธ์รัก ชุติ คุณชายสกุลเนี้ย

อวิฉัย เขียน อวิ แปล

妾心璇璣 于晴 (Yu Ching) 著

Copyright © Wondersun Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2454-6

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 209 บาท

พิมพ์

กระดาษพิมพ์

ห้องโถงสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

แค่เห็นหน้าปกบุรุษรูปงามผู้นี้ก็เชิญชวนให้ต้องหยิบเล่มนี้ขึ้นมาอ่านคำนำดูแล้ว ไข่ม้อยละคะ นี่คือ 'สาวใช้ประพันธ์รัก' หนึ่งในชุดคุณชายสกุลเนี้ยซึ่งเป็นผลงานของท่านอวีจิงที่อ่านง่าย สนุก และน่าติดตามอย่างมากทีเดียวค่ะ โดยในชุดนี้มีทั้งสิ้น 6 เล่ม ได้แก่

ทันฮวาในดวงใจ
สาวใช้ประพันธ์รัก
องครักษ์เคียงคู่
แม่ครัวเคียงรัก
ผู้ดูแลสอนรัก
และคุณหนูหลงใจ

ซึ่งเราเรียงจากลำดับของคุณชาย เหตุการณ์ในแต่ละเล่มมีความเกี่ยวโยงกัน มากน้อยแตกต่างกันไป สามารถอ่านแยกได้ แต่อ่านทั้งชุดจะได้บรรยากาศมากกว่า โดยจะออกเดือนละ 2 เล่ม ไม่ทำให้นักอ่านรอนานแน่นอนค่ะ

สำหรับในเรื่องนี้ เป็นเรื่องราวระหว่าง 'จินเสวียนจิ' ที่แฝงตัวเข้ามาเป็นสาวใช้ ในคฤหาสน์สกุลเนี้ย นางเป็นคนคลั่งไคล้หลงใหลหนังสือมาก รวมทั้งชื่นชมและ ชื่นชอบ 'เนี้ยเฟิงอว้น' เจ้าของร้านหนังสือเฟิงอว้นอย่างยิ่ง ทว่าเขาในยามนี้กลับดูตัน โหดร้าย และเก็บตัว ทว่านางอยากให้เขาหายเป็นปกติ และอยากให้เขากลับไปสู่ วงการหนังสือเช่นเดิม จึงยอมเสียสละ 'ทุกอย่างในตัวเอง' ให้แก่เขา แล้วจากนั้น ความสัมพันธ์ของทั้งสองจะเป็นอย่างไร และเบื้องหลังของนางที่ว่า 'แฝงตัว' มานั้น มีอะไรให้ท่านติดตามหรือไม่ รวมไปถึงเรื่องราวในงานประพันธ์ชิ้นชื่อที่นางและเขา ถืออยู่นั้นจะเป็นผลงานของผู้ใด หากนักอ่านอยากทราบแล้วละก็เปิดประตูคฤหาสน์ สกุลเนี้ยแห่งเมืองหนานจิง และก้าวเข้าไปสัมผัสกับความหึงหวงใส่อหังของนายน้อยสาม และความเรียบง่ายมีจุดโดพพิเศษแต่น่าสนใจของสาวใช้เสวียนจิไปพร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ฉินเสวียนจี สาวใช้แห่งคฤหาสน์สกุลเนี่ย รูปโฉมและบุคลิกท่าทาง มีมีจุดใดพิเศษ นอกจากผู้ใดได้ใกล้ชิดจะได้กลิ่น กระดาษจางๆ จากตัวนาง
- * เนี่ยเฟิงอวี่น เจ้าของร้านหนังสือเฟิงอวี่นซึ่งนับว่าเป็นร้านหนังสือ ที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในเมืองหนานจิง เรียกไม่ได้ว่าหล่อล้ำ แต่อาจฝั่งผาย สีหน้าแววตาแต่ความหยิ่งยโสโอหัง เก่งกล้าสามารถทั้งบู้ทั้งการเจรจาการค้า
- * หลิวหมิน ผู้ดูแลร้านหนังสือเฟิงอวี่น หนึ่งในลูกน้องกำลังหลัก ของเนี่ยเฟิงอวี่น เป็นบุรุษร่างสูงผอมท่าทางสุภาพ เรียบร้อย เป็นคนซื่อและเถรตรงยิ่ง
- * เนี่ยมีหยาง คุณชายสี่สกุลเนี่ย หล่อเหลามีสง่า แต่ร่างกาย บอบบางยิ่ง ดูแลคฤหาสน์สกุลเนี่ยและช่วยเนี่ยเฟิงอวี่น ดูแลร้านหนังสือ
- * หยวนซีเซิง พ่อบ้านหยวน ดูแลการทำงานของสาวใช้และบ่าวไพร่ ทั้งหมดในคฤหาสน์สกุลเนี่ย ความจำเป็นสิ่งที่เขา ภาคภูมิใจที่สุดตลอด
- * เนี่ยหยวนเฉียว คุณชายสิบสองสกุลเนี่ย น้องเล็กสุดของตระกูล อารมณ์เขาเรียบง่ายไม่ซับซ้อน รูปโฉมน่ามองที่สุดในบรรดาพี่น้องทั้งสิบสองคน

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

บทนำ

ราวกับอยู่ในความฝัน

นางเดินเข้ามาในร้านหนังสือเฟื่องวีนอย่างเงียบๆ สิ่งที่เขา
แต่จู่ๆก็กลิ่นน้ำหอมและกลิ่นหอมของกระดาษ อารมณ์ที่ประหม่า
แต่เดิมของนางคลายลงเล็กน้อย ก่อนจะเบียดแทรกเข้าไปในกลุ่มคน
พร้อมกับริมฝีปากที่อมยิ้มอยู่ราวๆ

กลุ่มคนกำลังตื่นเต้นส่งเสียงแซ่กับบางอย่างอยู่ นางไม่ได้
ตั้งใจฟังอย่างละเอียด เพียงแต่เบียดตนเองไปถึงหน้าโต๊ะ สิ่งที่เขาอยู่
บนโต๊ะคือนิยายและบทกวีที่เพิ่งออกใหม่สุดๆ ร้อนๆ

"คันดูได้หรือไม่" นางเอ่ยปากถามด้วยเสียงแหบต่ำ

ลูกจ้างของร้านที่หลังโต๊ะก็ยิ้มกว้าง "ยืมได้แน่นอน แม่นางน้อย
เชิญดูได้เลยขอรับ พวกเรามีหนังสือครบทุกประเภท ไม่มีทางไม่เจอ
ประเภทที่ท่านชอบเด็ดขาด" แม้เขาจะประหลาดใจที่นางรู้หนังสือ แต่ก็

มิได้พูดออกมา

"ขอบคุณพี่ชาย" นางคณินยายเล่มหนึ่งขึ้นมาโดยไม่ได้ขออนุญาตขึ้นมองเขา อักษรตีพิมพ์ในรูปแบบราชวงศ์ซึ่ง สีมักสม่าเสมอ ยังไม่เห็นเนื้อหาที่รู้สึกแล้วว่าต้องอ่านได้ง่ายสบายตาแน่นอน ดูประณีตกว่านิยายที่ผกผันหลุดล่อนและกระดาศคุณภาพไม่ดีของร้านอื่นมาก

"ใครก็ได้! ส่งกระดาศเซวียเทา* ร้อยแผ่นไปที่หอจ้อยเยวียให้ข้า!" ยามนั้นเองก็มีคนแทรกตัวมาถึงข้างกายนางก่อนร้องตะโกนขึ้น กลิ่นเหล้าฟุ้งตลบ ไม่ต้องมองก็รู้ว่าเป็นบัณฑิตที่เพิ่งออกมาจากหอจ้อยเยวีย

ลูกจ้างร้านขายรับ ก่อนจะจดเอาไว้แล้วรีบนับดูกระดาศเซวียเทาที่เหลืออยู่ ในอาณาจักรต้าหมิงมีบัณฑิตเสเพลหย่าเปอยู่จำนวนมาก ที่ยึดการเที่ยวหอนางโลมเป็นอาชีพ แม้ลูกจ้างร้านจะยิ้มกว้าง แต่ก็ยังแค่นเสียงออกจุมูกเบาๆ

ร้านหนังสือเฟิงอวีนับว่าเป็นร้านหนังสือที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในเมืองหนานจิง มีสาขาอยู่ทั่วทั้งอาณาจักร จดขายมิใช่ชื่อเสียง มิใช่บริการที่ดี แต่เป็นหนังสือที่คุณภาพประณีตยอดเยี่ยมและสีหมักสม่าเสมอ ทางร้านมีโรงกระดาศเป็นของตนเอง รวมถึงมีแบบตัวพิมพ์อักษรทองแดงมากกว่าหกแสนชิ้น การจะเหนือกว่าร้านหนังสืออื่นก็สมเหตุผล ทว่าดันต้องมาขายหนังสือให้บัณฑิตตาถั่วเหล่านีเสีย

"อ้าว นี่มิใช่พี่เหว่ยหรือ?" บุรุษอีกคนแทรกตัวเข้ามาพลางเอ่ยขึ้นยิ้มๆ "ครึ่งเดือนก่อนมิใช่เพิ่งเห็นท่านพัวพันกับคุณชายสกุลหวัง

* กระดาศเซวียเทา เริ่มมีขึ้นในสมัยราชวงศ์ถัง มีสีสันและลวดลายสวยงาม ขนาดพอเหมาะ เริ่มแรกมีเพียงสีแดง ภายหลังมีเพิ่มเป็นสีฟ้า เดิมใช้เขียนกลอน ต่อมานิยมใช้เขียนจดหมาย เรียกชื่อตามกวีหญิง 'เซวียเทา' ผู้ประดิษฐ์

ดูว่าใครจะก้าวออกมาจากห้องจู่ๆเสียก่อนกันหรือไร ไฉนเพิ่งผ่านมาไม่นานก็เห็นท่านเดินออกมาเสียแล้ว"

"เฮอะ! พนันพรรคนี้มันนับเป็นอะไร ข้ายอมเสียเงินพนันดีกว่าจะเสียหน้า!" เขาเรอออกมาที่หนึ่งก่อนพูดแกมยิ้มกับบุรุษผู้นั้นข้ามหน้านางด้วยสีหน้าอ่อนเพลีย "ใครๆ ก็รู้ว่าวันนี้เป็นวันที่ร้านหนังสือเฟิงอวินออกนิตยารใหม่ ถ้ามาดูช้ากว่าคนอื่น จะมีถูกคนหัวเราะเยาะตายหรือไร!"

"ท่านก็ยังอุตส่าห์จำได้" เขาหันหน้าไปร้องบอกลูกจ้างร้าน "เอาหนังสือทั้งหมดที่ออกวันนี้ส่งไปให้ข้าที่คุกหาสน์สกุลเจียงตรงตรอกตะวันออกชุดหนึ่ง"

"ขอรับๆ จะส่งไปให้เดี๋ยวนี้เลยขอรับ" ลูกจ้างร้านความจำดีเลิศแต่ยังคงจดไว้บนกระดานฯ หางตากลับเหล่มองสตรีที่ดูหนังสืออยู่ นางถูกขนาบอยู่ระหว่างขี้เมาสองคนนี้ แต่กลับไม่มีปฏิกิริยาใดๆ แม้แต่น้อย เพียงแต่เปิดอ่านนิตยารอย่างเงียบๆ ประหนึ่งว่าไม่ได้ถูกรบกวนโดยสิ้นเชิง

หุนหวกไปแล้วหรือ

วันนี้เป็นวันที่ร้านหนังสือเฟิงอวินออกหนังสือใหม่ มีนิตยารบทละครร้อง และยังมีตำราคัมภีร์ต่างๆ ที่นำมาตีพิมพ์ใหม่ ด้วยเหตุนี้ฝูงชนจึงหลั่งไหลกันมามากกว่าปกติหลายเท่าตัว แต่แน่นอนว่าเหตุผลหาใช่เพียงเท่านั้นไม่

สาเหตุหลักที่มีเสียงดังเอะอะอีกทีก็ไปทั่วทั้งร้านเป็นเพราะเจ้าแถมเนี่ยมาเยือนแล้ว

ยากนักที่จะเห็นเจ้าแถมมาเยือนร้านหนังสือสักครา ส่วนใหญ่เขาจะคอยซบเคลื่อนอยู่หลังม่าน โดยทั่วไปล้วนมอบหมายให้หลิวหมิน

เป็นผู้ดูแล

"ไฉนตรงนั้นจึงครึกครื้นนัก" บรูซแซ่เหวยมองกลุ่มคนที่ส่งเสียง
แข็งแสร้อยกีดกันด้วยดวงตาที่พราวเลื่อนเพราะความเมา ตัวเขาไซเซ่น้อยๆ
จนชนเข้ากับแขนนาง เขาก็มหันล่าง กะพริบตาพร้อมกล่าว "เป็น...สตรี?"

ที่แห่งนี้ก็มีสตรีด้วย? ข้ากลับถึงหอจ้ายเยวี่แล้ว? หรือว่า...

เขาฉีกยิ้ม ก่อนจะคว้าจับแขนของนางไว้ "เจ้ารอไม่ไหวแล้ว?
ข้าก็รับปากว่าจะมาซื้อกระดาดเขียนกลอนให้เจ้าแล้ว เจ้ายังจะมาเองอีก
ไม่อยากจะอยู่ห่างข้าสักเสี้ยวเวลาเลยกระมัง..." บรูซแซ่เหวยเรออกมามากที
เห็นนางเงยหน้าขึ้นมาก็อึ้งงันไป "หน้าเจ้าเปลี่ยนเป็นอัปลักษณ์ตั้งแต่
เมื่อไร"

นางจมจ่อมอยู่ในหนังสือ ยังไม่ได้สติกลับมา เพียงแต่ถลึงตาจ้อง
บรูซที่จับแขนนาง "คุณชายโปรตระกูลวังกิริยาวาจาด้วย" กลืนเหล้าจาก
ตัวเขาแรงจนแทบจะกลบกลิ่นหอมของกระดาดที่มีแต่เดิมไปแล้ว นาง
เพิ่งมารู้สึกตัวว่าข้างกายมีคนมาเพิ่มมาสองคนเอาตอนนี้ จึงขมวดคิ้ว
คิดจะดึงมือกลับอย่างเงี้ยวๆ ทว่ากลับถูกจับไว้แน่นไม่ยอมปล่อย

"เฮอะๆ พี่เหวย นางต้องอัปลักษณ์แน้อยู่แล้ว เหมือนที่กล่าวกันว่า
หนึ่งวันมิพบพาน หน้าตาก็น่าซังอย่างไรเล่า" บรูซแซ่เจียงตะแอดนาง
ทำให้นางร้องอุทานเบาๆ ออกมา "เอดคอดกิวเซียว ข้ายังหอมย้งนัก
ข้าเดาว่าเป็นกลิ่นดอกบัว พี่เหวย ท่านลองมาดมดูว่าบนตัวนางเป็น
กลิ่นอะไร"

นางสะดุ้ง ดุมีนง มิได้ตื่นตระหนก เพียงแต่ประหลาดใจเล็กน้อย
ครั้นคนเมาที่ด้านข้างโน้มศีรษะลงมาทำท่าจะหอมนาง นางก็เบิกตาโต

และรีบหุดคอ

"นี่กำลังทำอะไร เกี่ยวพาสตรีมีชาติตระกูลกลางร้านหนังสือของข้า อย่างนั้นหรือ" เสียงบุรุษทุ้มต่ำดังขึ้นด้านหลังนาง นางตกใจ หรีตามอง เห็นลูกจ้างร้านกำลังถือไม้จะมาช่วยนาง แต่กลับหยุดค้างกลางอากาศ ปากเขาอ้ากว้าง สายตามองเลือนางไป ก่อนจะหลุดปากเรียกออกมา

"เอ้าเอ้า!"

เอ้าเอ้า? เป็น...เนี่ยเฟิงอวีน? เอ้าเอ้าของร้านหนังสือเฟิงอวีน?

หัวใจนางเต้นสะดุดไปหนึ่งจังหวะ รีบหันหน้ากลับไปด้วยความ กระวนกระวาย ก่อนจะมองเห็นมือใหญ่ยื่นมาขวางหน้าบวมๆ ของ คนเมานั่นไว้ได้ทันเวลา ครั้นมองเลยไปด้านหลังอีกหน่อยก็เห็นเป็น บุรุษร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่ง บนตัวสวมชุดตัวยาวสีฟ้า เรียกไม่ได้ว่าหล่อเหลา งามล้ำ แต่สภาพเรียบร้อยของอาจผั่งผาย สีหน้าแวตามีแต่ความหยิ่งยโส โอหัง

นางอึ้งงันไปเล็กน้อยก่อนมองดูรอบๆ ตัวเขา มีมีบุรุษอื่นให้ความสนใจทางด้านนี้...เช่นนั้น เขาก็คือเนี่ยเฟิงอวีนแล้ว?

ยังหนุ่มเพียงนี้เชียว?

นางคิดว่า...เนี่ยเฟิงอวีนควรเป็นชายชราจึงจะถูก

"เจ้า เจ้า..." บุรุษแซ่เหว่ยบัดมือเขาออก ก่อนจะร้องขึ้นด้วยโทสะ "เจ้าบังอาจนัก! คุณชายอย่างข้ากำลังคุยกับหญิงสาว เจ้ากลับยื่นเท้า มาสอด..." เขาถลึงตามองผู้มาขัดด้วยความโมโห ก่อนจะอุทานออกมา ทันที "เจ้า...ดูคั่นตายัง..."

"ลืมแล้วหรือ คุณชายเหว่ย ข้าคือเนี่ยเฟิงอวีน เคยดื่มกับท่าน

ในหอจ้อยเยวีย"

"จริง...จริงด้วย" ยามนี้บุรุษแซ่เหวยดวงตาสว่างวาว ความเมามายสร้างไปเจ็ดแปดส่วนแล้ว "พี่เญี ไม่ได้พบกันนาน" เขาคลี่ยิ้ม

"ไม่ได้พบกันนานจริงๆ" เนียเฟิงอวีนยิ้มกล่าวพลางรუნนางไปทางโต๊ะให้พื้นจ้อมมือมารของคนที่เจียงและแซ่เหวยอย่างไม่กระตือกระตก "ข้าได้ยินว่าท่านพัวกับคุณชายสกุลหวัง ใช่มะแล้วหรือไม่ว่า"

"แน่นอนว่าแพ้แล้ว เพื่อมาอุดหนุนร้านหนังสือของท่าน เงินสี่ขาวจี้ะของข้าเลยต้องเสียให้เจ้าคนแซ่หวังนั่นทั้งหมด" เขาเค้นเสียงพูดคิดว่าคงรู้สึกไม่ยินยอมอยู่เล็กน้อย

"นั่นก็พูดยาก" เนียเฟิงอวีนกำมือเรียกลูกจ้าง "ในร้านข้า้นนอกจากสตรีก็มีทุกอย่าง พวกท่านต้องการกระดาษ หมึก หรือว่าหนังสือก็บอกลูกจ้างได้เลย ไม่ต้องจ่ายเงิน" มุมปากเขามีรอยยิ้มบางๆ ทำให้อ่านสีหน้าของเขาไม่ออก

"จะทำเช่นนั้นได้อย่างไร" บุรุษแซ่เจียงและแซ่เหวยมีสีหน้ายินดีปรีดาถึงจะเคยบังเอิญเจอเนียเฟิงอวีนไม่กี่ครั้งในหอนางโลมและเคยเข้าไปตีสนทด้วย แต่ด้วยภูมิหลังของสกุลเนียและความเยอหยิ่งของเนียเฟิงอวีนอีกฝ่ายจึงไม่มีใครแยแสบัณฑิตอย่างพวกเขา ช่างหาได้ยากนัก เขาเหลือบมองสตรีนางนั้นแวบหนึ่งแล้วก็ต้องตกใจ สร้างเมาแล้วถึงได้มองเห็นหน้าตานางชัดเจน นี่เขาเริ่มกินไม่เลือกตั้งแต่เมื่อไรกัน

"คุณชายเหวย เมื่อครู่ข้ายังเห็นคุณชายสกุลหวังมาที่ร้านด้วย ข้ายังไม่ได้ไปทักทาย ท่านว่าเดิมพันนี้ใครแพ้ใครชนะกันแน่เล่า" เนียเฟิงอวีนเอ่ยเตือนอีกฝ่ายเบาๆ

"เฮ้ะ?! เขามาแล้ว?" ก็ถูก วันออกหนังสือของร้านหนังสือเฟิงอวิน เป็นดังวันสำคัญของเหล่าบัณฑิต ใครไม่มาเดินดูหนังสือออกใหม่สักรอบ ก็เตรียมตัวถูกคนหัวเราะเยาะได้เลย เขามาเพราะรักหน้าตา คนแซ่หวัง นั้นก็ยอมต้องมาแน่นอนเช่นกัน "ไม่ได้การ เข้าต้องไปแล้ว ไม่นั่นว่า ถ้าซ้ำรีบกลับหอยุ่ยเยวี่อาจจะยังไม่ถูกจับได้" เขาโบกมือและกล่าวลา โดยไม่คิด ก่อนกลืนจู๋จอยืดตัวแทรกกลุ่มคนออกไป

เนี่ยเฟิงอวินไม่แม้แต่จะมองพวกเขา ขณะกำลังคิดจะจากไป กลับเหลือบเห็นนางจ้องตนอยู่อย่างตาไม่กะพริบ

"แม่นางน้อยถูกทำให้ตกใจแล้วใช่ไหม" ริมฝีปากเขาอมยิ้ม บางๆ แตกต่างจากรอยยิ้มขอไปทีที่มีให้สองคนก่อนหน้านี้

"ไม่..." นางกล่าวเสียงค่อย "ขอบคุณคุณชายมากที่ช่วยเหลือทันเวลา"

เขาโบกมือด้วยท่าทางคล้ายไม่ได้ใส่ใจ "ในร้านหนังสือของข้า ไม่ต้อนรับชายขี้เมาที่เพียวเกี่ยวพาสตรีมีชาติตระกูล ถ้าเจ้าไม่เป็นอะไร ก็รีบกลับไปเถิด อย่าเที่ยวอยู่ข้างนอกสงเดช"

"ถ้าแก่ นางมาดูหนังสือขอรับ" ลูกจ้างร้านพูดขึ้น อยากจะเอาไม้พาดขี้เมาสองคนนั้นให้ตายเสียจริงๆ แม้ว่าปัจจุบันบัณฑิตจะนิยมฆ่าเวลา อยู่ในหอนางโลม ถ้าแก่เองก็หลีกเลี่ยงเรื่องนี้ไม่ได้ แต่เขาก็ไม่เคยเห็นอีกฝ่ายทำรุ่มร่ามกับสตรีที่ข้างนอกมาก่อน

"อ้อ?" เนี่ยเฟิงอวินเลิกคิ้ว กวาดตามองนางปราดหนึ่ง "มาซื้อหนังสือให้เจ้านายหรือ" ไม่เหมือน แม้รูปโฉมนางจะอยู่ระดับปานกลาง ดึงดูดความสนใจผู้ใดไม่ขึ้น แต่เมื่อมองดีๆ กลับดูมีกลิ่นอายของปัญญาชนอยู่

หลายส่วน เขาขมวดคิ้ว เอนตัวเล็กน้อยไปมดูอย่างแทบไม่สังเกตเห็น บนตัวนางหาได้มีกลิ่นดอกบัวไม่ แต่เป็น...กลิ่นหอมจางๆ ของกระดาศ ก่อนหน้านั้นเขาคิดว่าเป็นกลิ่นภายในร้าน แต่วันนี้มีคนจำนวนมาก กลิ่นกระดาศผสมปนเปกับกลิ่นเหงื่อ กลิ่นเหล้า กลิ่นเครื่องประทีนโคม จนพี้ยนไปอยู่สักหน่อยแล้ว ทว่าพอเข้าไปใกล้นางกลับได้กลิ่นหอมเรียบๆ ของกระดาศชัดเจน

"ข้า...ข้าแคะมาดูๆ เทานั้น"

"ดู? เช่นนั้นก็แปลว่าเจ้าสนใจเอง? แม่นางน้อยชอบอ่านประเภทใด" เขายังคงถามโดยไม่คิดอะไรเช่นเดิม ก่อนจะหยิบ 'หรุ้อัจฉินจ้วน'* ขึ้นมา เปิดดูตามสบาย

"ข้า...อ่านทุกประเภท"

"อย่างนั้นก็ยอดเยี่ยม" เขาพูดยิ้มๆ เหมือนว่ากำลังหยอกล้อ "เจ้าอายุยังน้อยก็อ่านหนังสือตำราทุกประเภท อนาคตไม่แน่ว่าอาจจะกลายเป็นบัณฑิตหญิงก็ได้" เขาแสดงชัดว่าไม่เชื่อ ถึงแม้เขาจะอบอุ่น มีมารยาท แต่เวลาเผลอก็มักหลุดแสดงความยโสออกมาเสมอ

"บัณฑิตหญิง? ข้าไม่ได้อยากเป็น ปัจจุบันบัณฑิตชอบร้องรำ ทำเพลงเที่ยวนางโลม แต่กลับเห็นเป็นเรื่องปกติธรรมดา" นางมอง หรุ้อัจฉินจ้วนที่เขากำลังอยู่ปราดหนึ่ง "ถ้าแ่เง่เ่ย่คิดว่าบัณฑิตหญิงจะสามารถเลี้ยงชายสวาทเป็นโขยงได้อย่างเปิดเผยโดยไม่จำเป็นต้องใส่ใจ สายตาผู้อื่นเหมือนกับอุ้งเจ๋อเทียนหรือ"

นางกล่าวด้วยความใจกล้าเล็กๆ นัยน์ตาดำตริ้งอยู่ที่ใบหน้า

* หรุ้อัจฉินจ้วน เป็นนิยายฮั้วตีกเรื่องแรกในสมัยราชวงศ์หมิง เนื้อหาเกี่ยวกับสัมพันธ์สวาทของจักรพรรดินี อุ้งเจ๋อเทียน (บูเช็กเทียน)

ด้านข้างของเขา เดิมทีเห็นว่าเนี่ยเฟิงอวีนเป็นชายชราอายุเกินห้าสิบ ไม่เคยคิดเลยว่าเขาจะอายุน้อยเพียงนี้...วันนี้มาร้านหนังสือ นอกจากสามารถได้เปิดหูเปิดตาเกี่ยวกับร้านหนังสือเฟิงอวีนแล้ว ยังสามารถได้เห็นโฉมหน้าของเนี่ยเฟิงอวีนและยังได้สนทนากับเขาอีกหลายคำ ถือเป็นความทรงจำที่ควรค่าให้หวนรำลึกถึงที่สุดในชีวิตนางแล้ว

มองพอแล้ว ควรต้องรู้จักพอแล้ว...

เนี่ยเฟิงอวีนเดิมไม่ได้กำลังมองนาง ที่หยุดอยู่ตรงนี้ก็เพียงแค่ช่วงเวลาที่ต้องรอลือหมิ่น ทว่าบัดนี้สายตาเขาได้ย้ายจากหูอื้อจวินจวินกลับมาอยู่บนหน้านาง

นางดูประหลาดอยู่เล็กน้อย และก็ดูตื่นเต้นอยู่เล็กๆ ใบหน้าไม่โดดเด่น มีลูกตาดำทอแววอบอุ่นร่าร้อนระดับอยู่ มั่นมีประกายเจิดจ้าแพรวพราว น้อยๆ แต่ยังคงไม่ดึงดูดความสนใจ

"คำพูดเจ้าเหมือนว่ากำลังคัดค้าน..." เขาเอ่ยปากพูดด้วยน้ำเสียงขบคิด "เจ้าเคยอ่านนิยายเล่มนี้?"

นางยังไม่ทันตอบก็พลันมีคนมาชนด้านหลัง เนี่ยเฟิงอวีนหันกลับไปจับไหล่ผู้มาได้ทันเวลา

"ลือหมิ่น?" สองคิ้วเขามุ่นน้อยๆ มองเห็นใบหน้าผู้มาขัดแล้ว ก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียงแสดงออกว่าไม่พอใจนัก "เจ้าไปไหนมา ชำร่อเจ้ามาครึ่งค่อนวันแล้ว"

"เอ้า...เอ้าแก!" บุรุษร่างสูงผอมท่าทางสุภาพเรียบร้อยเงยหน้าขึ้นมา สีหน้าเปี่ยมด้วยความตื่นเต้นดีใจ "ท่านยังไม่ไป!" ริมฝีปากเขากำลังสั่นเบาๆ แขนเขาก็กำลังสั่น

รอยย่นตรงหัวคิ้วของเนี่ยเฟิงอวิ้นกดลึกขึ้น หลิวหมินเป็นหนึ่งในลูกน้องกำลังหลักของเขา สาเหตุที่เข้าตาเป็นเพราะอีกฝ่ายไม่เหมือนบัณฑิตเสเพลหย่าเป่ทั่วไป ถึงแม้จะคร่ำครึไปสักหน่อย แต่ก็ชื่อตรงจนน่าชื่นชม ยากนักที่จะเห็นเขามีท่าทางตระหนกตกใจทำอะไรไม่ถูก

"ข้ายังไม่ไป ถ้าผิดนัดกับได้เท่ากวน ข้าจะคิดบัญชีกับเจ้า" เขาต่อว่า

"เถ้าแก่...ท่านคูสีขอรับ ข้าเจอของดีเข้าแล้ว!" หลิวหมินร้องบอกด้วยความตื่นเต้นดีใจ ไม่ฟังคำพูดเขาโดยสิ้นเชิง

เนี่ยเฟิงอวิ้นมองของในอ้อมแขนเขาแวบหนึ่ง "เป็นต้นฉบับของมือใหม่?"

"ใช่แล้วขอรับ" สมกับเป็นเถ้าแก่ มองปราดเดียวก็เห็นทะลุปรุโปร่ง

"แค่นี้ก็มีค่าถึงขนาดทำให้เจ้าตื่นตูมเป็นการใหญ่เชียวหรือ" เขาโบกมือ หันหน้ากลับมาคิดจะคุยกับสตรีนางนั้นต่อ แต่นางกลับหายตัวไปแล้ว

"เถ้าแก่ รอท่านได้อ่านนิยายนี้ก็จะเข้าใจขอรับ!" หลิวหมินพูดอย่างตื่นเต้น "ท่าน...ท่านไม่ทราบหรือว่านิยายเรื่องนี้จะก่อให้เกิดความปั่นป่วนเช่นไร...ควรพูดว่าอย่างไรดีเล่า ไม่ทราบจริงๆ ว่าควรเริ่มพูดจากที่ใด..." ผลลัพธ์ของการตื่นเต้นเกินไปคือพูดติดอ่าง

"อ้อ? เช่นนั้นเจ้าก็วางมันไว้ ข้ากลับมาคอยอ่านแล้วกัน"

"หา? แต่ว่า...แต่ว่า..."

"ทำไม เจ้าจะไปตามนัดแทนข้าหรือไร" เนี่ยเฟิงอวิ้นกล่าวจบก็เดินออกจากร้านหนังสือ พลิกตัวกระโดดขึ้นหลังม้าที่เตรียมไว้ สตรีนางนั้นก็เป็นเหมือนกับน้ำพุสายหนึ่ง เคยไหลผ่านในใจ แต่หลังนางจากไป

เขาก็ล้มหน้าตาของนาง อารมณฺ์สนใจจะพูดคุยก็นายไปเกือบสิ้นเช่นกัน

"ถ้าแก่ ท่านต้องรีบกลับมาอ่านนะขอรับ!"

เนี่ยเพิ่งอวีนได้ยืนเช่นนั้นก็ยิ้มบางๆ พลังพยักหน้า ก่อนกระตุกสายบังเหียนบังคับม้าให้วิ่งเหยาะๆ จากไป

"ถ้าแก่!" หลิวหมินไล่ตามออกไปร้องบอกเสียงดัง "ไม่ว่านานเพียงไร ข้าก็จะรอท่านกลับมา!"

"ไม่ต้องมองส่งแล้ว" ลูกจ้างร้านเดินออกมา หาได้ยากจริงๆ ที่จะเห็นหลิวหมินอารมณฺ์พลุ่งพล่านจนมีท่าทางเหมือนเพิ่งแต่งภรรยาแล้ว ภรรยาสิ้นใจตายไป "ถ้าท่านยังมองต่อไป ผู้อื่นคงได้คิดว่าท่านเป็นต่งเสียน* กลับมาเกิดใหม่" ลูกจ้างร้านมองต้นฉบับที่เขาถอดไว้แน่นในอ้อมแขนแวบหนึ่งด้วยท่าทางตามสบาย "นั่นมีชื่อเรื่องว่าอะไร เหตุใดจึงมีค่าถึงขนาดทำให้ท่านตื่นตูมเสียยกใหญ่"

"คั่นช่องสองบาป" หลิวหมินหันหน้ากลับมา สองตาเป็นประกาย เรื่องรองจนเทียบเคียงได้กับไข่มุกราตรีที่สามารถส่องสว่างในยามค่ำคืน ก่อนจะพูดต่ออย่างออกจะภาคภูมิใจ "มันชื่อว่าคั่นช่องสองบาป คั่นช่องที่สองเห็นการกระทำอันน่าเกลียดน่าชังของสรรพสัตว์ ตอนนี้อยู่ที่ต้นตูม เพราะมัน แต่อมันตีพิมพ้อออกมาแล้ว ผู้ที่ตื่นตูมจะเป็นชาวบ้านทั่วหล้า"

* ต่งเสียน คือบ่าวรับใช้ของพระเจ้าอันอายุตั้งแห่งราชวงศ์ฮั่นตะวันตก เป็นที่มาของสำนวน 'ตัดแขนเสื้อ' ซึ่งใช้เปรียบเปรยถึงชายผู้ชมชอบไม้ป้าเดียวกัน

7

สามปีต่อมา...

"พี่เสวียนจี้! พี่เสวียนจี้!"

เสียงเรียกเบาๆ ดังปนกับเสียงไก่ขันทำให้เสวียนจี้สะดุ้งตื่นขึ้นทันที นางลืมดวงตาอันง่วงงุนขึ้น จ้องมองเพดานอันไม่คุ้นเคยด้วยสายตาพราวเลือนอยู่เป็นครู่ใหญ่ ใบหน้าเล็กกลมดิกของหุหมิ่นถึงค่อยฉายเข้าไปในสายตาของนาง

"ลูกได้แล้ว" หุหมิ่นพูดเสียงเบา เสียงสวบสาบแสดงถึงว่าเหล่าสาวใช้ร่วมห้องล้วนลุกขึ้นมาล้างหน้าเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว ใบหน้าขาวผ่องของนางจึงยิ่งซีดกว่าเดิม

"สว่างอีกแล้วหรือ" เสวียนจี้เอ่ยอย่างยอมรับชะตากรรม แต่กลับแฝงด้วยความโศกเศร้าและแค้นใจตนเองอยู่หลายส่วน

หุหมิ่นหัวเราะพรีตออกมาเบาๆ "ฟ้าสว่างแล้ว ทุกคนตื่นกัน

หมดแล้ว อีกเดี๋ยวถ้าพ่อบ้านหยวนมาเห็นท่านยังนอนอยู่ ต้องได้ตำคน
แน่ๆ"

เสวียนจิ้นตัวขึ้นมาด้วยความเมื่อยขา หัวยังมึนงง นางเปลี่ยนเสื้อผ้า
ตัวเก่าเสียๆ รู้สึกเหมือนว่าหัวเพ็งถึงหมอนฟ้ายากสว่างแล้ว ไม่เคยรู้เลยว่า
กลางคืนสั้นขนาดนี้ ความที่นอนไม่พอบวกกับความเฉื่อยจะทำให้
ตัวนางสายงอนเงนจะลึ้ม

"นี่ท่านจะหลับอีกแล้วหรือ พี่เสวียนจิ้น" หูหมิ่นบัดมือนางเบาๆ
จัดแจงสวมเสื้อกั๊กตัวยาวให้นางอย่างคล่องแคล่ว

"ข้าใส่เองก็ได้..." เสวียนจิ้นพูดจิ้งจอก ดวงตาปิดปรือ

"ท่านใส่กลับด้านแล้ว กว่าท่านจะใส่เรียบร้อยก็คงฟ้ามืด" หูหมิ่น
พูดยิ้มๆ

"ข้า..." นางสะบัดศีรษะหมายจะเรียกสติ รู้สึกหงุดหงิดในใจอยู่บ้าง
"พวกเราในฐานะเป็นสาวใช้เหมือนกัน กลับทำให้เจ้าต้องคอยช่วยข้า
อยู่เรื่อย..."

"ท่านคือพี่เสวียนจิ้นนี่นา" ใบหน้ากลมๆ ของหูหมิ่นกำลังยิ้ม ก่อนจะ
ค่อยๆ จูงมืออีกฝ่ายเดินตามสาวใช้ที่ตื่นสายจำนวนหนึ่งออกไปข้างนอก
เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายชนกำแพงเข้า พี่เสวียนจิ้นสำนึกใจยิ่ง ปกติเงียบขรึม
ไม่ค่อยพูด เวลาที่น่ารักที่สุดกลับเป็นตอนเพ่งตื่นนอน

"อย่าทำเช่นนี้กับข้า ผู้อื่นเห็นเข้าจะเอาไปนินทา"

"ผู้น้อยากนินทาก็นินทาไปเถิด ถึงอย่างไรปากก็อยู่บนหน้าพวกนาง
จะพูดอะไรล้วนเป็นพวกนางตัดสินใจเอง แต่พวกเรามีความสุขก็พอแล้ว"

หูหมิ่นมีความสุข แต่นางไม่มี เสวียนจิ้นลอบถอนหายใจเงียบๆ

ปล่อยให้อีกฝ่ายลงเดินออกไป

หนึ่งเดือนก่อนฉวีสินเจ๊ถูกซื้อเข้ามาเป็นสาวใช้ของสกุลเนี้ย ชุดเดียวกับหุหมิ่น เดิมคิดว่าตนเองรูปโฉมและบุคลิกท่าทางมีจุดใด พิเศษ ไม่ดึงดูดความสนใจผู้ใดแล้ว แต่ก็ดันถูกหุหมิ่นมาคอยตาม ป่วนเปียน

หุหมิ่นเป็นสาวน้อยจากชนบทที่ซื่ออายนางหนึ่ง เป็นพี่คนโตในบ้าน จึงขายตัวมาเป็นสาวใช้ถาวรในสกุลเนี้ยเพื่อเลี้ยงน้องสาวน้องชายอีก เจ็ดแปดคน เด็กสาวเช่นนี้ทนความเหนื่อยยากความลำบากได้ดียิ่ง แต่คิดอย่างไรก็คิดไม่ถึงว่าจะมาสนิทสนมกับนาง นางไม่มีจุดใด ชวนสะอึกตา พอถูกป่วนเปียนตามติด นางก็รู้สึกยุ่งยากใจแล้ว...

"พวกท่านเกือบสายอีกแล้ว" ซุ่ยอวี่ที่กำลังดักน้ำล้างหน้าเงยหน้า ขึ้นมากล่าว "ตื่นสายทุกวัน ถ้าถูกรู้เข้าคงไม่ดีแน่"

ฉวีสินจึลลิ้มเสียบๆ นุ่งยองลงวักน้ำราดโดยไม่พูดอะไรแม้แต่ คำเดียว

"น้ำเย็นยิ่งนัก!" หุหมิ่นนั่งลงล้างหน้าตาม ก่อนจะตัวสั่นยะเยือก ขึ้นมาทันที "อากาศก็หนาวเช่นกัน อยากรุกผ้าห่มนอนมันถึงสายๆ จริงๆ"

"นั่นสิ ใครไม่อยากรุกตัวบนเตียงรอคนยกน้ำยกข้าวมาให้บ้าง แต่พวกเราดันมีชะตาต้องรับใช้ผู้อื่นนี่สิ" เหลอจุที่เริ่มดักน้ำตามที่ ด้านข้างฉวีสินจีท่าหน้ามุ่ม "หลินอันค๋อยโชคดีหน้อย เพิ่งมาวันแรก ก็ถูกพ่อบ้านหยวนเรียกตัวไปรับใช้นายน้อยสามแล้ว ไม่ต้องคอย ทำงานงกๆ อยู่ในคุกหาสน์เหมือนพวกเรา"

"ก็นั่นละสิ แม้แต่ที่นอนก็ไม่ต้องมาเบียดกับพวกเรา" เสี่ยวหง ตวัดสายตามองรอบข้างก่อนลดเสียงลงพูดว่า "พวกเจ้าลองเดากันดูซิว่า หลินอันมีโอกาสดำเนินการน้อยสามหรือไม่"

สาวน้อยกำลังอยู่ในวัยเริ่มคิดเรื่องความรัก ขณะอยู่บ้านเกิดย่อมเคยได้ยินเรื่องเล่าประเภทว่าไปเข้าตานายน้อยจากตระกูลร่ำรวยจนได้เป็นอนุมาบั๋ง ในใจจึงมีความเพ้อฝันอยู่เล็กๆ ว่าสักวันหนึ่งจะสามารถได้ดิบได้ดีเหมือนคนในเรื่องเล่า

"หลินอันทั้งสามทั้งห้าเร่ใจ ไม่ว่าใครได้คุยกับนางแค่นี้ก็คำกั้ววน นึกขอบนางทั้งนั้น" แม้จะไม่อยากยอมรับนัก แต่เรื่องจริงก็คือเรื่องจริง ในบรรดาสาวใช้ที่เข้ามาชุดเดียวกันก็มีหลินอันที่ชวนให้คนสนใจเป็นพิเศษ มองไม่ออกว่าเป็นบุตรสาวจากครอบครัวชาวไร่ชาวนา มือไม้หยาบกร้าน อยู่สักหน่อย แต่มีได้ทำลายความงามอันปราศจากการแต่งเติมของนาง ชูยอวี๋ถอนหายใจกล่าวว่า "ถ้านายน้อยสามเนี่ยถูกตาต้องใจในตัวนางเข้าแล้วก็มีใช้เรื่องแปลกเลย" นางมองเสวียนจีแวบหนึ่งก่อนเอ่ยถามพร้อมยิ้มปะเลาะ "พี่เสวียนจีเล่าคิดว่าอย่างไร"

เสวียนจียกหน้าขึ้นมาตอบยิ้มๆ อย่างจืดชืด "นี่เป็นเรื่องแน่นอน"

ชูยอวี๋กะพริบตา มองดูนัยน์ตาดำขลับของเสวียนจีจิตใจเคลิบเคลิ้มไปเล็กน้อย ก่อนจะหลุดปากออกมาว่า "พี่เสวียนจี อันที่จริงถ้าท่านไม่ได้มีนิสัยสงบเสถียรเจียบขี้นี้ ไม่แน่อาจจะมีชะตาเหมือนกับหลินอัน ได้ไปปรับใช้นายน้อยสามก็เป็นได้" ที่ผ่านมานี้ไม่เคยตั้งใจดูอย่างละเอียด บัดนี้พลันค้นพบว่าดวงตาของเสวียนจีเหมือนเป็นท้องทะเลอันไร้ขอบเขต ดูลึกล้ำจนทำให้คนละสายตาไม่ลง

เสวียนจีประหลาดใจเล็กน้อย ครั้นแล้วก็ยิ้มออกมา "โชคดีที่ข้าไม่ค่อยพูดและก็ได้มีนิสัยร่าเริง เลยไม่ต้องไปปรับใช้นายน้อยสามข้าชอบทำงานที่นี่ มีคนมาก คึกคักดี"

ชู่ยอวี่อัปปากจะพูด กลับเห็นพ่อบ้านหยวนเดินมาแต่ไกล จึงหุบปากลงอย่างมีไหวพริบ

สาวใช้ส่วนใหญ่ที่พักในห้องใหญ่ห้องนี้ล้วนเข้ามาพร้อมกัน ตอนแรกชู่ยอวี่แทบไม่สังเกตเห็นว่าในบรรดาสาวใช้ทั้งยี่สิบกว่าคน มีบุคคลอย่างเสวียนจีอยู่ด้วย อีกฝ่ายมักจะอยู่เงียบๆ ปกติไม่บิปราก พูดสักคำ มอบหมายงานอะไรให้นางก็ล้วนทำ พูดกับนาง นางก็ตอบมิได้ชวนให้คนซัง แต่ก็พูดไม่ได้ว่าชวนให้คนชอบ ธรรมดาจนให้ความรู้สึกเหมือนว่ามองเสร็จก็ลืมนางได้ทันที

ทว่าหลังจากหุหมิ่นคอยตามติดฉินเสวียนจีก็กลับเริ่มสังเกตเห็นอีกฝ่ายอย่างห้ามตนเองไม่ได้ พอสังเกตเห็นก็ค้นพบว่าท่าทางสุภาพ เรียบร้อยเงียบขรึมของเสวียนจินั้นแตกต่างจากเด็กสาวอย่างพวกตน และพอได้ลองใกล้ชิดนางแล้วก็มักตัดใจออกห่างนางไม่ได้ รอบกายเสวียนจีเหมือนเป็นบรรยากาศที่อบอุ่นไปด้วยความมั่นคงและความสบาย คุยกับนางก็รู้สึกอบอุ่นสบายใจ

"พ่อบ้านหยวนมาแล้ว พี่เสวียนจี" หุหมิ่นรีบอุคนางลุกขึ้น

พ่อบ้านหยวนปฏิบัติต่อพวกนางไม่เลวมาโดยตลอด ติดเค้ซึ่บ่นไปสักหน่อยจนเหมือนเป็นคนแก่ ขัดกับบุปลักษณะสุภาพเรียบร้อยอ่อนวัยของเขาโดยสิ้นเชิง

"เด็กๆ ทั้งหลาย ตื่นกันหรือยัง" หยวนซีเซิงตะโกนถามพลางมองสาวใช้

ที่รีบเดินออกมาจากในห้องนอน เขาพยักหน้าด้วยความพอใจ สาวใช้ที่เพิ่งมาใหม่ได้หนึ่งเดือนชุดนี้ล้วนไม่เคยก่อเรื่องวุ่นวาย เฉลียวฉลาดน่ารักทั้งยังสงบเสงี่ยม ทำให้เขารู้สึกปลื้มใจอย่างยิ่ง

"หลังงานทำความสะอาดใหญ่ในวันนี้เสร็จสิ้น ข้าจะจัดพวกเจ้าไปฝ่ายงานที่เหมาะสมกับแต่ละคน ตามเข้ามาเถอะ" เขาพูดเสียงดัง

หนึ่งเดือนมานี้ผู้คนทั้งคฤหาสน์สกุลเนี่ยล้วนกำลังทำความสะอาดคฤหาสน์ครั้งใหญ่ และก็ใช้โอกาสนี้สังเกตดูสาวใช้แต่ละคนไปด้วยว่าเหมาะกับงานประเภทใด การทำความสะอาดเช่นนี้เดิมมิใช่เรื่องยุ่งยากแม้แต่หน่อย เขายินดีจะทำด้วยซ้ำ ทว่าก็มีเรื่องหนึ่งที่ไม่ดี...

ตลอดสามปีมานี้ ทุกครั้งที่ถึงเวลาทำความสะอาดใหญ่ของคฤหาสน์สกุลเนี่ย เขาเป็นต้องหงุดหงิดในเรื่องนี้

ยุ่งยาก ซ้ำยุ่งยากจริงๆ...

เขาถอนหายใจ สองมือไพล่หลัง เดินออกไปข้างนอกและเริ่มงาน

มองจากไกลๆ ดูเหมือนเป็นแม่เปิดตัวหนึ่งนำพาเหล่าลูกเปิดเดินกลับไปกลับมาในคฤหาสน์สกุลเนี่ย หยุดเป็นครั้งคราวเพื่อทิ้งสาวใช้ไม่กี่คนไว้ทำความสะอาดจุดที่กำหนด ดวงอาทิตย์ร้อนแรงค่อยๆ เคลื่อนขึ้นฟ้า ความร้อนเริ่มปรากฏในอากาศ

หุหมิ่นสุดหายใจเอือกเล็กๆ ก่อนกระซิบถาม "ร้อนยิ่งนัก พี่เสวียนจื๋อท่านร้อนหรือไม่"

"ยังพอไหว" เสวียนจื๋อตอบยื้มๆ

"จริงหรือ แต่ข้าเห็นท่านเหงื่อออกเต็มหน้าแล้ว" หุหมิ่นลั่นนาง

พลางหยิบผ้าเช็ดหน้าเนื้อหยาบส่งให้

"ขอใจ" หน้านางเรือแดงอยู่เล็กน้อย ถึงจะอยากกลมกลืนเข้ากับสาวใช้กลุ่มนี้ ไม่ให้เป็นทีสะอืดตา แต่ก็ต้องล้มเหลวเพราะปัญหาด้านร่างกายที่มากเกินไปของตนเอง

"ร่างกายของพี่เสวียนจีดูเหมือนจะไม่ดีนักกระมัง" ไม่รู้ว่าชุยอวีลดความเร็วฝีเท้าลงแล้วเดินมาประกบอยู่ข้างของเสวียนจีย่างเงียบๆ ตั้งแต่เมื่อไร นางสูดหายใจลึก เดินเคียงข้างเสวียนจีพลันรู้สึกเย็นสบายขึ้นมาจริงๆ

"ข้า...เป็นอย่างนั้นหรือ" เสวียนจียังคงยิ้ม

"คงเป็นเพราะพี่เสวียนจีเป็นบุตรสาวของอาจารย์สอนหนังสือ ดังนั้นจึงแตกต่างจากพวกเรา ไม่เคยลงนา ร่างกายจึงดูผอมบางอ่อนแอ" หูหมีนึ่งซึ่งตอบแทน

"อาจารย์สอนหนังสือ? นั่นช่างดีเหลือเกิน" ชุยอวี้อ่อนหายใจ "ไม่เหมือนพ่อข้าที่เป็นชาวนา ต้องเจอะภัยแล้งน้ำท่วม พ่อไม่มีข้าวกินก็ต้องขายลูกสาว จำเป็นต้องขาย มิเช่นนั้นน้องสาวน้องชายของข้าคงได้ออดตาย"

เสวียนจีมองชุยอวี้อย่างหนึ่ง เอ่ยปลอบใจว่า "แต่ละคนมีชะตาชีวิตของตัวเอง พ่อเจ้าชายลูกสาว เขาเองต้องทำใจได้ยากยิ่งอย่างแน่นอน"

ชุยอวี๋ไต่ขึ้นดังนี้ ดวงตาก็เรือแดง "ท่านพุดูถูกต้อง ก่อนข้าจากมา ท่านพอยังร้องไห้ บอกว่ารอข้าครบกำหนดสามปีก็จะได้พบหน้ากันอีก"

เสวียนจียิ้มยิ้มเงียบๆ โดยตลอด มิได้พุดอะไรต่ออีก เรื่องในอนาคตใครก็บอกได้ยาก บางทีอีกสามปีชุยอวี้อาจได้แต่งงาน บางที

อีกสามปีนางอาจถูกขายอีกครั้งเพราะเกิดภัยธรรมชาติขึ้นอีก ทว่า
ปล่อยให้นางมีความหวังอย่างไรก็ดีดีกว่าเศร้าเสียใจมาก

สาวใช้ลืบทกว่าคนที่เหลือพลันหยุดเดิน เนื่องจากพ่อบ้านหยวน
ที่หัวขบวนรีบร้อนก้าวไปหาบุรุษผู้หนึ่งที่เพิ่งเดินมา

เสวียนจีมองบุรุษผู้นั้น...เขาสวมชุดตัวยาวสีขาว หล่อเหลามีสง่า
ด้านหลังเขามีชายอีกคนถือร่มเดินตาม

นางอุทานออกมาเบาๆ

"เป็นอะไรไป พี่เสวียนจี้"

"เปล่า...ไม่ได้เป็นอะไร" นางตอบเสียงค่อย

เข้าคฤหาสน์สกุลเฉียนมาได้เดือนกว่ายังไม่เคยเห็นเหล่าเจ้านาย
สกุลเฉียนเลย ก่อนเข้ามาที่นี่ก็ได้ยินว่าทั้งสกุลเฉียนมีพี่น้องเป็นชาย
ทั้งหมดสิบสองคน ข้างกายแต่ละคนจะมีชายฉกรรจ์ผู้จงรักภักดีปรนนิบัติ
รับใช้โดยเฉพาะหนึ่งคน ท่านสาม ท่านสี่ ท่านเจ็ด และท่านสิบสอง
ล้วนอาศัยในคฤหาสน์ บุรุษผู้นั้นดูจากที่เขาแต่งกายเรียบร้อยดูดี
สวมชุดปักลายตัวยาวสีขาว ด้านหลังมีปาวคอยกางร่ม จึงน่าจะเป็นหนึ่ง
ในเจ้านายของคฤหาสน์สกุลเฉียน และเมื่อคาดคะเนจากอายุ ก็น่าจะเป็น
ท่านสี่เฉียนมีหยาง

นางเหลือบมองเขาอีกแวบหนึ่ง เสียงดังเปี่ยมความกระตือรือร้น
ของพ่อบ้านหยวนดังแว่วขึ้นริมโสต เหมือนว่ากำลังรายงานการงาน
ของวันนี้ บุรุษชุดขาวผู้นั้นกางพัดออกด้วยท่าทางตามสบาย สายตา
กวาดมองมาทางนี้อย่างไม่ใส่ใจ ยามนั้นนางถอยหลังก้าวหนึ่งอย่าง
เงิบๆ หลบหลังซุ่ยอวี้ได้ถูกจิ้งหะพอดี

แม้จะรู้ว่ารูปโฉมของตนเองมีจุดพิเศษ แต่เพื่อความไม่ประมาทนางยังคงไม่ยอมให้ใครสังเกตเห็นนาง ชีวิตในตอนนี้น้ำบากไปสักหน่อยการใช้แรงงานทำให้สับสนวุ่นวายวาววอดของนางหยาบกำรันทหากแต่นางพอใจกับชีวิตเช่นนี้...ที่ไม่มีมีความโกรธแค้นหรือการแก่งแย่งชิงดีใดๆ ทั้งสิ้น

หางตานางชำเลืองไปก็เห็นบุรุษผู้นั้นขยับหนีไปสองสามก้าว พอบ้านหยวนก็ตามไปพล่ามต่อ บุรุษผู้นั้นยิ้มอย่างค่อนข้างมีน้ำอดน้ำทน ทั้งยังมองมาทางนี้อีกสองสามอึดใจ ก่อนจะมองเห็นนางได้พอดีพอดี...

เสวียนฉีกอวยหลังไปอีกก้าวอย่างเงิบเงียบแนบเนียน

"อะ คนรูปงามผู้นั้นเดินมาแล้ว ข้าเดาว่าเขาต้องเป็นหนึ่งในเจ้านายของพวกเรา ใช่หรือไม่" ซุยอวีพูดกระซิบด้วยใบหน้าร้อนผ่าวดังถูกไฟเผา

"นายน้อยสี่ นายน้อยสี่ขอรับ!" หยวนซีเซิงรีบไล่ตามไป ปากก็พร่ำบ่น "ท่านเองก็ต้องคิดเผื่อเหล่าสาวใช้ เด็กสาวหลินอันนางนั้นรับใช้นายน้อยสาม แต่ต้องคอยหลบไปร้องไห้แทบไม่เว้นแต่ละวัน จะดีจะชั่วท่านก็ช่วยพูดหน่อยเถิดขอรับ อีกเรื่องหนึ่ง อากาศร้อนจัด หากท่านจะออกไปข้างนอก มิใช่ว่าบ่าวห้าม แต่ร่างกายท่านเดิมาก็ไม่สู้ดี ถ้าเกิดไปหมดสติกลางทาง..."

"หรือเจ้าจะออกไปเจรจากราคาแทนข้า" เนี่ยมีหยางดัดบทเขาได้พอเหมาะแก่เวลา

"ไม่ขอรับ! บ่าวไม่ได้มีสมองขนาดนั้น และก็ไม่ได้มีความกล้าขนาดนั้นเช่นกัน..." หยวนซีเซิงรีบร้อนเดินตามเขา

เนี่ยมีหยางคลี่ยิ้มน้อยๆ เดินช้าๆ มาหาเหล่าสาวใช้ ดวงตาอบอุ่น

ปรายผ่านสาวใช้แต่ละคนที่ก้มหน้าอยู่ ก่อนกล่าวออกมาโดยไม่คิด "เช่นนั้นเจ้าไปเกลี้ยกล่อมให้นายน้อยสามรับร้านหนังสือของเขากลับไป เช่นนี้ข้าก็ไม่ต้องออกไปข้างนอกในวันอากาศร้อนจัดแล้ว ถูกหรือไม่"

"อา..." นายน้อยสียากแก้มเขาหรือ ปัจจุบันมีใครกล้าไปพูดเรื่องนี้กับนายน้อยสามบ้าง อันที่จริงไม่ใช่เพียงเรื่องนี้ สามปีก่อนเขาชมชอบนายน้อยสาม เคารพนายน้อยสาม ตอนนั้นความเคารพชมชอบยังคงเดิม แต่แค่ไม่กล้าเข้าใกล้...เขายังไม่อยากจะถูกตำหนิต้องหลบไปร้องไห้ร้องไห้ในมุมห้อง

หยวนซีเซิงยังคงคิดจะโน้มหน้าอะไรต่อ ทว่าเนี่ยมีหยางที่ด้านหน้า กลับพลันหยุดเดิน ทำให้เขาที่มีเรี่ยวแรงมากโดยกำเนิดศีรษะเกือบจะพุ่งชนอีกฝ่าย โชคดีที่ชายฉกรรจ์ถือร่มข้างกายเนี่ยมีหยางยันศีรษะ หยวนซีเซิงไว้ได้ทันเวลา ก่อนจะประคองเขาให้กลับมายืนตัวตรง

"นายน้อยสียี่?" ตกใจแทบตาย! ถ้าชนนายน้อยสียี่กระเด็นออกนอกกระเบียงไป เขาก็ไม่ต้องมีชีวิตอยู่ต่อแล้ว ผูกคอตายไปพบพญายม ให้จบเรื่องเสียเลยเถอะ

"เจ้าเงยหน้าขึ้นมา" เนี่ยมีหยางหยุดลงใกล้ๆ สตรีชุดขาวเรียบนางหนึ่งด้วยท่าทางเกียจคร้าน ก่อนจะเดินวนซ้ายๆ ฟินิจดูนาง

หยวนซีเซิงอิงไปเล็กน้อย "เอ๊ะ?" ตั้งแต่เมื่อใดกันที่สาวใช้หน้าตา ท่าทางไม่โดดเด่นเช่นนี้ก็ดึงดูดความสนใจของนายน้อยสียี่ขึ้นมาได้ แต่จะว่าไปแล้ว ในบรรดาสาวใช้ที่ซื้อตัวมาวันนั้นมีคนเช่นนี้อยู่ด้วยหรือ โฉนเขาถึงลืมไปได้

เสวียนจีกลัดกลุ้มขึ้นมาหน่อยๆ แต่ยังคงเงยใบหน้าขาวผ่องขึ้น

อย่างเชื่องช้า หลบตาเป็นตัวตรง

"อืม..." เนียมมีหยางพินิจดูอย่างละเอียดอยู่ชั่วครู่ หน้าตาปานกลาง อยู่ท่ามกลางคนจำนวนมากสมควรจะดึงดูดความสนใจใครไม่ได้ แต่ เขากลับมองเห็นนางท่ามกลางสตรีมากมาย

เห็นนางก้มหน้าคล้ายว่าประหม่าอยู่บ้าง เขาก็ยิ้มพลางเอ่ยถาม ด้วยน้ำเสียงอบอุ่น "เจ้าชื่ออะไร"

"บ่าวฉินเสวียนจีเจ้าค่ะ" น้ำเสียงไม่สูงไม่ต่ำ ไม่ได้นุ่มนวลเป็นพิเศษ และก็ไม่ได้ด้นเครือ เป็นเสียงที่เหมือนฟังแล้วก็ลืมได้ทันที

"อ้อ? ฉินเสวียนจี? หายากที่หญิงสาวจะมีนามเช่นนี้ บิดามารดาเจ้า รู้หนังสือหรือ"

"บิดาที่ล่องลပ်ไปรู้หนังสืออยู่บ้างเจ้าค่ะ" น้ำเสียงยังคงไม่สูงไม่ต่ำ อ่อนน้อมเหมือนบ่าวไพร่ทุกคนในคฤหาสน์สกุลเนี่ย มองแล้วไม่เห็นว่า จะจำหน้าได้ ฟังแล้วไม่เห็นว่าจำเสียงได้

เนียมมีหยางคิดใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่งก่อนก้มตัวน้อยๆ ดมกลิ่น รอบกายนาง ใบหน้ายังคงแยมยิ้ม แต่ค่อนข้างมีความหมายแฝง ก่อนที่เขาจะเอ่ยเรียกอย่างเกียจคร้าน "ซีเซิง?"

"บ่าวอยู่นี่ขอรับ!"

"สาวใช้เหล่านี้ชื่อเข้ามาเมื่อใด"

"หนึ่งเดือนก่อนขอรับ"

"อ้อ...เป็นพวกมาใหม่เนือง" มิน่าเขาถึงไม่เคยเห็น "เจ้ายืนมือทั้งสอง ออกมา"

เสวียนจีลังเลเล็กน้อยก่อนยื่นเรียวนิ้วทั้งสิบออกไป

"สิบนิ้วของเจ้าเรียวขาวและเพ็งมีรอยด้าน ผิวก็น้ำขาว กายก็หอม ตามหลักแม่นางสมควรจะเป็นคุณหนูให้คนคอยรับใช้ ไฉนจึงลำบาก มาเป็นสาวใช้ในคฤหาสน์สกุลเนี้ยเล่า" เขาเอียงศีรษะมองนางอย่าง ละเอียดอีกแวบหนึ่ง "อีกอย่าง เจ้าเลยวัยปักปัน* มานานแล้วกระมัง"

"ป่าวปิ่นอายุยี่สิบสองเจ้าคะ"

"ยี่สิบสอง?" เขาประหลาดใจอยู่เล็กๆ ที่เขาได้รู้ว่านางเลยวัยปักปันแล้ว เป็นเพราะเมื่อนางจะอยู่ท่ามกลางสาวใช้กลุ่มนี้ แต่นาง ดูแตกต่างออกไปพอสมควร ยืนนิ่งเงียบทั้งยังสงวนท่าที ไม่มีท่าทาง กระสับกระส่ายอ่อนประสพการณ์เช่นสาวน้อยแรกเข้าคฤหาสน์ หลังใหญ่ลึกลับกระฉิก "ข้านี้กว่าในวัยเท่านี้เจ้าควรต้องเลี้ยงลูกดูแลสามี อยู่กับบ้านเสียอีก แม้จะเข้าคฤหาสน์มาก็ควรมาเป็นแม่นม" มาเป็นสาวใช้ออกจะอายุมากไปบ้างจริง"

"ปาวยังมีได้แต่งงาน"

"อ้อ..." อายุยี่สิบสองยังไม่แต่งงานย่อมต้องมีสาเหตุชวนเร้น ซักถามลงลึกกว่านี้เกรงว่าจะเกี่ยวถึงความลับส่วนตัวของนางแล้ว โดยทั่วไปขอเพียงอายุไม่มากจนเกินไป เขาย่อมจะไม่ก้าวถามเรื่อง การว่าจ้างบ่าวไพร่ ซึ่งเชิงชี้งานนางได้ก็หมายความว่าประวัตินาง ขาวสะอาด

ทว่าบนตัวนางมีกลิ่นกระดาศางๆ อยู่ สมควรจะเคยเป็นผู้ที่ ใกล้ชิดหนังสือ

เขาเสียบไปครู่หนึ่ง หุบพัดลงแล้วก้าวผละออกไปสองสามก้าว

* ชาวจีนในสมัยโบราณถือว่าอายุ 15 ปีเป็นช่วงเวลาที่เกิดหญิงก้าวเข้าสู่วัยสาว เป็นวัยที่เริ่มปักปันทำหมัน และสามารถออกลูกได้แล้ว เรียกว่า 'วัยปักปัน'

เสวียนจีเพิ่งจะผ่อนคลายหายใจโล่งอก เขากลับพลันหันหน้ามาถามอีกครั้ง "เช่นนั้นเจ้าเองก็น่าจะรู้หนังสือเช่นกัน?"

เสวียนจียอตอบ "บ่าวเคยได้รับการสอนจากบิดาที่ล่วงลับ จึงพอรู้หนังสือบ้าง แต่ก็ไม่กี่ตัวเจ้าคะ" เห็นเขาได้ยินคำตอบเสร็จและเดินออกจากกระเบียงทางเดินไปแล้ว นางถึงระบายลมหายใจออกมาอีกครั้ง

นางมีอะไรชวนให้คนสะดุดตาเพียงนี้เชียวหรือ หน้าตาท่าทาง ออกจะธรรมดาซัดๆ ขณะเพิ่งเข้าคุหาสน์มา พ่อบ้านหยวนก็มักถือการมีอยู่ของนางเป็นประจำ เหล่าสาวใช้บางครั้งยังนึกชื่อนางไม่ออกด้วยซ้ำ ในกลุ่มคน ผู้ที่ควรเป็นที่สะดุดตาคือเด็กสาวผู้กระตือรือร้นอย่างหลินอัน มิใช่คนอย่างนาง

หรือว่าสายตาแหลมคมของนายน้อยสีจะมองอะไรออก? ห่วงคือนางยับย่น หวังเพียงว่าหลังเหตุการณ์คราวนี้แล้วจะไม่ดึงดูดสายตาใครอีก

"ซีเซิง สาวใช้ชื่อฉินเสวียนจีนางนั้นเจ้าไปซื้อตัวมาจากที่ใด" หลังเดินออกจากกระเบียงมาแล้ว เนี่ยมีหยางก็ทำเป็นเอ่ยถามผ่านๆ

"ฉินเสวียนจี? นาง...นางนะหรือขอรับ" หยวนซีเซิงเกาตีระชะทำหน้ายับยั้งพลาถย่อนึก "นาง...นางชื่อว่าฉินเสวียนจี พ่อของนางดูเหมือนจะเป็นอาจารย์สอนหนังสืออยู่ในชนบทหลายปี ปีนีเพิ่งจากโลกไป นางต้องการเงินฝังศพ บ่าวจึงฉี้นใจให้นางเข้ามาทำงานให้คุหาสน์ เรื่องน่าจะเป็นเช่นนี้ขอรับ" คิดไม่ถึงเลยว่านายน้อยจะสังเกตเห็นสาวใช้นางนั้น ถ้ามิใช่ก่อนหน้านี้เขาหาได้ ยินคำกระซิบกระซาบของหนูหมื่น

กับชู้ยอวี่ ทำให้ความทรงจำของเขาถูกดึงขึ้นมา เขาคงได้สัมผัสจริงๆ ว่า มีสาวใช้นางนี้อยู่ด้วย

เนี่ยมีหยางยืมหวาน "น่าจะ? เรื่องเช่นนี้เห็นได้น้อยนัก หายากที่จะมีเรื่องที่เจ้าจำไม่ได้"

หยวนซีเซิงหันหน้าเห่อแดง ความจำเป็นสิ่งที่เขาภาคภูมิใจที่สุดตลอดมา ตั้งแต่บรรพบุรุษแปดรุ่นของคฤหาสน์สกุลเนี่ยลงมาถึงแม่ครัว และสาวใช้มาใหม่ โดยปกติขอเพียงได้คุยด้วยครั้งเดียว สมองย่อมจะมีร่องรอยความทรงจำประทับอยู่ ชั่วชีวิตก็ไม่ลืมเลือน คำพูดของนายน้อยสี่เวลานี้จึงไม่ต่างจากการฉีกหน้าเขา

"นายน้อย เรื่องนี้จะโทษว่าไม่ได้นะขอรับ" เขาอุทธรณ์ตัดพ้ออย่างรู้สึกไม่เป็นธรรม "เดิมนางก็ไม่มีจุดเด่นอะไร คนแบบฉินเสวียนจีหาได้เกลื่อนกลาดตามท้องถนน สตรีที่ธรรมดาเช่นนี้จะทำให้คนสนใจได้อย่างไรขอรับ" พูดตามตรง ที่นายน้อยสี่สี่ตัวนางออกมาได้ปูปับกะทันหัน เขายังลอบคิดเลยว่านายน้อยสี่ดวงตามีปัญหา

เนี่ยมีหยางเห็นอีกฝ่ายตัดพ้อต่อว่าก็กระแอมไอเบาๆ ก่อนกล่าว ยืมๆ "ซีเซิง ข้าไม่ได้จะก้าวก่ายงานเจ้า เพียงแต่ถามดูเท่านั้นเอง เจ้าอยากจัดสรรอย่างไรก็ตามใจเจ้า ถ้าทำได้ดี เจ้าก็ให้รางวัลไปตามผลงานก็พอ" เขาโบกมือและเดินจากไปพร้อมกับชายฉกรรจ์ข้างกาย

หยวนซีเซิงลูบจมูก เดินกลับไปกระเบียดทางเดิน "ไปกันเถอะๆ ผู้ที่พวกเจ้าเห็นเมื่อครู่คือนายน้อยสี่ วันหน้าถ้าได้พบอีกต้องขานคารวะ" กล่าวจบหางตาของเขาก็ตวัดมองฉินเสวียนจีอย่างห้ามตนเองไม่อยู่ ไม่เข้าใจจริงๆ ว่านางมีจุดใดชวนให้คนสนใจ

อา... สองตาของเขาพลันสว่างวาบ

"เจ้า...เจ้า เจ้านั่นแหละ! มิผิด เมื่อครู่เจ้าพูดอะไรกับนายน้อยสินะ"

เสวียนจีซื่อนดาขึ้นมอง ดวงนงแปลกใจอยู่บ้าง "ข้า..."

เมื่อครู่เขามีได้ฟังอยู่ข้างๆ ทั้งหมดหรือไร

"เจ้าว่าเจ้ารู้หนังสือ?" เขาถึงขนาดหน้าตาแจ่มใส ยิ้มจนหุบปาก
ไม่ลงแล้ว

นางล้งเลเล็กน้อยก่อนยอบตัว "เจ้าคะ บ่าวรู้หนังสือ" ดูเหมือน...
ไม่ค่อยชอบมาพากลนัก แทบจะคาดการณ์ได้ล่วงหน้าเลยว่าสองเท้า
ของตนก้าวลงปลักโคลนแล้ว ไม่เอานะ นางเพียงอยากจะใช้ชีวิต
สงบเงียบอยู่ท่ามกลางผู้คนโดยไม่มีอะไรมาทำให้เปลี่ยนแปลง

"โธ่เอ๊ย! ข้าควรโดนตี ควรโดนตีจริงๆ!" หยวนซีเซิงมีรอยยิ้ม
เปลี่ยนหน้า ถ้ามิใช่ขายน้อยสี่ออกมาทักท้วง เขาก็ไม่รู้จริงๆ ว่าสาวใช้
ที่ปกติถูกเขาลืมนั่นไปนางนี้รู้หนังสือ ปัญหายุ่งยากและยิ่งใหญ่เพียง
หนึ่งเดียวในงานทำความสะอาดก่อนหน้านี้ก็นับว่ามีทางแก้ในที่สุด

"พ่อบ้านหยวนยืมได้พิกุลนั้ น่ากลัวยิ่ง" หูหมื่นพุดขึ้นเสียงค่อย

"เจ้า...เจ้าชื่อฉินเสวียนจีระมัง"

"เจ้าคะ"

"ดีจ้ะ นับตั้งแต่นี้เจ้าไม่ต้องไปทำความสะอาดกับพวกนางแล้ว
อีกเดียวให้ตามข้าไป" ในที่สุดก็หาคนได้ ให้นางไปทำดีที่สุด ต่อให้
ถูกด่าก็ไม่ถึงเขา ฮึๆ คนพบเรื่องน่ายินดีก็เบิกบานแซ่ซี้ดเช่นนี้ละ
ทว่านี่มิใช่เขาเจตนาหลักความรับผิดชอบให้นางนะ แต่เขาลำบากมา
สามปีแล้ว ไม่มีความจำเป็นต้องลำบากต่อไปอีก

"พ่อบ้านหยวน...หาคนอื่นเกิดเจ้าค่ะ บ่าวยังคงทำงานกับพวกหนูหมื่นจะดีกว่า" แยกหนักแล้ว มีสิ่งหนึ่งที่ว่า พ่อแยกจากเหล่าสาวใช้อย่างพวกหนูหมื่น วันเวลาอันทุกข์ยากของนางก็จะมาถึง วันเวลาทุกข์ยากยังไม่น่ากังวลเท่าไร ที่น่ากังวลคือนางไม่ชอบแตกต่างจากสาวใช้คนอื่นๆ การเป็นเช่นนั้นทำให้ในใจนางรู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัย

"เอ๊ะ? เจ้าจะไม่รู้ตัวชั่วไปหน่อยแล้ว เรื่องนี้เจ้ามีสิทธิ์พูดได้ด้วยหรือ" หยวนซีเชิงเหลืออกตาล่ำตาหนิ "ให้เจ้าทำ เจ้าก็ทำ เจ้าชายตัวมาทำงานให้คฤหาสน์สกุลเนี่ยเราแล้ว ต่อให้บอกให้เจ้าลงหมอน้ำมัน เจ้าก็ไม่อาจประกาศขึ้นได้"

หลังพูดจบด้วยสีหน้าถ้อยคำรุนแรง เห็นว่าบรรลุลจุดประสงค์จะพูดแล้วถึงค่อยพูดต่อด้วยน้ำเสียงอ่อนลง "แน่นอนว่าไม่มีทางบอกให้เจ้าไปลงหมอน้ำมันหรอก เพียงแต่ต้องการให้เจ้าทำงานง่ายๆสบายๆ บางอย่างสักหน่อย มิได้มีอะไรหนักหนาสาหัส"

เสวียนจีเงยหน้าขึ้นมองหยวนซีเชิงตาไม่กะพริบ เห็นเขาน้ำลายกระเด็นเป็นฝอย เรื่องนี้เห็นได้ชัดว่ามีอะไรไม่น่าไว้วางใจแอบแฝงอยู่ นางถอนหายใจ ยอมรับชะตากรรมแล้วพลาทกล่าว "พ่อบ้านหยวน กล่าวถูกต้อง ต้องการให้บ่าวทำอะไร บาวก็จะไปทำเจ้าค่ะ"

"เช่นนั้นจึงถูกต้อง" หยวนซีเชิงยิ้มพอใจ รู้สึกบาดหูอยู่สักหน่อย ไม่รู้เหตุใดจึงมักรู้สึกคำว่า 'บ่าว' ที่นางพูดออกมาคล้ายจะบาดหูอยู่เล็กๆ

เหมือนว่า...เหมือนว่านางไม่เหมาะกับคำว่า 'บ่าว' นี้...แฮ้อ เขาเพิ่งจะอายุสี่สิบหกก็เริ่มรู้จักคิดฟุ้งซ่านแล้วหรือ จริงๆ เลย ภาวนาขอพร

ต่อพระพุทธรูปให้สาวใช้นางนี้จะดีกว่า

ฉินเสวียนจีที่น่าสงสาร นายน้อยเฟิงอวิน...ที่น่ากลัว...

หวังว่านางจะสามารถทำงานที่ข้ามอบหมายได้เสร็จก่อนนายน้อย
เฟิงอวินจะพบนางแล้วกัน

"อันที่จริง งานนี้ไม่ยุ่งยากสักนิด..." หลังแบ่งงานให้สาวใช้นางอื่น
เรียบร้อย เขาก็พาเสวียนจีเดินไปทางด้านตะวันออกพลางเอ่ยอธิบาย
"ขอเพียงเจ้ารู้หนังสือ เคยอ่านหนังสือมาบ้าง การจัดหนังสือขึ้นชั้น
ตามประเภทก็เป็นงานสบายยิ่ง" อาจเพราะต้องการชดเชยที่ผลักดันนาง
เข้ากองไฟ เขาจึงพูดด้วยถ้อยคำน้ำเสียงที่ดี

เสวียนจีมองเขาปราดหนึ่ง "พ่อบ้านหยวน ท่านกำลังเหงื่อไหลอยู่"

"เอ๊ะ?" นางสายตาดูเพียงนี้เชียว? "ข้า...อย่างนั้นหรือ อะๆ
อากาศร้อน ร่างกายก็อ่อนแอ" เขาปาดเหงื่อบนหน้าก่อนเดินเข้าสวนซึ่งกู่
ขนาดของคฤหาสน์สกุลนี้กว้างใหญ่ที่สุดในหนานจิง เสวียนจี
เข้ามาในคฤหาสน์ได้เดือนกว่าแล้ว ทว่าเพิ่งได้มาสัมผัสสวนซึ่งกู่เป็น
ครั้งแรก นางสังเกตเห็นว่าบริเวณนี้ไม่มีป่าไผ่เดินสักเท่าไร อากาศ
ก็อบอวลไปด้วยกลิ่นอายวังเวงเปล่าเปลี่ยว

"ถ้าเจ้าทำได้ดี วันหน้างานที่ห้องหนังสือก็จะมอบให้เจ้า ข้าเอง
ก็ไม่ต้องคอยเบียดเบียนมาจัดห้องหนังสือที่แสนใหญ่เช่นนี้ปีละครั้งแล้ว"
หยวนซีชิงคล้ายว่าพูดกับตนเอง

"ห้องหนังสือจู่?!" นางพลันอุทาน ทำเอาหยวนซีชิงตกใจจนเท้า
ก้าวพลาด หวิดจะตกลงทะเลสาบคนซุด

"เจ้า...เจ้าร้องหาอะไร!" เขาเหลืออกตา ตวาดว่า "อยากจะทำข้าตกใจตายหรือไร!" เขากลืนน้ำลายที่ล้าลึกก่อนพูดอย่างไม่สบอารมณ์ต่อ "ข้าเตือนเจ้าไว้เลยนะ ทำงานที่สวนซึ่งๆ ไม่เหมือนกับทำงานที่อื่น เรื่องสำคัญอันดับหนึ่งคือต้องเจียบเข้าไว้ อย่าเอะอะก็แหกปากร้อง"

นางคล้ายว่าไม่ได้ยินคำเตือนด้วยความหวังดีของเขา เอ่ยถามเสียงแหบแห้งขึ้นว่า "ท่านหมายถึงห้องหนังสือจู่ที่มีหนังสือเก็บอยู่มากกว่าแปดหมื่นเล่มห้องนั้นหรือ"

หยวนซีจึงอิงไปเล็กน้อย ประเมินมองนางปราดหนึ่ง "สาวใช้อย่างเจ้ากลับรู้อะไรต่อมิอะไรดีนัก อีกทั้งยังรู้อีกว่าห้องหนังสือจู่ของนายน้อยสามของพวกเรามีหนังสืออยู่เท่าไร เจ้าหวังว่าจะจัดการไม่เสร็จหรือ ไม่ต้องกลัว ข้ามิได้จะให้เจ้าทำให้เสร็จในวันเดียว"

"ข้าจะไม่รู้จักห้องหนังสือจู่ได้อย่างไรกัน" เสวียนจีพิมพ์

มันเป็นสถานที่ที่มีชื่อเสียงที่สุดในหมู่บ้านติดเมืองหนานจิง เป็นสถานที่เก็บหนังสือของเนี่ยเฟิงอวี่น ตำราหนังสือแปดหมื่นเล่มได้ทะลุจำนวนเก็บรวบรวมของคนปกติไปแล้ว ขอเพียงบอกชื่อหนังสือออกมาได้ต้องสามารถหาพบในห้องหนังสือจู่แน่นอน ข้าข้างในยังมีหนังสือที่ตีพิมพ์ด้วยรูปแบบราชวงศ์ซ่งของร้านหนังสือเฟิงอวี่น และหนังสือสะสมที่มีเพียงฉบับเดียวอยู่ด้วย ที่สำคัญที่สุดคือยังมีนิยายที่เนี่ยเฟิงอวี่นเขียนบทส่งท้ายให้ครบชุด

หยวนซีจึงประเมินมองนางด้วยความแปลกใจเล็กๆ จริงๆ เลย ก่อนหน้านั้นยังไม่รู้สีกว่านางมีจุดใดพิเศษ ทว่าตอนนี้กลับคล้ายว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้องแล้ว สาวใช้นางนี้ช่างมีสายตาแหลมคมรู้จักแยกแยะ

คนโดยแท้ ถึงกับเคยได้ยินเรื่องห้องหนังสือเล็กๆของนายน้อยสาม ทว่านางก็เป็นเพียงสาวใช้ สาวใช้เล็กๆ นางหนึ่งจะมีความรู้สึกเท่าไรเชียว

จริงสิ บิดานางเป็นอาจารย์นี่นา ทำเอาเขาตื่นตูมเสียยกใหญ่ "เป็นบิดาเจ้าเคยได้ยินมาแล้วบอกเจ้ากระมัง!" หยวนซีเซิงหัวเราะฮาๆ พอใจในคำตอบของตนเอง กำลังจะเปิดประตูห้องแดงของหอซึ่งกุ้อันเจียบสงบที่ตั้งอยู่ปากตะวันออกนั้นก็กลับพลันมีคนชิงเปิดแล้วพุ่งตัวออกมาจากด้านใน

"อย่ามันเถอะ! เป็นเจ้าโง่ตัวไหน...หลินอัน?!" หยวนซีเซิงขวานางไว้ทันเวลา เหยี่ยามด้วยน้ำเสียงเข้มงวด "เข้าขนาดนี้ เจ้าไม่ติดตามข้างกายนายน้อยสาม คิดจะไปทีใด"

"พ่อบ้านหยวน..." หลินอันเห็นเป็นคนที่รู้จักก็น้ำตาคลอเข้าขึ้นมาทันที "ข้า...นายน้อยสามเขา...เขา..."

"อย่าอ้อๆ อึ้งๆ ต้องเป็นเจ้าทำงานผิดพลาดอีกแล้วแน่นอน" เขาพูดอย่างไม่สบอารมณ์ หางตาเหลือบมองเสวียนจีแวบหนึ่ง หวังว่าสาวใช้นางนี้จะรู้สึกตึงใจแล้วหนีหายไป เขาสั่งห้ามเหล่าบ่าวไพร่ไม่ให้ลอบวิพากษ์วิจารณ์เรื่องของนายน้อยสามลับหลังเด็ดขาด ถ้าใครพูดก็ไล่หว่ากลับบ้านเก่าไปได้เลย ด้วยเหตุนี้บรรดาสาวใช้ที่มาใหม่จึงต่างไม่รู้ถึงปัญหายุ่งยากในสวนซึ่งกุ

หลินอันเข้าตาเขาตั้งแต่แรกเห็น เชื่อโดยสัญชาตญาณว่านางชวนให้คนนึกชอบและไม่กลัวคนแปลกหน้า ทั้งยังเห็นนางพูดจาไพเราะอ่อนหวาน เป็นสาวใช้น้อยที่ใครเห็นใครก็รัก อายุน้อยไปสักหน่อยแต่น่าจะรับใช้นายน้อยสามได้เหมาะสม จึงจัดแจงย้ายนางมาคอย

ปรณิบัติเนี่ยเพิงอวินอยู่ที่นี่ทั้งเข้าเย็น กลับคิดไม่ถึงว่า...ละครเรื่องเดิม
แสดงซ้ำทุกวัน...

เขาทอดถอนใจ ก่อนจะโบกมือให้เสวียนจีก่อนว่า "เจ้ารออยู่ตรงนี้
เข้าไปครู่เดียวเดี๋ยวกลับมา อย่าเที่ยวเดินส่งเดช...สวนมีขนาดใหญ่
ถ้าหลงทางก็ไม่มีใครวางตามหาเจ้า" เขาจับมือหลินอันบังคับเดิน
เข้าหอซู่กุไป

เสวียนจียืนอยู่ที่เดิมครู่หนึ่ง สายลมฤดูร้อนพัดระไบหน้า อุ่นนัก
ให้ความรู้สึกสบายกว่าอุณหภูมิหนาวเย็นจนคนจะแข็งตายในตอนฟ้า
ยังไม่สว่างมาก นางริมฝีปากเปื้อนยิ้ม เดินเอื่อยเอื่อยเลาะลานสวน

หลังจากนางเข้ามาในคฤหาสน์สกุลเนี่ยก็ไม่เคยมีสักเสี้ยวเวลา
ที่ได้อยู่ว่างๆ ต้องทำงานงๆ ตั้งแต่เช้าจรดค่ำ วันแรกก็ต้องหอบ
ผ้าห่มนวมไปตากแดดจนนางวิงเวียนตาลาย มือไม้อ่อนไปหมด แต่ก็
ไม่กล้าโอดครวญด้วยกลัวจะเป็นที่สนใจ ทั้งตัวคนเหมือนเป็นลูกบ๊วย
เหี่ยวยุ่น หัวถึงหมอนก็หลับเป็นตาย บัดนี้ผ่านมาเดือนกว่า ร่างกาย
ยังคงปวดเมื่อยน้อยๆ แต่ดีกว่าเดิมมากอย่างเห็นได้ชัด ยามนี้ได้แอบอู้
ก็รู้สึกสบายจนอยากหลับตาเข้าสู่ห้วงฝันอีกครั้ง...

"ใครอนุญาตให้เจ้าเข้ามา!"

เสียงตะคอกทำให้เสวียนจีตกใจจนหายใจหวน นางรีบลืมตา สิ่ง
มองเห็นคือบุรุษนั่งรถเข็นผู้หนึ่ง

หน้าตาเขามีได๋น่ามองเท่าเนี่ยมีหยาง มันบึ้งตึงแข็งกร้าว นัยน์ตา
ดำราวกับมีเพลิงโทะปะทุขึ้น ริมฝีปากบางเข้มแนบ

เสวียนจิน้ำกอดสี วิงเวียนตาลายขึ้นมาทันที อากาศร้อนแล้ว

กระมัง ถึงได้รู้สึกว่ายาวแรงจะหายไปหมดตัวแล้วเช่นนี้

"ไม่เคยเห็นเจ้านายขาพิการหรือไร!" เพลงโทะสะลุกขึ้นมาอีกครั้ง
วัตถุสีน้ำเงินปามาถูกนางที่อยู่ไม่ไกลด้วยกำลังแรง

นางเซอຍหลังเล็กน้อยก่อนจะล้มพับลงกับพื้น วัตถุสีน้ำเงิน
ที่ตกอยู่บนพื้นคือนิยายเล่มหนึ่ง นางอิงไป ตาลายมองเห็นแต่หมอกขาว
เป็นครู่ใหญ่ถึงปรับสายตาให้รวมศูนย์ได้

เขายังคงนั่งอยู่บนรถเข็น บนตัวสวมชุดสีเข้ม สองขามีผ้าขนสัตว์
ผืนบางคลุมไว้ ด้านหลังเขามีพอบ้านหยวนติดตามอยู่...

ชุดท่อนบนของเขาหูลู่รางดงาม เห็นได้ชัดว่าเป็นหนึ่งในเจ้านาย
ของคฤหาสน์สกุลเนี่ย

ยามนั้นเองหน้าอกนางพลันปวดรดขึ้นมา รู้สึก...ใจหายอยู่สักหน่อย
อย่างอธิบายไม่ได้

"เจ้าเป็นไปไปแล้วหรือ!"

"ข้า..." เสวียนจีได้สติกลับมาแล้วจึงรีบเก็บหนังสือลุกขึ้นยืน
"บ่าวเสวียนจีเจ้าคะ" สองขายังอ่อนแรงอยู่เล็กน้อย ไม่อยากเชื่อ ไม่อยาก
เชื่อเลย!

"ใครอนุญาตให้เจ้าเสนอหน้าเข้ามา" เนี่ยเฟิงอวิ้นถลึงตามองนาง
แววตาเหมือนจะกินคน

"บ่าว..." เสวียนจีเหลือบมองพอบ้านหยวนที่ยืนอยู่ด้านหลังเขา
อย่างรวดเร็ว ดวงตาอีกฝ่ายมองนางอย่างเย็นเยียบ เหมือนพลอยโมโห
ไปกับเนี่ยเฟิงอวิ้นด้วย เดิมก็เป็นเขาบอกให้นางรออยู่ที่นั่นมิใช่หรือไรกัน

"สวนซ่งกุไม่อนุญาตให้สตรีและคนแปลกหน้าเข้ามา เจ้าอาจหาญ

อะไรมาถึงได้กล้าเหยียบเข้ามาที่นี่" เขาหรีตาลงด้วยท่าทางดูร้าย มองดู
 นิยายปกน้ำเงินเล่มนั้นถูกนางถือไว้แนบอก อุดจะเกิดโทสะขึ้นมาไม่ได้
 "หนังสือของข้าให้สตรีมาทำสกปรกได้ที่ไหน เอาไปเผาแล้วไล่นาง
 ออกไปด้วย!"

เผาหนังสือ?!

นางตกใจ นี่เป็นพฤติกรรมของคนรักหนังสือเสียที่ไหน นางเห็น
 พ่อบ้านหยวนที่ด้านหลังเขาสาวเท้าเดินมาก็ก้าวถอยหลังโดยสัญชาตญาณ
 "พ่อบ้าน..." ดวงตาของพ่อบ้านหยวนเย็นชา "ไม่มีอารมณ์ความรู้สึก
 จ้องมองนางเหมือนมองคนแปลกหน้า"

เขามีหน้าตาเหมือนพ่อบ้านหยวน ทว่า...นิสัยกลับมิได้เย็นนอก
 ร้อนในอย่างพ่อบ้านหยวน

รู้ดีว่าอยู่ในภพหาสน์ไม่มากความไม่มากคำจึงจะเป็นหนทาง
 รักษาตัวรอด แต่ใครใช้ให้นางต้องมาเห็นหนังสือเล่มหนึ่งถูกเผาเป็นถ้ำ
 ต่อหน้าต่อตาเล่า...นั่นเหมือนเป็นการเชือดหัวใจนางก็มีปาน

นางกอดหนังสือแน่นพลางหลบหลักการเคลื่อนไหวจะแย่งหนังสือ
 ของพ่อบ้านหยวน ก่อนจะรีบร้อนคุกเข่าลง "หากนายน้อยไม่ต้องการ
 หนังสือแล้วก็โปรดมอบให้เสวียนจีเถิดเจ้าค่ะ!"

"ให้เจ้า?" ดวงตาเขาเปี่ยมด้วยแววเหยียดหยาม "ต่อให้เป็น
 รองเท้าพังๆ ที่ข้าเคยใช้ เจ้าก็ยังไม่มีสิทธิ์ได้เก็บไปสะสม เผาหนังสือซะ
 เจาเหิง!"

หยวนเจาเหิงจับปลายหนังสือไว้ นางร้อนใจ อยากจะปัดมือเขาออก
 แต่กลับเหมือนตบลงบนมิดดาบ ทั้งเจ็บทั้งแสบ อยากจะต่อต้านกลับ

ถูกเขาสะบัดตึง แขนขวาเหมือนไก่ล้จะเคลื่อนหลุดจากข้อต่อแล้ว เจ็บแทบตาย นางหอบหายใจ พยายามกดหนังสือไว้สุดชีวิต เอาแข็ง ปะทะแข็งมีแต่จะทำให้ตนเองแย่กว่าเดิม ต่อให้นางใช้เรี่ยวแรงทั้งหมด ก็ไม่เห็นว่าจะเอาชนะแขนหนึ่งข้างของหยวนเจาเชิงได้

"เนี่ยเพิงอวิน...นี่คือเนี่ยเพิงอวินที่เคยทำให้ร้านหนังสือเพิงอวิน มีชื่อเสียงดังสะท้านไต้หวันอย่างนั้นหรือ คนที่เผาทำลายหนังสือ ได้ลงคอจะคู่ควรเป็นคนรักหนังสือได้อย่างไร!" นางร้องลั่นออกมา

เนี่ยเพิงอวินได้ยินดังนั้นก็สะท้านเฮือก หน้าอกกระเพื่อมขึ้นลง อย่างรุนแรง "สาวใช้น่าตายอย่างเจ้ามาจากที่ไหน! ใครบอกเรื่องเหล่านี้ กับเจ้า!"

"ข้า...ข้า..." นางในสภาพทุลักทุเลสังเกตเห็นการเคลื่อนไหวของ หยวนเจาเชิงชะงักลงก็หอบหายใจเบาๆ สองสามคำรบ "ข้า...เพียงแค่ เดาเอา..."

"เดา?!" คำโกหกพรรคนี้นี้ไปพูดกับสุนัขเถอะ "เจ้าเดาเก่ง ทั้งยัง เดาได้ตรงเผง ตอนนี้เจ้าลองเดาชื่อหนังสือนี้ดู ขอเพียงเจ้าบอกได้ หนังสือเล่มนี้จะเป็นของเจ้า เจ้านายอย่างข้าไม่นับว่าใจจิตใจด่ากระมัง"

น้ำเสียงของเขาส่อเจตนาร้าย และยังมีคามมโยธโง่งของผู้นี้ที่อยู่เหนือกว่า เขาคิดว่าสาวใช้นางหนึ่งไม่น่าจะรู้หนังสืออย่างนั้นหรือ นี่ก็คือตัวตนแท้จริงของเขาหรือไม่

เสวียนจีหลูบตาลงมองตัวอักษรสีดำที่เลื้อยตัวอยู่บนปกหนังสือ ยี่สิบสองปีมานี้ชีวิตนางเต็มไปด้วยความผิดหวังและความสิ้นหวังที่ ถาโถมมาไม่ขาดสาย จนกระทั่งตอนท้าย หลังจากนางมีโชคได้พบ

เนี่ยเพ็งอวีน แม้แต่ความหวังเล็กๆ เพียงหนึ่งเดียวของนางก็สูญสลายไปเช่นกัน

เขาตืดนี้ว "เจาเซิงเผาหนังสือซะ แล้วไปพาตัวซีเซิงมาด้วย ข้าต้องการให้เขาอธิบายเองว่าสาวใช้ของเขาเอาความกล้าจากไหนเหยียบย่างมาที่สวนชั่งกุ"

"นี่คือหรือจวินจวินเจ้าคะ" เสวียนจีเงยหน้าขึ้นพูดออกมาที่ละคำ ดวงตาดำจับจ้องมองเขา "ตอนนี้ข้าขอมันได้แล้วหรือไม่เจ้าคะ"

ดวงตาเขาเบิกกว้างด้วยโทสะ เส้นเลือดดำปูดขึ้นมาอย่างรวดเร็ว "เจ้ารู้หนังสือ?!"

"สตรีมีควรรู้หนังสือหรือเจ้าคะ" นางย้อนถาม แสดงอาการต่อต้านโดยไม่รู้ตัว

เขากำลังโมโห แขนกำลังสั่น นึกถึงขีดจำกัดของเขาแล้วจริงๆ "สาวใช้น่าตายอย่างเจ้ากำลังหลอกข้าเล่นหรือ"

"เสวียนจีมีกลิ่น" นางถลึงมองเขากลับไป "ในเมื่ออยากได้หนังสือนี้ ก็ยอมต้องรู้จักอยู่บ้างเจ้าคะ เป็นนายน้อยเพ็งอวีนละเลยจุดนี้ไป หรือว่าเป็นท่านคิดไม่ถึงโดยสิ้นเชิงกันแน่?"

นาง...นี่นางกำลังเยาะเย้ยข้า?

ดวงตาเนี่ยเพ็งอวีนแทบจะพ่นไฟออกมาแล้ว ถ้าเขาลุกขึ้นได้ก้าวเดินได้ ไม่แน่ว่าได้ปราดไปบีบคอสาวใช้รันทาที่ตายนางนี้จนตายคามือนานแล้ว

"เสวียนจี..." นางยังไม่ทันพูดอะไรก็มีเสียงดังขึ้นจากไกลๆ

"นายน้อยสาม บ่าวหาท่านเจอเสียที!" หยวนซีเซิงลากหลินอัน

วิ่งมาอย่างทั้งร้อนใจทั้งดีใจ "ท่าน...ยังไม่ได้รับข้าวเช้า ไฉนจึงออกมาเสียแล้วเล่าขอรับ เอ๊ะ จีนเสวียนจี เจ้าคุณเขายู่ตรงนี้ทำไม เหตุใดมีสภาพเช่นนี้...เจ้า เจ้าเองก็ทำให้นายน้อยสามโมโหเช่นกันหรือ" ตายจริง! เขาปวดหัวยิ่งนัก ไม่ง่ายเลยกว่าจะจัดการกับหลินอันได้ สาวใช้แซ่ฉินนางนี้กลับมาเรื่องยุ่งยากมาให้เขามากขึ้น สาวใช้สมควรตาย เขาสมควรตาย สวรรค์สมควรตาย ชั่วช้า! ทุกคนล้วนสมควรตาย มีเพียงนายน้อยสามที่ไม่สมควรตาย!

"นางเป็นคนที่เจ้าพามา?"

หยวนซีเซิงเห้งผุดเต็มศีรษะ ลอบโอดครวญเจี๊ยบๆ "เป็น...เป็นสาวใช้ที่ป่าวพามาขอรับ บ่าว...บ่าวคิดไม่ถึงว่านายน้อยสามจะออกมากะทันหัน...บ่าวเดิมคิดว่า...เดิมคิดว่า...หลายวันนี้ในคุหาสน์มีงานทำความสะอาดครั้งใหญ่ บ่าวยุ่นจนไม่มีเวลา พอดีว่าสาวใช้นางนี้รู้หนังสือ บ่าวจึงคิดจะให้นางมาจัดห้องหนังสือจ้ะ บ่าวเดินผ่านที่นี่...เลยคิดจะเยี่ยมນายน้อยสามเสียหน่อย จึงได้ปล่อยนางไว้ตรงนี้ชั่วคราว..."

"เจ้าขวัญกล้าดีนี่ ถึงกับกล้าเอาหนังสือของข้าให้สาวใช้หน้าเหม็นนี้จัดการ?"

"บ่าว...บ่าว..."

"ถ้าหนังสือถูกลักถูกขโมยหรือถูกทำสกปรกเสียหาย เจ้า พ่อบ้านกระຈอกๆ จะชดใช้ไหมหรือ"

"เรื่องนี้...เรื่องนี้...เสวียนจีทำงานดีทั้งยังซื่อสัตย์ บ่าวคิดว่าคงไม่มีปัญหา ใช่หรือไม่ จีนเสวียนจี" เขาปลื้มที่คุงเขายู่บนพื้นน้อยๆ เพื่อขอคำเห็นด้วย

"หนังสือของนายน้อยสามล้าค่าราคาแพงเกินไป ถ้าเกิดปัญหาขึ้น เสวียนจี้ก็ซดใช้ไม่ไหว พ่อบ้านหยวนสู้ให้คนอื่นมาทำจะดีกว่า ข้าทำงาน ทำความสะอาดอย่างอื่นได้เจ้าคะ" หน้านางเบือนไปอีกทาง ท่าทีเย็นชา ในใจ...รู้สึกไม่ดีอย่างบอกไม่ถูก

"เจ้า...เจ้า..." อะไรกัน ก่อนนี้นางพูดไม่มาก น่ารักว่าง่ายจนทำให้ คนไม่รู้สึกถึงการดำรงอยู่ของนาง ให้นางไปซ่าย นางก็ไม่มีทางไปชว ยามนี้ประเสริฐนัก จะโมโหใช้อารมณ์ก็ไม่ดูเวลาล่วงเวลา เจตนาปั่นหัวเขา ที่เป็นพ่อบ้านไช่หรือไม่ เขากลับหัวได้ง่ายนักไช่หรือไม่ ถูกนายน้อยสาม นายน้อยสืบหัวทั้งวันยังไม่พอ แม้แต่นางที่เป็นแค่สาวใช้เล็กๆ ก็ยังมา ผสมโรง เขาไปลวงเกินใครเข้ากันแน่! ชั่วข้าจริง!

เนียเฟิงอวิ้นมองนาง โมโหแต่กลับยิ้ม "ใครบอกว่าหนังสือเหล่านั้น ล้าค่ากัน จะเผาสักตั้งก็ยังได้ ซีเซิง เจ้าพาสาวไชนี่ไปจัดหนังสือ อย่าให้ ข้าจับได้ละว่านางแอบขู๊ เจ้าก็รู้ว่าข้าเกลียดบ่าวไพร่ที่เกียจคร้านมา แต่ไหนแต่ไร เอาอย่างนี้ดีกว่า ถ้าครึ่งวันนางยังจัดหนังสือได้ไม่ถึงสองตู้ ก็ไม่อนุญาตให้พักกินข้าว เจ้าว่าวิธีลงโทษนี้ของข้ายุติธรรมหรือไม่"

"นายน้อย..." หยวนซีเซิงกัดฟันอยากจะเสนอแนะอะไร แต่กลับถูก ถลึงตาใส่ จึงได้แต่เอออตอบรับ "นายน้อยยุติธรรม ยุติธรรมแน่นอน ขอรับ!" ที่นี้ยังมีเรื่องไดยุติธรรมไปกว่านายน้อยอีกหรือ ถือเสียว่าสาวใช้ นางนี้ไซ่ร้ายก็แล้วกัน อารมณ์ไม่อยู่กับร่องกับรอยของนายน้อยสามนั้น เห็นกันจนชินแล้ว วันไหนไม่ระเบิดโทสะ วันนั้นคงได้มีฝนตกฟ้ารั่ว คงต้องจุดประทัดฉลองแล้วจริงๆ

เขาถอนหายใจ รู้สึกขึ้นมาทันทีว่าเส้นผมดำได้บอกลาเขาไปอีก

ไม่น้อย เขากับเจาเชิงเป็นพี่น้องฝาแฝด ได้คุณหาสน์สกุลนี้รับมาเลี้ยง
พร้อมกันตั้งแต่เด็ก เจาเชิงถูกส่งไปทำงานข้างกายนายน้อยสาม
ส่วนเขาก็ก้าวมาทำงานในตำแหน่งพ่อบ้าน เจาเชิงเป็นพี่ เขาเป็นน้อง
แต่ไม่เห็นเจาเชิงจะช่วยพูดแทนเขาสักคำ

พี่ชายที่สมควรตาย

เขาหันมามองเสวียนจีปราดหนึ่งด้วยความคับแค้นเต็มอกก่อน
กระซิบบอก "เจ้าไปรอข้าข้างนอกไป ข้ายังมีเรื่องต้องเรียนนายน้อยสามอีก
เอ๊ะ หนังสือในมือเจ้าเป็นของนายน้อยสามนี่"

"เป็นของเสวียนจีเจ้าคะ" นางพุดชัลด้อยชดคำ ทำให้หยวนซีเชิง
เบิกตาโต ส่วนเนียเฟิงอวีนก็เฝ้มปากไม่เอ่ยอะไรสักคำ ทว่าใบหน้าที่
เครียดขมึงได้แสดงให้เห็นถึงความขุ่นเคืองของเขาแล้ว

นางลูกขึ้นยืนอย่างโง่งนงน ยอบตัวครวระเนียเฟิงอวีนแล้วจะ
เดินจากไป ขณะเดินผ่านเขาก็เห็นใบหน้าด้านข้างของเขาดูเย็นเยียบ
มีเจตนาร้าย เหมือนเป็นตัวละครที่น่าชังที่สุดในหนังสือ

น่าชังหรือ นางชังใครก็ได้ทั้งนั้น ยกเว้นแต่เขาที่ชังไม่ลง หลังได้เห็น
แวบแรกก็รู้สึกตกตะลึง ไม่อยากเชื่อ จากนั้นก็รู้สึกเห็นใจ เนียเฟิงอวีน
ที่เคยของอาจากระดึบกระแงง นายน้อยสามแห่งสกุลเนียที่เคยเก่งกล้า
สามารถทั้งบู้ทั้งบุ๋มทั้งการเจรจาการค้ากลายมามีสภาพเช่นนี้...หลังจาก
ตกตะลึงและเศร้าใจแล้วก็มีเพียงความเห็นใจเท่านั้นจริง ๆ

เห็นใจบุรุษที่นางเคยเลื่อมใสชื่นชมผู้นี้...ถ้ามิใช่ความเห็นใจ
จะยังมีคำใดสามารถอธิบายความรู้สึกเจ็บปวดทรมานปานมีดเขือน
หัวใจของนางได้อีก...

2

จุดจบของการออกหน้าลองดีเพื่อหนังสือเล่มหนึ่งคือต้องแลกมาด้วยท้องที่ว่างเปล่า

หน้าต่างของห้องหนังสือถูกเปิดแง้มไว้ครึ่งหนึ่ง สายลมเย็นยามบ่าย ไชยเข้ามาเบาๆ พัดเปิดหน้าหนังสือบนโต๊ะไปสองสามหน้า นางนั่งอยู่กลางทะเลหนังสือ จัดขึ้นตู้หนังสือทีละเล่ม บางครั้งขณะแยกประเภทก็อ่านไปหลายบรรทัดจนเพลิน นั่งพลิกอ่านไปที่ละหน้าอยู่ตรงนั้น ด้วยเหตุนี้งานจึงคืบหน้าไปไม่มาก ตลอดทั้งเช้าเพิ่งจัดเก็บหนังสือประเภทเดียวกันไปได้ราวสิบเล่ม ทำงานช้าเป็นเต่า แต่ริมฝีปากกลับมีรอยยิ้มพึงพอใจอย่างหาได้ยาก

นางม้วนแขนเสื้อขึ้น เผยให้เห็นเรียวแขนขาวครึ่งหนึ่ง หลังวางหนังสือเข้าตู้ได้อีกเล่มก็หยุดงานลง "การแพทย์ การเกษตร พงศาวดาร นิยาย บทละคร..." นางยกมือขึ้นลูบไล้หนังสือที่วางอยู่รอบๆ อย่าง

ห้ามตนเองไม่ได้

ขอเพียงได้จับได้คลำ ในใจก็เปี่ยมด้วยความรู้สึกตื่นเต้น อารมณ์อันสงบราบเรียบในใจก็เริ่มหลุดการควบคุม เกิดคลื่นกระเพื่อมเป็นระลอก ยากนักที่จะมีสภาพอารมณ์เช่นนี้ รู้สึกเหมือนว่าได้เกิดใหม่อีกชาติเลยทีเดียว "บันทึกหอตะวันตก ตัวสีเหลืองโมโหโยนหีบสมบัติลงน้ำ บันทึกกระต่ายขาว..." นางหรีต่ายัมปริมพลาฯ ประคองหนังสือขึ้นมาเปิดดู จึงได้สังเกตเห็นว่าข้างใต้มีหนังสือทิ้งามประณีตหรรษาถูกทับอยู่ รอยยัมนางหายไปอย่างรวดเร็ว ชื่อหนังสือที่พิมพ์อยู่ด้านบนดูคุ้นเคยจนชวนหงุดหงิด นางเบนสายตาดูออก เก็บบันทึกกระต่ายขาวขึ้นดู

"มีคนหรือ นำแปลกนัก เจ้าเป็นใคร" เสียงใส่กังวานดังลอยมาจากหน้าต่าง คนตรงหน้าต่างอยู่ครู่หนึ่งยังไม่ได้ยินเสียงตอบรับก็ขมวดคิ้วด้วยความไม่พอใจ ก่อนจะแล่นมาหน้าประตูและใช้เท้าหนึ่งถีบเปิด

เสียงถีบประตูดังกังวานเรียกความสนใจของเสวียนจี นางเงยหน้าขึ้นมองเห็นเด็กหนุ่มผู้หนึ่งเดินอาดๆ เข้ามา

"ข้าถามเจ้าอยู่นะ เจ้าหนูนกหรือเป็นใบ้ จึงไม่รู้จักแม้แต่จะขานรับสักเสียง" เด็กหนุ่มผู้นั้นพูดอย่างไม่พอใจ

"บ่าว...เสวียนจี..." นางไม่ใคร่พอใจอยู่บ้างที่มีคนรบกวนเวลาแสนสุขนี้ แต่ยังคงยืนขึ้นมายอบตัวคารวะ

"อ้าว! เจ้าก็ไม่ได้เป็นใบ้" เพลงโทะสะของเด็กหนุ่มดับลงอย่างรวดเร็ว อารมณ์เขาเรียบง่ายขึ้นไม่ซับซ้อนมาแต่ไหนแต่ไร เจอเรื่องน่าโมโหก็มักลืมได้ในเวลาไม่ถึงหนึ่งก้านธูป* เสมอ

* 'หนึ่งก้านธูป' เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ บางตำราว่าประมาณครึ่งชั่วโมง บางตำราว่า 1 ชั่วโมง

เขาก้าวมาข้างหน้าก้าวหนึ่ง ครั้นตะกุกหนังสือเต็มพื้นก็ขมวดคิ้วขึ้นมามาก "หนังสือเหล่านี้ควรต้องจัดนานแล้ว พ่อบ้านหยวนมัวไปตายอยู่ที่ใด"

"พ่อบ้านหยวนสั่งให้บ่าวมาจัดหนังสือในห้องหนังสือเจ้าค่ะ"

"หืม?" ใบหน้าหล่อเหลาเกินเหตุของเขาแสดงความประหลาดใจเกินจริง "เขาบอกให้เจ้ามาทำหรือ เจ้ารู้จักหนังสือพวกนี้ด้วยหรือ" เขาชะงักไปเล็กน้อยก่อนพลันเกิดความสงสัยขึ้นมา "บรรดาสาวใช้ทั่วทั้งคฤหาสน์ข้าล้วนเคยเห็นมาหมดแล้ว แต่ไหนจึงไม่เคยเห็นเจ้าเลย"

"บ่าวเป็นสาวใช้มาใหม่ นายน้อยยอมมิเคยเห็นเป็นธรรมดาเจ้าค่ะ"

"เป็นเช่นนั้นเอง..." ดวงตาเขามองขึ้นมองลง พลันส่ายยิ้มชั่วร้ายก้าวเข้าไปข้ามมาในทะเลหนังสือ ยื่นมือผลักหนังสือลงจากโต๊ะก่อนกระโดดขึ้นไปนั่งตรงที่ว่าง "เจ้ามองออกได้อย่างไรว่าข้าเป็นนายน้อย"

เสวียนจีหุบสายตาลง จ้องมองหนังสือที่ถูกเขาปัดหล่นเหล่านี้ อย่างปวดใจอยู่บ้าง เมื่อครู่ที่ออกหน้าลงดีในสวนซึ่งถูก์นึกเสียใจอยู่แล้ว ยามนี้จึงไม่กล้าออกหน้าทำอะไรเพื่อหนังสือเหล่านี้อีก

"นายน้อยมีลักษณะของคนตระกูลสูงศักดิ์มั่งคั่งโดยธรรมชาติไม่ว่าใครก็สามารถมองออกได้ว่าท่านเป็นนายน้อยของคฤหาสน์เจ้าค่ะ"

ในคฤหาสน์สกุลเฉียนมีคนเพียงสองประเภท หนึ่งคือเจ้านาย อีกหนึ่งคือบ่าวรับใช้ แล้วเสื้อผ้าเขาก็ดูหรูหรางดงาม งานปักประณีตบรรจง วัสดุคุณภาพชั้นเลิศ ผู้ที่สวมใส่เช่นนี้ได้ อีกทั้งยังกล้าปัดหนังสือลงพื้นในห้องหนังสือเกรงว่าจะมีเพียงเจ้านายในคฤหาสน์แล้ว

"เจ้าช่างรู้จักพูดนัก" เขายกมือคลำตรงเอวตนเอง กลับพบว่า ขณะออกมาลื้มพกพัดมาด้วย จึงหยิบหนังสือเล่มหนึ่งมาพัดเอาลม "เจ้าทนายดูซิว่าข้าคือนายน้อยคนใด ทายถูกมีรางวัล"

นางซ้อนตาขึ้นมองอย่างรวดเร็วก่อนยอบตัว "เช่นนั้นเสียยนิจี้ ต้องขอบคุณนายน้อยสิบสองแล้วเจ้าคะ"

เมื่อได้ยินดังนี้ หนังสือก็ปล้นตกจากมือของเนียหยวนเฉียวทันที ก่อนที่เขาจะถลึงตามองนางด้วยสีหน้าตะลึงงัน "เจ้า...เจ้ารู้ได้อย่างไร เจ้าเคยเห็นข้า?"

นางส่ายหน้า "ไม่เคยเจ้าคะ แต่เคยได้ยินสาวใช้คนอื่นในคฤหาสน์ พูดกันว่าเจ้านายของพวกเรามีทั้งหมดสิบสองท่าน ท่านที่อายุน้อยที่สุด เพิ่งจะสิบหกสิบเจ็ดปี และก็เป็นที่หล่อเหลาร่าเริงที่สุดด้วย"

"เจ้าเคยเห็นพี่ชายคนอื่นของข้าแล้วหรือ" เขาถามด้วยความสงสัย

"เคยเห็นเพียงสองท่านเจ้าคะ"

"อี เช่นนั้นเจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้าคือคนที่รูปโฉมงามที่สุด" เขากระโดดลงจากโต๊ะ หยิบลงบนหนังสือที่ถูกเขาทำร่ว่งเล่มนั้น ปกหนังสืองามประณีตหรรหาคู่คั่นต้ายิ่ง เป็น 'คั่นฉ่องส่องบาป' ที่ ก่อนหน้านี้ถูกทับอยู่ใต้บันทึกกระต่ายขาว

"ไหนพอบ้านหยวนถึงส่งเจ้ามาจัดหนังสือได้ ช่างน่าสนใจนัก" ลูกตาเนียหยวนเฉียวกลอกไปมาเล็กน้อยก่อนกระโดดมาถึงข้างนาง อายุเขายังน้อย ส่วนสูงกลับเท่ากับนาง เขาประเมินมองนางขึ้นลง รอบหนึ่งถึงค่อยว่า "เท่าที่ข้ารู้ ในห้องหนังสือของพี่สามมีหนังสืออยู่ อย่างน้อยเป็นเจ็ดแปดหมื่นเล่ม แค่มองก็ทำเจ้าเหนื่อยตายแล้ว"

กว่าจะจัดพวกมันเสร็จเกรงว่าคงต้องใช้เวลาหลายปี ว่าแต่เจ้าชื่ออะไร
เสวียนจี้?"

"เจ้าคะ"

"ไผะเรายังนัก" เขาโน้มตัวลงน้อยๆ มองดูใบหน้าแสนธรรมดา
ของนาง "เจ้าเงยหน้าขึ้นมามองข้าสิ"

นางเงยหน้าขึ้นตามคำสั่ง ดวงตาหลุบอยู่ครึ่งๆ ไม่อาจปะทะกับ
ใบหน้าหล่อเหลาของเขาได้

เขาขยิบตาให้นางอย่างหยอกเย้า นางมองเขา ไม่รู้ว่าเขาต้องการ
จะทำอะไร

"เจ้าไม่หน้าแดง?!" ในใจเขาให้ยินดีนัก ในคฤหาสน์เหล่าสาวใช้
พอได้เห็นเขามักเอาแต่หน้าแดง ทำท่าบิดไปบิดมา พุดจากก็อดๆ เอื่อนๆ
ทำเอาเขารำคาญเหลือกำลัง แต่สาวใช้นางนี้ดูคล้ายจะแตกต่าง
ออกไป

"ดี!" เขาพลันจับมือนาง ยิ้มพลงพูดอย่างคึกคัก "ข้าถูกใจเจ้าแล้ว
ต่อไปเจ้ามาปรนนิบัติข้าคนเดียว ไม่ต้องยุ่งกับหนังสือเหล่านี้แล้ว
เดี๋ยวข้าจะให้พ่อบ้านหยวนมาจัดการเอง"

คิวเรียงงามดูไบหลิวของเสวียนจี้เริ่มขมวดมุ่น ที่เขาจับอยู่คือ
ข้อมือขวาที่ครูก่อนหยวนเจาเพิ่งออกแรงสะบัด นางเจ็บยิ่งและก็
ไม่ชอบใจยิ่ง ทว่าก็ฝืนใจอดทน ดึงดันชักมือของตนกลับมา "นายน้อย
สิบสอง เสวียนจี้ทำงานตามคำสั่งของพ่อบ้านหยวน หากท่านต้องการ
ให้บ่าวไปปรับใช้ก็ต้องผ่านความเห็นชอบจากพ่อบ้านหยวนก่อนเจ้าคะ"

"เอ๊ะ? ตั้งแต่เมื่อไรที่ในคฤหาสน์สกุลเนี่ยกลายเป็นเขาใหญ่ที่สุด"

เนี่ยหยวนเฉียวหรีดดวงตางาม โตมาจนปานนี้เพิ่งเคยได้เจอสตรีที่ไม่ใจเด่นหน้าแดงเพราะเขาเป็นครั้งแรก ชักดึงดูดความสนใจของเขาขึ้นมาแล้ว แต่ก็ทำศักดิ์ศรีของเขาเสียหายอยู่เล็กๆ เช่นกัน

"สาวใช้เสียนี่ ถ้าเจ้าตามข้ากลับไปแล้วปรนนิบัติรับใช้จนข้าพอใจได้ ไม่แน่ว่าข้าอาจจะรับเจ้าเป็นอนุ เจ้าว่าข้อแลกเปลี่ยนนี้ดียิ่งใช่หรือไม่" เขากล่าวถ้อยคำใหญ่โตอย่างปราศจากข้อเกรง ไม่เชื่อหรือกลัวว่าสาวใช้นางนี้จะไม่หวั่นไหว

นางกลัดกลุ้มหงุดหงิดจนออกมาทางสีหน้า กำลังจะเอ่ยปากปฏิเสธ ก็พลันมีเสียงที่คุ้นหูทั้งยังชวนให้ปวดใจดังมาจากนอกประตู

"คิดจะรับอนุ สู้สร้างเนื้อสร้างตัวก่อนจะดีกว่ากระมัง เจ้าบอกมาซิว่าเมื่อไรเจ้าถึงจะทำงานทำการให้ข้าดู" เสียงทุ้มต่ำที่เปลี่ยนจากมีโทษสะอึกจนกลายเป็นเย็นเยียบดังมาจากหน้าประตู ไม่ต้องหันกลับไปมองหน้าศีรษะเนี่ยหยวนเฉียวก็ขาขึ้นมาเองแล้ว

แะ!แล้ว!

เขาหมุนตัวไปด้วยท่าทางไม่เป็นธรรมชาติ "พี่สาม..."

"เจ้ายังอุตสาหะจำได้อีกหรือว่าเจ้ามีพี่สามอยู่ด้วย ข้านี้กว่าเจ้าสนใจแต่จะเกี้ยวพาสตรีจนแม้แต่ข้าเป็นใครเจ้าก็ลืมไปแล้ว"

เนี่ยหยวนเฉียวหัวเราะแห้งๆ สองที่ก่อนรีบชี้แจง "พี่สาม ข้ามิได้เกี้ยวพานาง เพียงแต่เห็นว่าในห้องหนังสือของพี่สามมีคนจึงได้เข้ามาดู" ถ้ารู้ก่อนว่าวันนี้พี่สามมาห้องหนังสือ ตีให้ตายเขาก็ไม่มาเด็ดขาด

"เจ้าไม่เคยชอบเข้าห้องหนังสือ เช่นนั้นเป็นลมอะไรหอบเด็กอย่างเจ้าเข้ามาล่ะ"

เนียหยวนเฉียวกระแอมไอ "ข้า...ข้ามาเยี่ยมหนังสือ"

"เยี่ยมหนังสือ? สือจี้* หลุนอวี่ ต้าเสวีย จงยง** เจ้าจะเยี่ยมเล่มไหน"

"ข้า..." เขากะแอมไออีกครั้งก่อนจะกล่าวต่อ "ข้าอยากเยี่ยมเล่มที่ชื่อว่า...คั่นช่องบาปอะไรสักอย่าง..."

"คั่นช่องสองบาป? แม้แต่สือจี้เจ้ายังอ่านไม่จบ กลับคิดจะอ่านนิยายพรรคนี้? เป็นพวกกเพืรวากเหล่านั้นใช้ให้เจ้าอ่านอีกแล้วหรือไร" เขาพูดด้วยโทสะ พอเห็นท่าทางกลืนไม่เข้าคายไม่ออกของน้องชายเมื่อเขาพูดเรื่องจริงแล้ว สีหน้าก็พลันเข้มขึ้นกว่าเดิม

"พี่...พี่สาม นั้นมิใช่หนังสือนอกกลุ่มนอกทางอะไร ตอนนี้อยู่ตามตรอกตามถนนขอเพียงเป็นคนรู้หนังสือล้วนเคยอ่านคั่นช่องอะไรนั่นทั้งนั้น สกุลเนียของเราก็เป็นพ่อค้าหนังสือ มีเหตุผลอะไรที่คนอื่นอ่านแล้วแต่คนในบ้านกลับไม่เคยแม้แต่จะได้เห็นสักแวบ ถูกต้องหรือไม่"

"เจ้าก็รู้ว่าสกุลเนียเป็นพ่อค้าหนังสือ หลุนอวี่ สือจี้ก็มีตีพิมพ์อีกด้วยข้าจะให้เจ้าชิงส่งทั้งสองเล่มไปให้"

เนียหยวนเฉียวได้ยินดังนั้น แม้อยากจะชักสีหน้าก็ยังไม่กล้าคิดอยากจะทำนอกจากห้องหนังสือ แต่หน้าประตูก็ดันมีพี่สามขวางอยู่ วันนั้นนับว่าพ่ายแพ้อยู่ในเงื้อมมือพี่สามจริงๆ เขาฟ้าไม่กลัวดินไม่กลัวมาแต่ไหนแต่ไร จะกลัวก็แต่พี่สามที่หาพิการในไม่กี่ปีมานี้

* สือจี้ (บันทึกประวัติศาสตร์) ประพันธ์โดยสือหม่าเขียนนักประวัติศาสตร์ในสมัยราชวงศ์ซ่งตะวันตกเป็นหนึ่งในตำราโบราณที่สำคัญของจีน

** มาจาก 'สี่ตำราห้าคัมภีร์' อันเป็นตำรามาตรฐาน และปรัชญาอันหนึ่งของลัทธิขงจื๊อ (ข่งจื๊อ) นักปราชญ์ผู้เสนอแนวคิดในการปฏิบัติตนให้อยู่ในจารีตประเพณี และคุณธรรมอันดีงาม สี่ตำรา ได้แก่ หลุนอวี่ ต้าเสวีย จงยง และเมิ่งจื๊อ ใช้กำหนดเนื้อหาของการสอบเข้ารับราชการของจีนโบราณ ห้าคัมภีร์ ได้แก่ ซือจิง ชูจิง อี้จิง หลี่จิง และชุนชิว

อีกฝ่ายอารมณ์ฉุนเฉียวซ้ำว่าจางยังใจจัดใจดำ น้อยคนนักที่สามารถทนรับการปฏิบัติอย่างโหดร้ายจากพี่สามได้

เนียเฟิงอวี่นแค้นเสียงเบาๆ ในครรลองสายตานอกจากหยวนเฉียวที่หวาดกลัวตัวสั่นแล้วยังมีสาวใช้นางนั้นอีกคน

นางดูเหมือนอ่อนน้อมเชื่อฟัง ถ้ามิได้เห็นการแข็งข้อต่อต้านขณะอยู่ในสวนซังกู่ก่อนหน้านี้ เขาคงได้ถูกลักษณะภายนอกที่ไม่สะกดตาของนางหลอกเข้าแล้วจริงๆ

"เจ้ามีอะไรอยากพูดหรือไม่"

"ข้า... ข้าไม่มี..." เนียหยวนเฉียวรีบโบกมือ

"ใครถามเจ้า สาวใช้หน้าตายนี้ ข้าเห็นเจ้าทำท่าจะพูดก็ไม่พูด เจ้ามีอะไรอยากพูดเกี่ยวกับคันฉ่งสองบาปหรือไม่"

ทำท่าจะพูดก็ไม่พูดหรือ นี่เขามาหาเรื่องกันชัดๆ! เขาไม่ใช่เนียเฟิงอวี่นในความคิดนางอีกแล้ว บุรุษเช่นนี้ชวนให้คนหน่ายนัก นางมีอะไรดึงดูดความสนใจของเขาได้กันนะ

"นั่นเป็นแค่หนังสือลามกเท่านั้น" นางพูดเสียงเบาแต่ชัดเจน

เนียหยวนเฉียวยังไม่ทันแม้แต่จะสูญหายใจก็ได้ยินเนียเฟิงอวี่นกรรโชกถามด้วยน้ำเสียงปานพายุพัด "เจ้าพูดอีกครั้ง!"

"นั่นเป็นแค่..."

"เสียนี่!" เนียหยวนเฉียวตวาดห้ามนางพูดต่อ สาวใช้ปัญญาอ่อนนางนี้ไม่ยอมมีชีวิตอยู่แล้วหรือไร "เจ้านีชอบพูดอะไรไม่รู้กาลเทศะจริงๆ ไปไป! อย่ามาเกะกะพี่สามอ่านหนังสืออยู่ในนี้!"

"เจ้ากลับไปคนเดียว" คิ้วดาบพาดเฉียงของเนียเฟิงอวี่นยกคิ้ว

เป็นลางบอกว่าพายุกำลังจะมา

"หา? นาง...นางเป็นแค่สาวใช้ตัวเล็กๆ เท่านั้น...พี่สาม สาวใช้
อย่างนางจะรู้อะไรเท่าไรเชียว นางมิได้เจตนาตำหนักสื่อเล่มนั้น..."

"เจ้าคิดจะอยู่อ่านหนังสือต่อที่นี่ใช่หรือไม่"

"ไม่ๆๆ" เนียหยวนเฉียวพูดอย่างลำบากใจ "พี่สามต้องการ
ให้นางอยู่ เช่นนั้น...นางก็อยู่แล้วกัน ข้าไปละ ข้าจะไปเดี๋ยวนี..."
เสวียนจีที่น่าสงสาร มิใช่ว่านายน้อยสิบสองไม่ช่วยเจ้า แต่เขาเองก็ยัง
แทบเอาตัวไม่รอด

เนียหยวนเฉียวก้มหน้าเดินดุ่มๆ ผ่านไป ไม่กล้ามองเนียเฟิงอวิ้น
ด้วยกลัวจะถูกจับกลับมาในเสี้ยวเวลาสุดท้าย

"เจ้าเก็บหนังสือเสร็จเรียบร้อยแล้วหรือยัง" เนียเฟิงอวิ้นยิ้ม เป็นยิ้ม
ที่ชวนให้คนโมโห เห็นอยู่ตำตาวายังเก็บได้ไม่เต็มหนึ่งตู้ นี่เป็นคำถาม
ที่ไม่ต้องการคำตอบชัดๆ แต่ก็เพราะว่าเป็นคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ
เขาถึงได้ถามออกมา

กล่าวอีกอย่างคือเขามาหาเรื่อง เสวียนจีถอนหายใจ ความสุขที่ได้
อ่านหนังสือก่อนหน้านี้ถูกบุรุษผู้นี้ทำให้หายไปในช่วงพริบตา

เสวียนจีเคยนึกคิดว่าเมื่อได้พบเนียเฟิงอวิ้นที่ทำให้นางชื่นชม
เลื่อมใสมาหลายปี ในใจนางจะรู้สึกอย่างไร จะดีใจหรือเสียใจ จะประหม่า
หรือทำอะไรไม่ถูก เคยคาดการณ์ความรู้สึกสรวลพุดสรวลเพมาแล้ว แต่
กลับไม่เคยคิดเลยว่านางจะโมโห

ทั้งโมโห...ทั้งผิดหวัง!

บุรุษเช่นนี้ควรค่าให้นางชื่นชมเลื่อมใสได้อย่างไรกัน

"ดูสิว่าข้าเห็นอะไร หนังสือวางกระจัดกระจายเต็มห้อง" น้ำเสียงเขา นุ่มนวลแผ่วเบาเกินคาด แม้จะอมยิ้ม แต่กลับทำให้คนรู้สึกถึงความเยียบเย็นอึมครึมอันน่าขนลุกขนพอง "แลกเปลี่ยนคำหวานกับนายน้อยสิบสองสนุกมากอย่างนั้นหรือ"

นางกัณฑ์ ในใจบิดเป็นเกลียว "เสวียนจี้มิกล้า"

"มิกล้า? เจ้ากำลังปากว่าตาขยิบ มือเจ้ากำหัด โมโหจนตัวสั่นแล้ว ข้ามองไม่ออกจริงๆ ว่าเจ้ามีอะไรไม่กล้า" เขากำลังยั่วยุ และนางก็หลงกลแล้ว

เสวียนจี้เห็นหมัดของตนกำแน่นอยู่จริงๆ ในใจก็มีความเดือดดาล โถมขึ้นมา นางควรอดทน ควรใช้ชีวิตให้ผ่านสามปีของสัญญาขายตัว อย่างสงบเยียบเหมือนสาวใช้ที่เจียมตัวผู้หนึ่ง ที่แล้วมานางมิใช่ทำตัวเช่นนี้หรือ เห็นอะไรก็ทำเป็นไม่เห็น ได้ยินก็ทำเป็นไม่ได้ยิน ทำสมองหัวใจตนเองให้ด้านชา ขอเพียงก้มหน้าก้มตาอยู่ในกองหนังสือก็สามารถหาความสุขจากในหนังสือได้ แต่ตอนนี้...

เสียงตะคอกด้วยโทสะรุนแรงพลันเรียกสตินางกลับมา นางมองตามสายตาเฉยเฟิงอันไปก็เห็นคันฉ่องส่องบาปที่ก่อนหน้านี้ถูกเฉยหยวนเฉียวเหยียบจนสกปรก

"เจ้าทำงานได้ดีสินัก!" เขาแผดเสียงคำราม แทบจะทำหลังคาสะท้อนจนราวกับกำลังจะถล่มลงมา

"นั่นมิใช่ข้าทำเจ้าคะ" หูนางยังคงชา

"มิใช่เจ้า? ในห้องนี้ยังมีใครอีก!" เขาตวาด รับหนังสือคันฉ่องส่องบาป

ที่เย็บสันด้วยด้ายเล่มนั้นมาจากมือหยวนเจาเชิง หัวใจเขากำลังปวดหนังสือแต่ละเล่มในห้องหนังสือจู่ๆเขาล้วนรู้สึกผูกพันอย่างลึกซึ้งทั้งสันนับประสาอะไรกับคันช่องส่องบาปฉบับสะสมเล่มนี้สาวใช้ที่สมควรตายนี้!

"นายน้อยสามควรทราบว่ามีเมื่อครู่ภายในห้องนี้หาได้มีข้าเพียงคนเดียวไม่" นางเองก็เดือดก้โมโหแล้วเช่นกัน

"เจ้าคิดจะโยนความผิดให้หยวนเจียว? ช่างขวัญลูก้ายิ่งนัก!"

"นายน้อยสิบสองมิใช่คนรักหนังสือเจ้าคะ" นางพูดโพล่งออกมา

"หมายความว่าเจ้ารักหนังสือ?" เนี่ยเฟิงอวิ้นยังทำหน้าวิธเช่นเดิมแต่ร่างที่เดิมโมโหจนสันเพิ่มได้ค่อยๆ สงบลงแล้ว คำพูดนางแทงทะลุความคิดที่หลงทางไปเพราะอารมณ์โกรธ ทำให้เขามองเห็นเรื่องจริงที่อยู่ตรงหน้า

นางพูดมิดิต หยวนเจียวเห็นหนังสือเป็นดังมูลดินไร้ค่า หากว่าจากพฤติกรรมของเขาแล้วก็เป็นไปได้ที่จะเกิดเรื่องทำนองนี้จริงๆ

นางถอนหายใจ "หากนายน้อยสามไม่เชื่อก็นำรอยเท้าบนหนังสือมาเทียบดูได้เจ้าคะ เช่นนี้ก็สามารถพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของเสวียนจี้ได้แล้ว"

เนี่ยเฟิงอวิ้นหรีตา "เจ้าฉลาดนักนะ" ไม่ตกใจไม่ลนลานไม่หวาดกลัวไม่มีท่าทีห่อถอย มีเพียงสมองที่แจ่มชัด แต่นางกลับเป็นสตรี

สตรีนางหนึ่งมีสิ่งเหล่านี้ก็เกินพอแล้ว และยังจะถูกคนริษยาเอาด้วย

เขาหลุขบตาหนาลง ลูบไล้หนังสือคันช่องส่องบาปที่เขาตีพิมพ์เบาๆ กระดาษห่อปกเป็นกระดาษเซวียนเต๋อ* ที่เรียบหรรษาแพง ชื่อหนังสือ

* กระดาษเซวียนเต๋อ ตั้งชื่อตามชื่อรัชศกของจักรพรรดิหมิงเซวียนจงแห่งราชวงศ์หมิง มีเนื้อเหนียวทนทานพัฒนาต่อ ยอดมาจากกระดาษเซวียนจี้

เขาเป็นคนเขียน หัวทั้งใต้หล้านี้มีเพียงชื่อของหนังสือเล่มนี้ที่เขา
จรดปากกันเขียนด้วยตนเอง

ไม่ต้องเปิดดูก็รู้ว่าในหนังสือสอดกระดาศบันทึกรักความที่ทำได้ด้วย
กระดาศเกาลี* ไว้แผ่นหนึ่ง บนนั้นเขียนไว้ว่าผู้แต่งคือผู้ใด เป็นนามพุกกัน
และก็เป็นกระดาศแผ่นเดียวที่แนบมาในต้นฉบับที่หลิวหมินนำมาให้
ในตอนแรก

กระดาศที่ร้านหนังสือเฟิงอวินทำออกจำหน่ายโดยเพิ่มความ
ประณีตเข้าไปมีกระดาศเขวียเทาและกระดาศเขวียนเตอที่มีกลิ่นหอม
ร้านหนังสือเฟิงอวินผลิตกระดาศที่งามหรูหราและมีกลิ่นหอมออกมา
หลากหลายแบบ แต่มีมีแบบใดที่เหมือนกระดาศนี้ จึงยากที่จะอาศัย
กระดาศตามหาผู้แต่งเรื่องคันฉ่องส่องบาป...

"เจ้าเคยอ่านหนังสือเรื่องนี้?" เนี่ยเฟิงอวินพลันเปลี่ยนเรื่องพูด

"เสวียนจีเคยอ่านรอบหนึ่ง จำเนื้อหาไม่ค่อยได้แล้วเจ้าคะ" นาง
ตอบคลุมเครือ

"เจ้าว่ามันเป็นหนังสือลามกหรือ"

นางมองเขาแวบหนึ่ง ดูท่าทางเขาไม่ได้ดูร้ายเช่นเมื่อครูแล้ว
จึงพิมพ์าลงเลอยู่ชั่วครู่ก่อนกล่าวอย่างระมัดระวัง "อันที่จริงบอกว่า
เป็นหนังสือลามกก็มีอันใดไม่เหมาะสมเจ้าคะ ในสายตาข้า ข้อคิด
เพียงหนึ่งเดียวของมันก็แค่ใช้เรื่องกงเกวียนกำเกวียนมาเตือนสติผู้คนว่า
อย่ากระทำความชั่ว"

"อ้อ?" เขาตรึงตรองอยู่ชั่วครู่ "ข้านี้กว่าในยุคนี้ขอเพียงเป็นผู้รู้หนังสือ

* กระดาศเกาลี ทำจากเปลือกต้นหม่อน มีสีขาว บางแต่เนื้อเหนียวทนทาน นิยมใช้กรุหน้าต่าง มีต้นกำเนิด
จากเกาหลี เข้ามาในจีนสมัยราชวงศ์ถัง

ก็ล้วนเห็นว่าเรื่องคันช่องส่องบาปเป็นนิยายที่ดีที่สุดเสียอีก ในเมื่อเจ้ามีข้อดีเตียนต่อมัน ข้าก็อยากฟังดูว่าหนังสือที่ดีในความคิดเห็นของเจ้าเป็นหนังสือเช่นไร"

กลืนอายดูร้ายเหี้ยมเกรียมของเขาหายไปแล้ว แม้ใบหน้าจะยังเย็นชาแข็งซึ่งอยู่บ้าง แต่ก็คล้ายว่ากลับมามีท่าทางเหมือนตอนที่นางเคยได้เห็นตัวจริงของเขาเมื่อนานมาแล้ว

นางแย้มยิ้มออกมา "ข้าชอบอ่านนิยายแนวความรักปริศนา เช่นเรื่องบุพเพผอลวนสองคนงามและเรื่องตำนานคู่สร้างคู่สม นิยายดาวโลเกีย ข้าอ่านน้อยนักเจ้าคะ"

"ความชอบของเจ้ากลับแตกต่างจากคนอื่น ๆ" ดูเหมือนนางเคยอ่านหนังสือมาไม่น้อยทีเดียว ในคฤหาสน์สกุลเนี่ยหาคนที่สามารถคุยเรื่องหนังสือด้วยได้ได้น้อยมากแล้ว เจ้าเชิงชื่อสัตย์ภักดี แต่เป็นคนพูดน้อย ในหมู่พี่น้องไม่กี่คนที่ยังอยู่ในคฤหาสน์ก็มีเพียงมีหยางที่มีความรู้ค่อนข้างมาก ทว่านับตั้งแต่อีกฝ่ายรับหน้าที่ดูแลร้านหนังสือเพิงอวิ้นแทนตน แม้จะพอมีโอกาสได้พูดคุย แต่ส่วนใหญ่ล้วนคุยกันเรื่องดูแลจัดการร้านหนังสือ

สาวใช้นางนี้...

เขาหรีตา "เจ้าชื่อว่าอะไรนะ"

"ฉินเสวียนจีเจ้าคะ"

"ฉินเสวียนจี?" ชื่อนี้ไม่เหมือนชื่อที่ครอบครัวชนบททั่วไปจะตั้งได้

"เจ้าคะ ชื่อของเสวียนจีมาจากภาพกลอนเสวียนจีที่กวีหญิงชูอยู่แห่งแคว้นเจียนฉินในสมัยจิ้นตะวันออกปักขึ้น"

ในภาพกลอนเสียนจีมีอักษรทั้งหมดแปดร้อยสี่สิบเอ็ดตัว สามารถอ่านเป็นกลอนได้ทั้งแนวตั้ง แนวนอน แนวทแยง และแม้แต่กลับหัวกลับหาง 'กลับไปกลับมา' ย่อมเป็นถ้อยความ มิใช่ผู้รู้ใจมิมีใครสามารถเข้าใจ' ชูฮุยเคยยิ้มพลางกล่าวไว้เช่นนี้

ตัวของฉินเสียนจีเองก็เหมือนเป็นปริศนาเช่นเดียวกับภาพกลอนเสียนจี รู้หนังสือรู้อักษร ทั้งยังไม่กลัวคน ครู่ก่อนยังมีท่าทางห่อเหี่ยว ครู่ถัดมากลับใจกล้าด่าว่าเรื่องคันช่องสองบาปเป็นหนังสือลามกแล้ว เช่นนั้นอาการกลับไปกลับมาเอาแน่เอานอนไม่ได้ของนางก็คือปริศนาข้อหนึ่ง

"ชื่อของเจ้าใครเป็นคนตั้งให้"

"บิดาที่ล่วงลับไปเจ้าคะ เขาเคยเป็นอาจารย์ในชนบท เคยสอนหนังสืออยู่หลายปี"

เสียนจีถูกมองจนอกสั่นขวัญผวาอยู่บ้าง นางจึงหลุบตาลงจ้องหนังสือที่ระเกะระกะอยู่บนพื้น นี่นางพูดอะไรผิดไปอย่างนั้นหรือ พอเห็นเขามีสีหน้าอ่อนโยนก็มักอดใจคุยเรื่องหนังสือขึ้นมาไม่ได้ จริงๆ ปลอดภัยๆ ปลอดภัยๆ จริงๆ ตั้งแต่เด็กก็เรียนรู้การผสมเรื่องจริงเข้าในคำโกหกแล้ว มีเพียงคำโกหกเช่นนี้ที่ฟังเหมือนเรื่องจริง นี่เขา...มองออกแล้วหรือ

แขนเสื้อนางม้วนพับถึงข้อศอก ลำแขนที่เผยออกมา มีรอยขีดจางๆ เกิดจากที่เจาเซิงจับนางเมื่อเช้า มือนางไม่เหมือนเคยทำงานหนัก ร่างกายนางผอมบางอ่อนแอทั้งยังอรรชรอันแน่น เขาแหม่ปาก พลันเอ่ยว่า "ก่อนหน้านี้ข้าพูดว่าอะไร จัดหนังสือไม่ครบสองตู้ไม่อนุญาตให้กินข้าวเช้าหรือไม่"

"นายน้อยกล่าวไว้ตามนี้เจ้าคะ"

"มาขอร้องข้าสิ ขอร้องแค่คำเดียวข้าจะอนุญาตให้เจ้าไม่ต้องจัดหนังสือต่ออีก จะกินข้าวก็กิน จะนอนก็นอน" เขาจึงนาง แต่กลับเจอนางตัวดมอมมาด้วยสายตาแปลกๆ

"จะได้กินหรือไม่ก็ไม่เป็นไร หากสามารถอยู่ที่ห้องหนังสือได้ตลอดไป สำหรับเสวียนจีถือเป็นบุญวาสนาแล้วเจ้าคะ" นางพูดอย่างไม่อึ้งขงขอบนัก

เนี่ยเฟิงอวินแค้นเสียงเบาๆ นางช่างหยิ่งเสียจริง "ถ้าเจ้าอยากหิวตายก็ไม่มีใครจะมาแยแสเจ้าอีก เจาเซิง ไปกันเถอะ" รถเข็นถูกหยวนเจาเซิงหมุนเปลี่ยนทิศทาง ก่อนจะเข็นออกไปข้างนอก

เสวียนจีมองส่ง ผ่อนลมหายใจออกมาเบาๆ สองขาอ่อนวบนั่งคุกเข่าลงกลางทะเลหนังสืออย่างห้ามตนเองไม่ได้ เมื่อครู่ราวกับผ่านพายุมา สติที่เคียดขมึงยังคงไม่คลายลง ในอกนางยังเหลือความโกรธเคืองจากการพาดฟันกับเขาอยู่... วุ่นวายไปหมดแล้ว...นางมาคฤหาสน์สกุลเนี่ยมิใช่เพื่อจะดึงดูดความสนใจใครเสียหน่อย...

"น่าซึ้งนัก" นางพึมพำ เป็นเพราะเนี่ยเฟิงอวินคนเดียว ถ้าไม่มีเขานางก็สามารถใช้ชีวิตผ่านไปได้อย่างสงบสุข ถ้าไม่มีเขา ความชื่นชมเลื่อมใสของนางก็จะคงอยู่ตลอดไป

แต่ตอนนี้ความชื่นชมเลื่อมใสของนางสลายหายไปสิ้นแล้วจริงๆ... บัดนี้ในสายตานางเขาเป็นแค่เพียงเจ้านายที่น่าชิงชังผู้หนึ่งเท่านั้น

"แปลก...แปลกยิ่งนัก..." เนี่ยหยวนเจียวหลบอยู่หลังพวงหรีด

ไกลออกไป

"มีเรื่องน่าแปลกอะไร ไหนเล่าให้ข้าฟังแก้เบื่อที" เกรว้างสีชาวพลันนั่งยองลงข้างเขา

"เจ้ามองไม่เห็นหรือไร หน้าของพี่สามดูแปลกยิ่งนัก"

"อ้อ?" มองจากในพงหญ้าไปสามารถเห็นสีหน้าของเนียเฟิงอวีนได้ชัดเจน "เป็นอย่างนั้นหรือ ก็มีสองตา หนึ่งจมูก หนึ่งปากเหมือนกันนี่"

"เจ้าโง่! เจ้ายังมองไม่ออกอีกหรือ สีหน้าพี่สามดูดีอย่างไรอยากเชียว ปกติข้าเห็นเขาทำหน้าดูร้ายเหมือนกับสิงโตกินคนอย่างไรอย่างนั้น ยังดีที่เขาเคลื่อนไหวไม่สะดวก มิเช่นนั้นก็ยากจะรับรองว่าข้าจะไม่ถูกเขาตีตาย"

"นั่นเป็นเพราะเจ้าใช้ชีวิตเที่ยวเตร่เสเพล ไม่รู้จักทำตัวดีๆ หลุนอวีหนึ่งเล่มยังใช้เวลาอ่านเป็นเดือน"

"ใครว่าข้าใช้ชีวิตเที่ยวเตร่เสเพล..." เนียหยวนเฉยๆตกใจ หยุตพูดได้ทันเวลา

"เหตุใดไม่พูดต่อเล่า ข้าเห็นเจ้ากำลังพูดเพลินอยู่เลย"

ยามนี้เนียหยวนเฉยๆพลันรู้สึกหงส์กระซเซาขึ้นมาอีกครั้ง ก่อนจะค่อยๆ หันหน้าไปทางด้านซ้ายอย่างเชื่องช้า มองใบหน้าที่มีรอยยิ้มนั้น "พี่... พี่สี่..."

เนียมีเหยียงกางพัดออกก่อนกล่าวยิ้มๆ "ทำไม ทำเรื่องไม่ดีอะไรมาอีกแล้ว พอเห็นข้าก็ทำอย่างกับเห็นพญายม"

เนียหยวนเฉยๆยิ้มแฉ่ง "พี่สี่เหมือนพญายมเสียทีไหน คนที่เหมือนพญายมนะพี่สามต่างหาก" พูดถึงพี่สามแล้วเขาก็หันเหสมาอีกกลับไป

อีกครั้ง รีบจับมือเนี่ยมีหยางพลางชี้เนี่ยเพิงอวินที่อยู่ไกลออกไป "มีเรื่องแปลกเกิดขึ้นแล้ว ท่านดู เมื่อครู่ขณะอยู่ในห้องหนังสือเขาทั้งตะคอกทั้งตวาด ข้าแทบคิดว่าเขาจะกระโดดขึ้นมาตีข้าตายแล้ว แต่พอข้าออกมาสีหน้ากลับดูเหมือนจะดีกว่าก่อนหน้านี้มาก"

เนี่ยมีหยางยิ้มพลางมองไป แล้วก็ให้ประหลาดใจน้อยๆ เช่นกัน "อ้อ? เมื่อครู่ในห้องหนังสือนอกจากเจ้าแล้วยังมีใครอื่นอีกหรือไม่"

"มี นอกจากข้าก็ยังมีสาวใช้อีกหนึ่งนางหนึ่ง ชื่อ...เสวียนจี้กระมัง ข้ารักชีวิต แต่นางไม่ ถึงกับกล้าพูดว่าเรื่องคั่นช่องสองบาปเป็นหนังสือลามก ทำเอาพี่สามโมโหจนผมแทบหงอกในทันที" นึกแล้วก็ให้ผวนัก

"เสวียนจี้?" เนี่ยมีหยางนึกเพียงชั่วครู่ก็นึกถึงสาวใช้ที่เจอเมื่อเข้าขึ้นได้เป็นนาง? พังจากที่หยวนเจียวบรรยายก็นึกภาพออกได้ว่าสภาพการณ์ภายในห้องหนังสือก่อนหน้านี้ดูเดือดร้อนแรงมากเพียงไร การด่าจนสาวใช้นางหนึ่งร้องให้เป็นเรื่องง่ายตายสำหรับเพิงอวิน ถึงขนาดว่าเขาเคยทำให้สาวใช้ที่เคยปรนนิบัติเขาฝันร้ายไปเดือนกว่าเต็มๆ ยามนี้เกรงว่าเสวียนจี้ผู้นั้นคงร้ายมากกว่าดีแล้ว

"พี่สี่ ท่านต้องช่วยขอร้องแทนข้านะ! ถือโอกาสที่พี่สามอารมณ์ดีบอกให้เขาเลิกบังคับให้ข้าอ่านหลุนอวี่จนจบได้แล้ว แล้วข้าจะทำตัวดีๆ แน่นนอน" ในคฤหาสน์สกุลเนี่ยมีเพียงพี่สี่ที่พูดด้วยง่ายที่สุด ตั้งแต่เล็กก็สนิทกับพี่สี่ที่สุด ฮือ ทำได้เพียงฟังเขาแล้ว

เนี่ยมีหยางขยี้ผมนั่งชายอย่างไม่สนใจไยดี ก่อนยื่นเงื่อนไข "จะไม่แอบเรียกมิตรสหายไปหอนางโลม?"

"ใส่ร้าย! พี่สี่ ข้าไปหอนางโลมตั้งแต่เมื่อไรกันเล่า" เนี่ยหยวนเจียว

ร้องหาความยุติธรรมทั้งผมเผ้าที่ยุ่งเหยิง "พี่สีไม่ให้เข้าไป ข้าก็ไม่กล้าไปหรอก" น้าซังนั้! เห็นข้าเป็นเด็กอยู่ได้

เนี่ยมีหยางพักหน้าก่อนรับปาก เขาปล้นเห็นหยวนเจาเชิงปล่อยเนี่ยเพิ่งอวีนทิ้งไว้คนเดียวแล้วเดินมาทางนี้เพียล่ำพัง

เขาคิดใคร่ครวญอยู่ชั่วครู่ก็ยิ้มออกมา ตบแขนเสื้อเบาๆ ก่อนลุกขึ้นยืน

"นายน้อยสี" หยวนเจาเชิงเห็นเขาโผล่ออกมาจากกลางพงหญ้าถึงยามนี้จะตกตะลึงมากเพียงไรก็ไม่กล้าแสดงออกมาทางสีหน้า

"นายน้อยสามให้เจ้าไปหาคน?" เนี่ยมีหยางเดาส่ง

"ขอรับ"

"หาสีเชิง?"

"ขอรับ"

"เพราะเสวียนจี้?"

"ขอรับ"

"โอ๊ย หยุดยี้ตายตกกันได้แล้ว ให้เจ้าพูดออกมาสักคำยังยากกว่าอ่านหนังสือเสียอีก" เนี่ยหยวนเจียวกระโดดออกมาอย่างอดรันทดไม่ไหว แม้จะนับถือในความสามารถคาดการณ์ของพี่สี แต่ฟังพวกเขาถามคำตอบคำกันเช่นนั้นก็ทำเอาเขาร้อนใจอยากรู้ อยากเห็นจนจะตายแล้ว "เจาเชิงข้าขอสั่งให้เจ้าบอกมาเดี๋ยวนี้ บอกด้วยประโยคที่ยาวที่สุดว่าพี่สามให้หาสีเชิงด้วยต้องการจะจัดการอย่างไรกับเสวียนจี้กันแน่ จะฆ่าจะล่าเนื้อ จะต้ม หรือจะไล่ออกจากคฤหาสน์ เจ้ารีบบอกมา"

หยวนเจาเชิงมองเนี่ยหยวนเจียวที่มีหน้าตาดุเดือดมีศรัทธาในตัว

พลางเอ่ยตอบอย่างหน้าไม่เปลี่ยนสี "นายน้อยต้องการให้นางเป็นสาวใช้
คอยติดตามรับใช้ข้างกายขอรับ"

3

หมอกขาวเลือนรางดูเหมือนม่านมุ้งบางพัดขึ้นพัดลง เสียง
หอบหายใจจากการสั่นวาสของชายหญิงดังสลบกันอยู่ระหว่างฟ้าดิน

'เจ้าเดาดูซิว่าตาเฒ่าจะยังมีชีวิตอยู่ได้อีกนานเท่าไร' เสียงพูดขอเลาะ
ดังขึ้น

'เขายังจะมีชีวิตอยู่ได้อีกเท่าไรเชียว อย่างมากอีกปีสองปีเขาต้อง
ได้ไปพบพญายมแน่ ทำไม ท่านกลัวแล้วหรือ กลัวว่าจะถูกตาเฒ่า
จับได้ว่าเจ้าคบชู้กับคนหนุ่มมากเร็วแรงอย่างข้า?'

'เฮอะ ข้าหรือจะกลัว มีหนึ่งชีวิตเหมือนกัน เขายังจะทำอะไรข้าได้
เขาแย่งลูกเมียผู้อื่นได้ ข้าจะมีสัมพันธ์กับชายอื่นบ้างไม่ได้หรือ ถ้าจะ
พูดถึงสิ่งที่ข้ากลัว ข้าก็กลัวแต่คนที่ใช้ดวงตาเย็นเยียบมองคนผู้นั้น...'

ท้ายประโยคหายไป หมอกขาวกระจายตัวไปตามลม คนที่นอน
อยู่บนเตียงคือเดรัจฉานที่คุ้นตาคู่นั้น

"พี่เสวียนจี่"

เสวียนจี่พลันได้ตื่นจากความฝัน ลืมตาขึ้นก็เห็นดวงตางามที่มี
แววห่วงใยของหลินอัน

"ท่านฝันร้ายหรือ"

"อา..." เสวียนจี่หอบหายใจเฮือกเล็กๆ มองสภาพแวดล้อม
อันไม่คุ้นเคยอย่างอึ้งงัน

"เป็นอะไรไป ไซ้ไม่สบายตรงไหนหรือไม่ หน้าท่านซีดจนน่าตกใจ"

อา นึกออกแล้ว ที่นี่คือห้องบ่าวรับใช้ใกล้กับหอซังกุในสวนซังกุ
มิน่าถึงไม่คุ้น นางเพี้ยายออกจากห้องพักรวมห้องใหญ่มาอยู่ที่ห้อง
บ่าวรับใช้ห้องเล็กร่วมกับหลินอัน

เมื่อคืนหลังจุดตะเกียง พ่อบ้านหยวนได้รับร้อนมาถึงห้องหนังสือ
สีหน้าท่าทางเขาประหม่ากระสับกระส่าย ถ้ามองไม่หยุดว่าพูดอะไร
กับเนี่ยเฟิงอวีนกันแน่ อีกฝ่ายถึงได้ต้องการให้นางไปเป็นสาวใช้คอย
ปรนนิบัติ...

เขาบ้าไปแล้วหรือ การสัมผัสคลุกคลีเป็นเวลาสั้นๆ นั้นมิได้สร้าง
ความรู้สึกที่ดีให้เขาเลยซักๆ แต่จู่ๆ กลับต้องการนางไปเป็นสาวใช้
ประจำตัว...

"ต้องเป็นเพราะเมื่อคืนท่านถูกนายน้อยสามทำให้หิวจนแย่แล้ว
ไซ้หรือไม่ เขาเป็นเจ้านายที่โหดร้ายทารุณไม่มีความเป็นคนแท้ๆ เสีย"
สีหน้าหลินอันดูซีดเซียวไม่น้อย ในบรรดาสาวใช้ที่ถูกซื้อเข้ามาซูดเดียวกัน
นางเป็นคนที่มีความรู้สึกผิดด่าที่สุด แต่ตอนนี้กลับถูกเนี่ยเฟิงอวีนกลั่นแกล้ง
จนเป็นเช่นนี้...

"อา?" หรือว่าที่จู่ๆ เขารั้งตัวนางไว้ข้างกายก็เพื่อจะทรมานนาง เช่นกัน นางไม่ได้ตั้งใจเอาน้ำใจคนทรมานไปวัดน้ำใจเขา เพียงแต่ด้วยนิสัยเลวร้ายเช่นนั้นมีความเป็นไปได้ที่จะทำเรื่องพรรคนี้อันจริง ๆ

"พี่เสวียนจี้?"

"ข้าได้กินแล้ว" นางคลี่ยิ้ม "เมื่อคืนหนูหมื่นแอบเอาหมั้นโถงมาให้ข้า" ก่อนจากไปหนูหมื่นยังร้องห่มร้องไห้ว่าไม่อยากแยกจากนาง แม้จะอยู่ร่วมขอบริ้ว แต่ต่างคนต่างมีหน้าที่ เกรงว่าคงได้พบหน้ากันแค่นานๆ ที่แล้ว เพียงแต่พอไม่มีหนูหมื่น ทุกเรื่องก็ต้องลงมือจัดการเอง

เสวียนจี้ยืนตัวขึ้นมาด้วยความสะลึมสะลือ เปลี่ยนเสื้อผ้าลวกๆ เสริ่งก็ประคองน้ำล้างหน้าเดินตามหลินอันไปทางสวนซังกู หลังอ้อมไปมาหลายรอบนางก็หรีดากลิ่นหาว "หลินอัน เจ้าจะไปไหน สวนซังกูควรอยู่ทางขวามือ"

"ข้าเดินผิดทางอีกแล้วหรือ" หลินอันรีบเดินกลับมา หน้าแดงด้วยความเขินอาย "ข้านึกว่าเป็นทางซ้ายเสียอีก โชคดีที่ได้ท่านเตือน ข้าไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเศรษฐีเหล่านี้จะสร้างบ้านให้ใหญ่ขนาดนี้ทำไม แค่นี้ยังหลงทาง...เอ๊ะ พี่เสวียนจี้ ท่านมิใช่เพิ่งมาครั้งแรกหรือ ไฉนจึงรู้ว่าต้องไปทางขวาเล่า"

"ข้า...พ่อข้าเคยสอนหนังสือที่บ้านเศรษฐีระยะหนึ่ง ข้าเคยไปเยี่ยมเขาหลายครั้ง บ้านเศรษฐีเหล่านี้เว้นแต่ว่าจะออกแบบเป็นพิเศษ นอกนั้นโครงสร้างก็คล้ายๆ กันหมด" นางยิ้มอย่างสุขุมมั่นคง ทำให้หลินอันอุ่นใจ ไม่รู้เพราะเหตุใดพออยู่ใกล้เสวียนจี้ ในใจก็ผ่อนคลาย ไม่น้อย อาจเป็นเพราะเสวียนจี้อายุค่อนข้างมาก ดูแล้วก็เหมือนเป็นพี่สาว

ต่อให้นายน้อยสามจะด่าคน...ก็ยังมีคนช่วยแบกรับ ช่างดีโดยแท้!

เมื่อเดินมาถึงหอซังกุแล้ว นางก็ร้องเรียกเบาๆ "พี่เสวียนจี ท่านเดาถูกด้วย" นางรีบร้อนผลักประตูเปิดด้วยความตื่นเต้นดีใจ เสวียนจียังไม่ทันเรียกนางไว้ก็ได้ยินนางส่งเสียงลั่น

"นายน้อยสาม บ่าวมาส่งน้ำล้างหน้าแล้วเจ้าคะ...ว้าย!" แยกแล้วมาเห็นภาพหยวนเจาเชิงอุ้มเนี่ยเฟิงอวี่นขึ้นจากเตียงเข้าพอดี

"ใครให้เจ้าทะเล่ทะล่าเข้ามา" เขาหน้าเปลี่ยนสีทันควัน

"บ่าว...หลินอัน...หลินอันกลัวว่าถ้ามาช้า นายน้อยจะโมโห...มิได้ตั้งใจ..." สองขานางเริ่มอ่อนยวบแล้ว ท่าทางยามโมโหของนายน้อยสามแทบจะทำงานตกใจจนขวัญกระเจิง

หยวนเจาเชิงไม่ได้ซ่อนตาขึ้นมอง จัดแจงวางเนี่ยเฟิงอวี่นลงบนรถเข็น

ทว่าเนี่ยเฟิงอวี่นโทสะพวยพุ่ง ตวาดท้วง "มิได้ตั้งใจ? เจ้ามานานเพียงไรแล้ว แม้แต่เรื่องเล็กๆ แค่นี้ยังทำได้ไม่ดี เจ้ายังจะทำอะไรได้อีก นางเด็กสมควรตาย!" โทสะที่โถมซัดขึ้นมาที่อกเกิดจากความอับอาย เขาปิดกั้นน้ำชาบนโต๊ะตกพื้นอย่างแรง เห็นหลินอันอุทานออกมาด้วยความตกใจพร้อมกับถอยหลังหลบไปชนเข้ากับคนอื่นผู้หนึ่ง

เขาหรีตา โทสะลุกโชนยิ่งกว่าเก่า สายตาเลือนมาอยู่บนตัวนาง "ฉินเสวียนจี?"

"เสวียนจี...อยู่ที่นี่เจ้าคะ..." นางถูกหลินอันกระแทกล้มลงพื้น วิ่งเวียนตาลาย

"สาวใช้สมควรตายนี่!"

นางสมควรตาย...สติแฉ่มชัดขึ้นหลายส่วน นางยันตัวลุกขึ้น มองเห็นหลินอันยืนตัวลีบอยู่ข้างๆ ประหนึ่งว่ากลัวเพลิงโทสะของเขา จะแผ่มาถึงตน

นางสมควรตายตรงไหนกัน นางไม่ได้ล่วงเกินอะไรเขาเสียหน่อย มิใช่หรือไร หลินอันผลักนางเช่นนั้น ความมั่งวุ่นงุ่นที่เดิมยังหลงเหลืออยู่ ก็หายไปนานแล้ว

"เจ้าเป็นไปไปแล้วหรือ หลบอยู่ตรงนั้นคิดว่าข้าจะมองไม่เห็นเจ้า แล้ว?"

"มิได้...เสวียนจีมิได้มีเจตนาเช่นนั้นเจ้าคะ" เขาต้องการนางมา ทรมานโดยแท้ นึกภาพได้เลยว่าวันเวลาข้างหน้าจะลำบากมากเพียงไร

เนี่ยเพิงอิ้นถวิลตามองนาง นางเองก็มองเห็นภาพเมื่อครู่แล้ว เช่นกัน? บุรุษผู้หนึ่งจำเป็นต้องมีคนประคองถึงสามารถนั่งบนรถเข็นได้ นางมองเห็นหมดแล้ว...สมควรตายนัก! ในใจเขาทั้งอายทั้งโกรธ รุนแรง กว่าเมื่อครู่อีกสามส่วน คิดจะระบายโทสะกลับมองเห็นท่าทางตาปริบ ของนาง ก็เลย...ก็เลยอดกลั้นเอาไว้

"มาเช็ดหน้า" เขากัดฟันพูด

"เช็ดหน้า?" นางแปลกใจ "เสวียนจีเช็ดหน้าแล้ว..." หรือว่าอาการ นอนไม่พอของนางมองออกง่ายขนาดนั้นเชียว

หน้าเขาดูร้ายขึ้นมาราวกับผีร้ายในนรก หลินอันที่ด้านข้างสุดหายใจ เอือก ถอยกรูดไปชิดผนัง หวังจะสามารถซ่อนตัวได้

"ข้าเรียกเจ้ามาเช็ดหน้าให้ข้า!"

สาวใช้โง่เง่านี้! เหมือนเป็นคนละคนกับฉินเสวียนจีที่วิจารณ์ยาย

เมื่อวานเลยที่เดียว!

"อ้อ..." หลินอันที่นำสงสาร ที่ผ่านมายังต้องเช็ดหน้าให้เจ้านาย ด้วยหรือนี่ ทว่าตอนนี้หน้าที่ความรับผิดชอบใหญ่ย้ายมาอยู่ที่นางแทนแล้ว เสวียนจึงถอนหายใจพลางก้าวไปข้างหน้า

ยิ่งเข้าไปใกล้เขายังรู้สึกว่าเขาจ้องมองนางตาไม่กะพริบเหมือนว่า กำลังรอให้นางทำขายนหน้า

น้ำเย็นเฉียบทำให้นางต้องห่อไหล่หน่อยๆ ขณะบิดผ้าเปียกเย็น ให้หมดแห้ง นางถึงเลยชั่วประเดี๋ยวถึงค่อยจับผ้าคลุมหน้าเขาไว้

"เจ้าคิดจะปล่อยให้ข้าหายใจไม่ออกตายหรือไร" ผ่านไปครู่หนึ่ง ก็มีเสียงดุร้ายดังขึ้นจากใต้ผ้า

"มิได้เจ้าคะ... ข้ามิได้มีเจตนาเช่นนั้น" เสวียนจรีบดึงผ้าขึ้น พับมัน ทบกันแล้วเริ่มเช็ดใบหน้าของเขา นางไม่เคยเช็ดหน้าให้ใคร รู้สึกเพียงว่า เขามีเค้าโครงหน้าหล่อเหลาคมสัน อย่างน้อยตลอดเวลาที่เขาทำหน้าที่ดุร้าย ออกไป เขาก็เป็นคนที่มิใบหน้ามองผู้หนึ่ง

เนี่ยเพิ่งอวินทำหน้าเย็นชาแข็งซึ่ง ปล่อยให้นางเช็ดไปเรื่อยๆ ดวงตาดมองตรงไปข้างหน้าก็เห็นเอวบางของนาง เมื่ออยู่ในระยะใกล้ก็ได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ที่ส่งมาจากกายนาง... เป็นกลิ่นหอมของกระดาดหนึ่งสีดอกกลิ่นที่นุ่มนวลอ่อนโยนทั้งยังคุ้นเคยทำให้จิตใจเขาสงบลงเล็กน้อย

สวนซึ่งถูกเจียบสงัดไว้สรรพสำเนียง ปล่อยให้เสียงลมพัด เสียงนกร้อง เสียงหญ้าไหวดังอยู่ข้างนอก ไม่รู้ผ่านไบนานเท่าไร จู่ๆ หยวนเจาเชิง ก็พูดโพล่งออกมา

"ใช้ได้แล้ว"

เสวียนจีขานรับเบาๆ เสร็จถึงค่อยเก็บผ้าที่เริ่มแห้งแล้วกลับมา
ไม่ได้รู้สึกตัวเลยว่าสายตาของเนี่ยเฟิงอ้วนตรึงอยู่ที่นาง

นางยกอ่างน้ำขึ้น ยอบตัวครวระ "เสวียนจีออกไปก่อนนะเจ้าคะ"

เมื่อเดินมาถึงหลินอัน นางก็เห็นอีกฝ่ายเบิกตามองตนอยู่พร้อมกับ
เหงื่อกาฬที่ไหลย่อยไปทั้งหน้า...

ครั้นเดินออกมาพ้นสวนซึ่งกุแล้ว หลินอันก็ทรุดนั่งลงกับบันได
อย่างหมดแรง "ข้าไม่มีแรงแล้ว...พี่เสวียนจี ท่านจงใจกระมัง"

"งใจ?" เสวียนจีหันหน้ากลับมามองนางด้วยความประหลาดใจ
"เจ้าใจจริงร้องไห้เสียแล้ว"

ร้องไห้? ข้าต้องร้องไห้แน่ล่ะ! ก็ถูกท่านทำให้ตกใจนี่นา หลินอัน
หน้าแดง สูดจุก ฉากเหตุการณ์ 'เซ็ดหน้า' เมื่อครู่นี้แทบจะคิดแล้วว่าต้องรอ
จนแก่ถึงจะหยุดลงได้ "พี่เสวียนจี ท่านเห็นใบหน้าของนายน้อยสามเป็น
อะไร นั่นเรียกว่าเซ็ดหน้าได้หรือ หน้าของนายน้อยสามมิใช่เครื่องทองแดง
ไม่ต้องเซ็ดจนเงาวับ...ฮือๆ ข้านี้กว่านายน้อยสามจะโมโหเสียแล้ว...ฮึก
ข้าตกใจแทบตาย..." เห็นอีกฝ่ายออกแรงเซ็ดจนแทบจะทำนายน้อยสาม
หนังหลุดออกมา เขาไม่โมโหก็เป็นปาฏิหาริย์แล้ว ทว่านี่ยังถึงกับทน
ต่อไปได้โดยหน้าไม่เปลี่ยนสีด้วย...

"เป็นเช่นนั้นหรือ" นางออกแรงหนักหรือนี้ นางเพียงแค่ตั้งใจ
ทำงานมากเท่านั้น เสวียนจียิ้มเป็นความหมายว่าขอโทษ "ข้าเพิ่งทำ
เรื่องพรรคนี้อีกครั้งแรก..."

"ข้าเองก็เพิ่งเคยเห็นนายน้อยสามต้องการให้พวกเราเซ็ดหน้าให้เขา
ครั้งแรกเช่นกัน ที่แล้วมาแค่ข้าเข้าใกล้เขาก้าวเดียว เขาก็โมโหแล้ว"

ยังดีที่เสวียนจีมาด้วย ความสนใจของนายน้อยสามเลยย้ายไปที่อีกฝ่าย
มิเช่นนั้นที่แล่วมาในเวลาเช่นนี้ล้วนจะเป็นนางที่ถูกด่า

"โชคดีที่วันนี้อารมณ์เขาดูจะไม่เลว" เสวียนจีปลอบใจนาง "คราวหน้า
ข้าจะวังสักหน่อยก็ได้แล้ว"

"ยังจะมีคราวหน้าอีกหรือ" หลินอันอ้าปากจะพูดต่อ กลับพบว่า
อีกฝ่ายหรีดาไค้ สัมผัสสายลมฤดูร้อนที่พัดมาระบายหน้าด้วยท่าทาง
เหมือนไม่ใส่ใจ ช่างเป็นสตรีที่แปลกนัก พี่เสวียนจีไปเอาอารมณ์สบายๆ
มาจากไหนกันแน่ นางเป็นกังวลและได้รับความหวาดกลัวทุกวัน กลัวว่า
นายน้อยเฟิงอวั้นอารมณ์เสียขึ้นมาก็คงด่านาง กลัวว่าจะทำงานไม่เสร็จ
...กลัวสารพัดกลัว...ไม่เคยได้สังเกตเรื่องราวรอบตัวเลย สายลมเย็น
ในฤดูร้อน...นางลองหลับตาลง สัมผัสถึงมันตามอย่างเสวียนจี รู้สึก
เพียงว่าสายลมอ่อนพัดมาเป็นระลอก นี้อะไรพิเศษกัน แคร์ู้สึกว่ามัน
โชยพัดก็เท่านั้นเอง...

สายลมพัดเหล่ดอไม้ไผ่ พัดผิวทะเลสาบในอุทยานสนั่นจนเกิด
ระลอกคลื่น พัดเข้าศาลารับลม พัดความมั่งงุ่นมาครอบงำเสวียนจี

หลินอันเบิกตาโต กลืนน้ำลาย ยามบ่ายที่เงียบสงบอย่างหาได้ยาก
นายน้อยเฟิงอวั้นเฝ้าคร่ำครวญออกมาอ่านหนังสือในศาลา นางกับเสวียนจี
ต้องคอยติดตามรับใช้อยู่ข้างหลัง เดิมที...เดิมทีคิดว่าวันนี้จะผ่านไป
อย่างราบรื่นปลอดภัย ด้วยอย่างน้อยอารมณ์ของนายน้อยเฟิงอวั้นก็ดี
เป็นประวัติการณ์...ทว่า...ทว่าพี่เสวียนจีถึงกับกำลังสับสน!

สวรรค์! ให้นางตายไปให้จบๆ เสียเดี๋ยวนี้ตอนนี้เลยเถิด!

ฉินเสวียนจีผู้นี้เป็นใครมาจากไหนกันแน่ ต่อให้เป็นลูกหลานของอาจารย์สอนหนังสือในชนบทก็ไม่ควรไม่รู้จักรอบเขตของสาวใช้ถึงเพียงนี้กระมัง

"ชายเก้งเหงิงงาม ฟ้าประทานมาเป็นคู่กัน เฮอะ" เนี่ยเพิงอวินพูดรำพึงกับตนเอง ปิดหนังสือเรื่องวสันต์ในหอหยก พลันได้ยินเสียงอุทานดังแว่วๆ อยู่ข้างหลัง เขาขมวดคิ้ว "เจ้าร้องหาอะไร"

"นายน้อยมิใช่กำลังเรียกข้าหรือเจ้าคะ" เมื่อครูได้ยินเขาเปิดปากพูดทำให้สตินางถูกเรียกกลับมา เพิ่งจะมองเห็นสถานที่ที่อยู่ชัด มิใช่กำลังเรียกนางหรือหรือ

เสียงพูดของอีกฝ่ายฟังไม่ชัดเหมือนว่าเพิงตื่นนอน คิ้วดาบของเนี่ยเพิงอวินจึงยกขึ้นสูงทันที "เจ้ามายืนข้างหน้าข้า!" เขาสั่งอย่างไม่สบอารมณ์ ร่างนางเคลื่อนมาถึงเบื้องหน้าเขาอย่างเชื่องช้า

ทั้งๆ ที่นางมีขนาดตัวปานกลาง แต่เพราะผอมเกินไปทำให้เขามักรู้สึกว่าสาวใช้นางนี้เคลื่อนไหวอืดอาดเป็นลิงขี้เกียจ

"ทำไม คุณหาสน์สกุลเนี่ยปฏิบัติต่อเจ้าอย่างทารุณหรือไร ถึงได้เห็นเจ้าเอาแต่นอนมันทั้งวันตั้งแต่เช้าจรดค่ำ" น้ำเสียงของเขายังนับว่าไม่เลวร้าย เพียงแต่งุนงวนว่าโฉนสาวใช้นางหนึ่งถึงสามารถหลับจนเป็นเช่นนี้ได้

"เสวียนจีไม่มีงานทำ...ย่อมจะอยากนอนเจ้าคะ" นางตอบตามจริง "ถ้านายน้อยอนุญาติ บ่าวขอไปจัดหนังสือที่ห้องหนังสือก็ได้หรือไม่เจ้าคะ"

พูดอีกอย่างคือนางยอมจัดหนังสือกองเท่าภูเขาดีกว่าจะแอบดูอยู่

ข้างกายเขา เนี่ยเพิงอวินถึงตาจ้องนาง คำว่า 'ป่าว' นั้นเขาฟังแล้วขัดหู ทั้งชักเริ่มมีน้ำใจ นางอาจจะยังไม่ค้นพบ แต่เขาสังเกตเห็นว่ามีเพียงเวลาที่มีเรื่องขอร้องเขา นางถึงจะลดตัวลงเรียกแทนตนเองว่า 'ป่าว'

"इनเข้าถึงมีความรู้ดีกว่าเจ้ายินดีจะอยู่กับหนังสือดีกว่าจะตามรับใช้เจ้านายอย่างข้า"

นางกำลังจะพูด กลับมองเห็นหลินอันส่ายหน้าดิบกอยู่ด้านหลังเขาดวงตาโตจ้ำน้ำวิงวอนขอนางว่าอย่ายั่วโทษะเนี่ยเพิงอวินอีก

"ป่าว...มิกล้า" นางถอนหายใจและหลบตาลง

"เอาอีกแล้วหรือ" สภาพห่อเหี่ยวหมดอาลัยตายอยากของนางเห็นแล้วก็ชวนให้คนนึกว่าคาถา ทำทางดื้อดึงต่อสู้เพื่อหนังสือเช่นเมื่อวานไปไหนเสียแล้ว เขาโยนหนังสือด้วยความเดือดดาล หนังสือตกลงบนพื้น นางอึ้งงันไปเล็กน้อยก่อนก้มตัวหยิบขึ้นมา

"อย่าเอามือสกปรกของเจ้ามาแตะต้องมัน!" นางเห็นหนังสือสำคัญกว่าเจ้านาย ถ้าวันนี้เป็นเขาล้มอยู่ที่พื้น เกรงว่านางคงไม่แม้แต่จะเหลือบแลเลยกระมัง

"หากนายน้อยสามไม่ต้องการแล้วก็โปรดมอบให้ป่าวเถิดเจ้าคะ"

"เจ้าคิดว่าตัวเองมีอาชีพเก็บขยะหรือไร เจ้าจะขอมันทุกครั้งที่ย้ายโยนหนังสือทิ้งเลยใช่หรือไม่!"

"ถ้าเป็นไปได้ก็..." นางพูดเสียงแผ่วเบา

ยามนี้ร่างกายของเขาเหมือนมีไฟลุกไหม้ขึ้นมาแล้ว แทบจะมองเห็นภาพเปลวไฟลุกอยู่รอบตัวเขาได้เลย

หลินอันที่ด้านหลังกลัวจนต้องหลบหายใจ

"เจ้าหอบอะไร ถ้าหอบอีกข้าจะให้เจ้าเห่าเหมือนหมา!" เขาเอ่ยถาม โดยมีได้หันหน้ากลับไปมองนางด้วยซ้ำ

"ไม่ บ่าวมิกล้า..." น้ำตาไหลลงมาจากดวงตางามของหลินอันในทันใด

เสวียนจีขมวดคิ้ว "นายน้อยสาม มีอะไรไม่พอใจก็ลงกับเสวียนจีได้เลยเจ้าคะ ไม่มีความจำเป็นต้องพาลลงกับผู้อื่น" นางผิดหวังในตัวเขาจนหมดแล้วจริงๆ

"เจ้าก็รู้ด้วยว่าข้ากำลังพาล? เช่นนั้นเจ้าก็ไม่ควรยั่วโมโหข้า!"

นางไปยั่วโมโหเขาตั้งแต่เมื่อไรกัน อารมณ์เขาไม่เพียงแค่อารมณ์ร้าย แต่ยังทำให้คนคาดคะเนไม่ถูกด้วย "หากนายน้อยรังเกียจก็ย้ายบ่าวกลับไปห้องหนังสือเถิดเจ้าคะ บ่าวจะได้ไม่ต้องอยู่ขัดหูขัดตาที่นี่"

"เจ้าเลิกคิดว่าจะสมหวังไปได้เลย!" เขากัดฟันกล่าว

"ข้าเพิ่งจะเดินมาถึงประตูโค้งนี้ก็ได้ยินว่ามีคนจะขออะไรแล้ว เป็นใครจะขออะไรหรือ" เนี่ยมีหยางพูดขึ้นเสียงดังฟังชัดพลางเดินเข้ามาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม เขามองเสวียนจีที่ถอยกลับไปอยู่หลังเนี่ยเฟิงอวีนอย่างผ่านๆ ปราดหนึ่งเสริจก็ก้าวขึ้นศาลาอย่างช้าๆ

"พี่สามช่างมีอารมณ์อยู่ว่างๆ นัก หายากที่จะเห็นท่านออกมา... อ้าว กำลังอ่านหนังสือในหอหอยกอยู่หรือ เช่นนั้นก็ดีเลย ข้ามีของจะให้ท่านดูพอดี" เขานั่งลงอย่างสง่าผ่าเผย ยกคิ้วไปทางโต๊ะศิลาที่ว่างเปล่า "ไม่มีสุว นี่ช่างผิดต่ออารมณ์ดีๆ ของพี่สามนัก เจ้าเซิง ไปเอาสุวามา" เขาพูดยิ้มๆ

"เจ้าดูเหมือนว่างมาก" เนี่ยเฟิงอวีนพูดอย่างเย็นชา

"ข้าอุตส่าห์มีเวลาว่างได้ช่วงสั้นๆ พี่สามไม่รู้หรือกว่าข้ายุ่งจนร่างกาย
อมโรคนี้ของข้าจะพังอยู่แล้ว" เนี่ยมีหยางถอนหายใจหนักๆ ขยับกระดูก
ที่ปวดเมื่อยเล็กน้อย เห็นเนี่ยเฟิงอวิ้นไม่มีที่ท่าจะต่อคำพูดก็ไม่ได้ใส่ใจ
ร้องสั่งขึ้น "ต้าอู่ เอาต้นฉบับมาวาง"

"เจ้าน่าจะรู้ว่าข้าไม่อ่านต้นฉบับแล้ว"

"ถึงท่านไม่อ่านแล้ว แต่เรื่องนี้ท่านจำเป็นต้องอ่าน" ต้นฉบับปีกหนา
วางราบอยู่บนโต๊ะศิลา เนี่ยมีหยางยังคงยิ้ม แต่เปลี่ยนเป็นรอยยิ้มที่
แฝงด้วยเจตนาอื่น

ร้านหนังสือเฟิงอวิ้นนอกจากจะขายกระดาษรวมถึงสิ่งของที่
เกี่ยวข้องกับกระดาษแล้ว ยังรับตีพิมพ์ให้สำนักศึกษาอีกหลายแห่งด้วย
นอกเหนือจากนี้ ในอาณาจักรต้าหมิงบัณฑิตทั่วไปนอกจากเรื่องเที่ยว
เสเพลหย่าเป่แล้วก็ยึดถือว่าการพิมพ์หนังสือเป็นเรื่องมีเกียรติ มักจะ
ตีพิมพ์บทกวีหรือสาเหรบบรรพบุรุษออกมาให้เป็นที่โจษจันสรรเสริญ
ในหมู่บัณฑิตเป็นประจำ ทว่าบัณฑิตที่วันๆ เอาแต่เมาเมาตีพิมพ์หนังสือ
ไม่เป็นก็มีอยู่จำนวนไม่น้อย ในการพิมพ์นั้นคุณภาพกระดาษน้ำหมึก
ครองความสำคัญไปกว่าคอน ด้วยเหตุนี้จึงมักมีคนขอให้ร้านหนังสือ
เฟิงอวิ้นช่วยตีพิมพ์เป็นการส่วนตัวพร้อมกับปิดเรื่องนี้เป็นความลับ

หากแต่เหล่านั้มีใช้สาเหตุที่ร้านหนังสือเฟิงอวิ้นครองความเป็นหนึ่ง
แต่เพียงผู้เดียวในเมืองหนานจิง ทางร้านยังดำเนินการเรียบเรียงและ
ตีพิมพ์นิยายออกมาเองจำนวนมากด้วย กล่าวอีกอย่างคือพี่สามของเขา
เคยเลี้ยงนักเขียนไว้จำนวนหนึ่ง

ทว่าก็แค่เคย นับตั้งแต่เขาทั้งสองของพี่สามได้รับบาดเจ็บ งานของ

ร้านหนังสือได้มอบให้เขาทั้งหมด ส่วนเนี่ยเฟิงอวีนก็ไม่น่านับฉบับและไม่วิจารณ์หนังสือใดๆ อีก

หลังจากเขาได้รับบาดเจ็บที่ขา ต้นฉบับที่เคยผ่านมือเขาก็มีเพียงเรื่องเดียว และหลังจากต้นฉบับเรื่องนั้นตีพิมพ์ออกมาก็กลายเป็นนิยายที่โด่งดังอย่างมากในปัจจุบัน

"ท่านต้องอ่าน" พอเห็นเนี่ยเฟิงอวีนไม่มีท่าที่สนใจ เขาก็ยิ้มอย่างบริสุทธิ์ใจให้ความผิดพลาดทางฟัดออก "เป็นต้นฉบับที่หลิวหมินนำมาให้ข้าอ่านแล้วรอบหนึ่ง เก่งว่าหลังได้ตีพิมพ์คงได้รับเสียงตอบรับไม่มาก ถ้าท่านไม่อ่านก็ตีมันกลับไปแล้วกัน"

"หลิวหมิน?"

ความสนใจคืนกลับมาแล้วระมั่ง

"ใช่แล้ว หลิวหมินเป็นลูกน้องกำลังหลักที่ท่านเพาะเลี้ยงออกมา ตอนข้าเพิ่งรับช่วงดูแลร้านหนังสือก็ต้องขอบคุณเขาจริงๆ ที่คอยช่วยเหลืออยู่ข้าง..."

"เจ้ากลับมาพูดประเด็นหลักได้แล้ว" เนี่ยเฟิงอวีนกัดฟันพูด "เสวียนจีเลื่อนต้นฉบับมาให้ข้า"

เสวียนจีก้าวมาดันปีกต้นฉบับไปตรงหน้าเขาอย่างเงิบเงียบ

หน้าแรกของมันเขียนตัวอักษรบรรจงเป็นระเบียบเรียบร้อย ลักษณะอักษรที่คุ้นตาทำให้เนี่ยเฟิงอวีนตกใจเล็กน้อย ก่อนจะพลิกเปิดอีกหลายหน้าอย่างรวดเร็ว

"เป็นเขา?"

"ข้าถึงได้รู้ว่าพี่สามสายตาดีอย่างไรเล่า" เนี่ยมีหยางขยับไบกพัด

พลางหัวเราะเบาๆ "นี่ก็คือต้นฉบับที่ท่านเฝ้ารอมานาน"

"แล้วหลิวหมินเล่า" เขาเงยหน้าขึ้นมาถามด้วยแววตาเจิดจ้า
เป็นประกาย

"เขาไม่กล้ามา กลัวจะถูกท่านทรมานเสียวนี้อีก ข้าเลยให้เขา
ไปร้านหนังสือที่เป่ย์จิง มีปัญหาอะไรหรือ" เนี่ยมีหยางยังคงกล่าวเพิ่ม
เชื้อไฟต่อไป "ในเมื่อบัณฑิตเยี่ยโลกผู้แต่งเรื่องคั่นช่องส่องบาปใช้ชื่อปลอม
ก็หมายความว่าเขาไม่ยอมเปิดเผยตัวจริงต่อผู้อื่น หลิวหมินเป็นคนซื่อ
และเถรตรง แม้เขาจะเป็นลูกน้องกำลังหลักของท่าน แต่เมื่อได้สัญญา
กับบัณฑิตเยี่ยโลกแล้วก็ไม่อาจบอกออกมาได้ว่าเขาคือใคร เช่นนั้น
ชั่วชีวิตพวกเราเลิกคิดจะหลุดจากปากหลิวหมินได้เลย"

เนี่ยเฟิงอวิ้นสีหน้าเยียบเย็นยับยั้งจนแทบจะอ่านตัวอักษรใดๆ
ไม่ออก

"ต้นฉบับเรื่องนี้เป็นเรื่องราวความรักบริสุทธิ์ของชายเก่งหญิงงาม
เรียกได้ว่าแตกต่างราวฟ้ากับดินจากเรื่องคั่นช่องส่องบาปเมื่อก่อนหน้านี้
ของบัณฑิตเยี่ยโลก บัดนี้ผู้คนกำลังนิยมอ่านงานชาวโลกก็เหมือนเรื่อง
คั่นช่องส่องบาป เรื่องราวความรักบริสุทธิ์นี้...เกรงว่าคงขายได้จำกัด"
เนี่ยมีหยางปากพูดไป แต่ความคิดกลับข้ามเนี่ยเฟิงอวิ้นไปอยู่ที่เสวียนจี

หายาก หายากยิ่ง หาได้ยากจริงๆ

สามปีมานี้ข้างกายเฟิงอวิ้นนอกจากเจาเซิงแล้วก็ไม่เคยเต็มใจ
อยากได้บ่าวคนไหนมารับใช้ที่สวนซึ่งกุม่าก่อน เสวียนจีคือคนแรก
เดิมนึกว่าเขาต้องการทรมานบีบคั้นสาวใช้นางนี้ กลับคิดไม่ถึงว่าจะเห็น
นางยังแข็งแรงดี มิได้ตกใจหวาดกลัวน้ำตาไหล

สีหน้านาง...ดูไม่เลวเลย

สายตาของนางหลบลองอย่างสงบเสงี่ยมเชื้อฟัง เป็นท่าที่ที่สาวใช้พึงมี เมื่อครู่ขณะเข้ามาใกล้เขาเพื่อหยิบต้นฉบับก็ยังคงได้กลิ่นกระดาดขางๆ จากตัวนางเช่นเดิม น่าจะเพราะอยู่ในกองหนังสือตลอดปีถึงได้ติดกลิ่น เช่นนี้มา สาวใช้เช่นนี้ไม่ว่ามองอย่างไรก็ออกจะซับซ้อนกว่าสาวใช้นางอื่น อยู่สักหน่อยจริงๆ

"ตาเจ้ากำลังมองไปไหน" เนียเฟิงอวีนพลันโพล่งถาม

เนียมีหยางกะพริบตาตอบยั้มๆ "ข้ากำลังมองสาวใช้ของท่าน" เขาเอ่ยอย่างเปิดเผยยิ่งยวด

"มีอะไรนามอง อยากให้ข้ายกให้เจ้าหรือไร"

"ความคิดไม่เลว พี่สาม ท่านอยู่ที่สวนซึ่งกุ่ตลอดทั้งปี น้อยนัก ที่จะก้าวออกประตู คุหาสน์สกุลเนียมีบ่าวไพร่นับร้อย ท่านต้องการใคร ข้าก็จะหามาให้ท่าน แต่สาวใช้ที่รู้หนังสืออย่างเสวียนจี ให้ติดตาม ข้างกายข้าก็สะดวกดี อีกอย่างอายุนางก็ไม่น้อยแล้ว อยู่ที่สวนซึ่งกุ่นี้ จะมีบ่าวชายที่โหมมาแต่งงาน หรือว่าท่านต้องการให้เจาเซิง..."

"เจ้าหุบปากได้แล้ว!" ความปิติยินดียามได้เห็นผลงานของบัณฑิต เย้ยโลกถูกขัดเข้าแล้ว เนียเฟิงอวีนสีหน้าเข้มขึ้น "เจ้าไปทำงานของเจ้าไป ทั้งต้นฉบับไว้กับข้า วันพรุ่งค่อยให้คำตอบกับเจ้า"

"คำตอบเรื่องเสวียนจี?" เนียมีหยางถามอย่างรันทาที่ตาย

"เจ้าไสหัวไปได้แล้ว!"

เนียมีหยางยกไหล่พลางลุกขึ้น ยังคงยั้มโดยตลอด "พี่สามค่อยๆ สำราญไป จะอย่างไรเสวียนจีก็เป็นสาวใช้ของคุหาสน์สกุลเนียเรา

ท่าน 'ทำตามความต้องการ' 'ได้อยู่แล้ว' กล่าวจบก็เห็นเนี่ยเพ็งอวีน มีอาการตะลึงใจสั้นเล็กน้อย สีหน้าเดี๋ยวจืดเดี๋ยวด่าง เห็นได้ชัดว่า เข้าใจความหมายในคำพูดเขา เสวียนจีที่อยู่ด้านหลังอีกฝ่ายเองก็มีสีหน้า ต่อว่าต่อขาน เหมือนกำลังต่อว่าที่เขาส่งเสริมให้เพ็งอวีนทรمانนาง

ฮ่าๆ คำพูดเดียวกันกลับมีคนเข้าใจไปคนละทาง บุรุษที่ให้ความสำคัญ กับความรู้ความสามารถมากกว่าหน้าตามีอยู่น้อยนัก พี่สามก็คือหนึ่งในจำนวนนั้น เมื่อรูปโฉมและความรู้ความสามารถของสตรีไม่อาจให้ความสำคัญเท่ากันได้ เขาก็ยอมจะเลือกอย่างหลัง

'อย่างน้อยก็จะได้ไม่พูดจาไร้สาระ' ในอดีตเนี่ยเพ็งอวีนเคยกล่าวไว้ เช่นนี้

แล้วตอนนี้เล่า ถึงจะไม่อยากยอมรับ แต่บางทีอาจจะมียังอยู่เล็กๆ ผู้ที่สามารถลากเนี่ยเพ็งอวีนออกจากการแข่งขันเองที่สวนซังกุได้มิใช่ พี่น้องของเขา แต่เป็นสาวใช้ที่รูปโฉมปานกลางและความเป็นนามีปัญหานางหนึ่ง...

ทว่า...แล้วอย่างไรเล่า

นางมีใบหน้าเป็นวงรี นัยน์ตาดำขลับทั้งสองโดยปกติจะหลุบลง ไร้วิตชีวา ริมฝีปากบางสีชาดเข้มเป็นเส้นตรง ใหญ่ไปสักหน่อย แต่มีได้เด่นเกินไป รูปร่างนางก็กลางๆ แม้เขาจะนั่งรถเข็น แต่แค่เงยหน้าเพียงเล็กน้อยก็มองเห็นใบหน้านางได้แล้ว ตัวผอมไปบ้าง การเคลื่อนไหว อืดอาดไปหน่อย การตอบสนองก็ช้ากว่าผู้อื่นครึ่งจังหวะ ทุกเรื่องที่สาวใช้ควรมีและจำเป็นต้องเข้าใจ นางล้วนกำลังเริ่มศึกษา สาวใช้เช่นนี้

มีความพิเศษอะไรดึงดูดความสนใจคนได้ ปีนี้นางอายุยี่สิบสอง อายุเลยช่วงแต่งงานมานานแล้ว ทำสัญญาสามปีกับคุณาสกุลเนี่ยกว่าจะได้ออกไปก็อายุยี่สิบห้า สำหรับสตรีถือเป็นสินค้าขายไม่ออกแล้ว

กล่าวอีกอย่างคือภายในสามปีนี้นางจำเป็นต้องหาบ่าวชายที่คู่ควรกับนางให้ได้ในคุณาสกุลเนี่ย และสิ่งที่ผู้เป็นเจ้านายควรทำก็คือช่วยหาคนที่เหมาะสมให้นาง

แล้วใครเหมาะสม สามปีมานี้เขาอาศัยอยู่แต่ที่สวนซังกู คุณาสกุลเนี่ยมีบ่าวไพร่ไปๆ มาๆ ไม่รู้ตั้งเท่าไร ผู้ที่เขารู้จักก็มีเพียงเจาเซงสองพี่น้อง

ดูอายุก็เหมาะสมยิ่ง...

เนี่ยเพิ่งอ้วนแค้นเสียงเบาๆ

"อ๊ะ นายน้อยจะส่งอะไรเจ้าคะ" นางสะดุ้งเล็กน้อย เงยหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว

"เปล่า อย่ามารบกวนข้าครุ่นคิด" เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่ดีนัก ก่อนจะเห็นนางกลับไปจดจ่อกับหนังสืออีกครั้ง

นับว่าเขาใจดีกระมัง กลับถึงสวนซังกูก็ใกล้เวลาเมื่อเย็นแล้ว หลังกินเสร็จเขากำลังจะเปิดอ่านต้นฉบับของบัณฑิตเย้ยโลก กลับพลันเห็นนางมายืนอยู่ข้างๆ

นางเป็นคนรักหนังสือ ดูจากเรื่องห้องหนังสือก็รู้และเรื่องที่นางขอหนังสือเรื่อง 'หรุอิจวินจ้วน' ก็รู้แล้ว อาจเพราะเพิ่งได้ต้นฉบับที่เฝ้าคอยมานานมา อารมณ์ของเขาจึงค่อนข้างดี พอเห็นว่านางเป็นคนรักหนังสือเช่นเดียวกันจึงอนุญาตให้นางหยิบหนังสือไปยืมอ่าน

อยู่ข้างๆ ส่วนสาวใช้ที่ชื่อหลินอันนางนั้นออกไปแล้ว เจาเชิงเฝ้าอยู่ข้างนอกอย่างเงียบๆ ในห้องจึงเหลือเพียงเขากับนาง

ใบหน้านางยังคงเป็นวงรีมีเปลี่ยน แต่เมื่ออยู่ภายใต้แสงเทียนน้อยนิดดำกลีบมีชีวิตชีวา ในดวงตาที่กำลังมองหนังสือมีประกายเจิดจ้าแพรวพราว ริมฝีปากบางดูนุ่มนวลขึ้นแล้ว...นางมิใช่คนช่างยิ้มแต่ก็ได้ดูเย็นชา ภายนอกก็ดูเป็นสตรีที่ค่อนข้างธรรมดา นางหนึ่งแทบจะพบเห็นได้ทั่วไปในอาณาจักรต้าหมิง

สาวใช้เช่นนี้...มีหยางกลับคิดว่าข้าอยากเกลือกกลั้วด้วย?

อย่านึกว่าเขาฟังความหมายชั้นลึกในคำของมีหยางไม่ออก อีกฝ่ายคิดว่าเขาอยากเกลือกกลั้วกับสาวใช้ที่น่าตายนางนี้ถึงได้ย้านางมาที่สวนชั่งกู่ เขาไม่เข้าใจสตรีมาสามปี แต่มิได้หมายความว่าเขาจะหิวจนกินไม่เลือก

สตรีที่ธรรมดาสามัญขนาดนี้...

ยามนั้นก๊อปปากนางพลันยกขึ้นเบาๆ ขับประกายสไลด์เปล่งปลั่งในหน้าให้แสงออกมา สลัดคราบไร้ชีวิตชีวาออกไป เวลานางอ่านนางวิจารณ์หนังสือ สีหน้าแววตากลับแตกต่างจากยามปกติไปโดยสิ้นเชิง อย่างน้อยนางในสภาพนี้ก็ดีกว่าตอนที่ยั่วโมโหเขาก่อนหน้านี้นี้มากเหลือเกิน

"มีอะไรตกลงหรือไร" เขาถาม ในอกรู้สึกอึดอัด รอยยิ้มนางราวกับเป็นสายลมเย็นขึ้น ทำให้เขาเห็นแล้ว...เห็นแล้วในใจรู้สึกไม่สบาย

"ชายเก่งหญิงงามได้ลงเอยครองคู่กัน เสวียนจี้ก็ต้องยืมลิเจ้าคะ" นางปิดหนังสืออย่างอาลัยอาวรณ์ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นตอบ

"ชายเก่งหญิงงามเป็นแค่เรื่องเพ้อฝันบนหน้ากระดาษ นอกกระดาษ

นั่นมีแต่ชายโหดหญิงชั่ว" เขาพูดเสียงเย็นเยียบ

เสวียนจิ้มองเขาแวบหนึ่ง พอคู่ถึงหนังสือก็อดจะจับเขาไม่ได้ "แม้จะกล่าวว่าเป็นเรื่องเพื่อฝันบนหน้ากระดาษ แต่ก็เพราะว่าไม่ได้มาในชีวิตจริงถึงได้ยินดีจะจมอยู่ในทะเลฝัน"

เขาแค้นเสียง "ก็แค่ความเห็นของสตรี"

"ที่นายน้อยอ่านเมื่อครูก็มีใช้เรื่องความรักบริสุทธิ์ของชายเก่งหญิงงามเช่นกันหรือเจ้าคะ" นางชี้ต้นฉบับบนโต๊ะ

เนี่ยเฟิงอวี่นุ่นคิ้วน้อยๆ "เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้าอ่านอะไร" ต่อให้รู้หนังสือก็มองเห็นเพียงหน้าแรก นางมองออกได้ด้วยหรือว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร

"เมื่อป่านายน้อยสี่กับบอกอยู่นี้เจ้าคะว่าเป็นเรื่องความรักบริสุทธิ์ของชายเก่งหญิงงาม" เสวียนจีจ้องเขาตรงๆ

นอกจากเรื่องที่น่ารู้หนังสือและดูเหมือนอ่านหนังสือมาไม่น้อย จะทำให้เขาประหลาดใจแล้ว ความใจกล้าของนางก็ทำให้เขา...ชื่นชมอยู่พอควรเช่นกัน ในคุณหาสน์สกุลเนี่ยมีใครกล้าพูดจากับเขาเช่นนี้บ้าง

"นิยายรักบริสุทธิ์ทั่วไปไหนเลยจะเทียบกับของบัณฑิตเย้ยโลกได้"

นางมองเขาแวบหนึ่งด้วยความแปลกใจ ก่อนจะหัวเราะออกมาเสียงหนึ่งแล้วรีบเหม่ปากทันเวลา

เนี่ยเฟิงอวี่นหรีตา "เจ้าจะหัวเราะก็ไม่หัวเราะ เห็นได้ชัดว่าไม่เห็นด้วยกับคำข้า"

"มิได้ถึงกับไม่เห็นด้วยเจ้าคะ เพียงแต่ป่าวกลัวนายน้อยโมโหจึงไม่กล้าพูด"

คำว่า 'ป่าว' อีกแล้ว! เวลานางแพนตัวว่าป่าว เขามักรู้สึกว่าไม่เข้ากับนาง ฟังแล้วขัดหูยิ่ง

"เจ้ามีอะไรไม่กล้าพูดบ้าง" เขาประชด "หรือว่ายังอยากให้อั๊กประทานป้ายทองละเว่นโทษตายให้เจ้าด้วย?"

"หากว่ามี เช่นนั้นก็ดีที่สุดเลยเจ้าคะ เสวียนจีไม่อยากถูกบังคับให้พูดความในใจออกมาเสร็จแล้วก็ถูกตำหนิหรือจะเจ้าคะ"

ยามนี้ตาของเขาหรือลงจนแทบมองไม่เห็น คำก่นด่ากำลังจะหลุดออกมา แต่สุดท้ายก็กลืนเอาไว้ เขาเคยระงับอารมณ์ตนเองขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไร

"ก็ได้ ข้าไม่ด่า เจ้าพูดมา" เสียงพ่นเสียดสีกันดังมาจากปากเขา ดูทั้งแค้นทั้งคัน

นางพิมพ์าลังเลอยู่ชั่วครู่ "เจ้าคะ ข้าจะพูด ข้ารู้สึกว่านายน้อยยกย่องบัณฑิตเย้ยโลกเกินไป" แม้จะจงใจอำพรางไว้แล้วก็ยังพอรู้สึกได้ถึง ความไม่เห็นด้วยของนาง

"เจ้ากำลังปฏิเสธงานประพันธ์ของเขา?" เขาถลึงตามองนาง อยากจะ...กัณนางสักที ทางที่ดีขย้ากินไม่ให้เหลือซากจะได้ไม่ต้องเห็นใบหน้าชวนโมโหของนางอยู่ทุกเวลาเช่นนี้ คนที่ทำเขาโมโหมีอยู่ไม่น้อย แต่คนที่เป็นฝ่ายยั่วยุเอง นางคือคนแรก

นางล้งเลเล็กน้อยก่อนก้มหน้าลง "ป่าวมิกล้า"

"มิกล้า! มิกล้า! มิกล้า! เจ้ามีอะไรไม่กล้าบ้าง!" เขาพูดด้วยความโกรธ เกลียดที่เห็นท่าทางเชื่องพ้งว่า่ายของนาง เขายกมือจะปัดเชิงเทียนบนโต๊ะ แต่กลับฝืนยั้งมือไว้ทันเวลา ถ้าปัดไปทางขวา

ก็จะไปถูนางเข้า สาวใช้สมควรตาย!

เขาโมโหจนตัวสั่นอยู่บ้าง เส้นเลือดดำผุดบนใบหน้า โมโหที่สาวใช้นางนี้ไม่รู้จักกาลเทศะ เวลานั้นเถียงอย่างใจกล้า เขาโมโห เวลานั้นรักษาขอบเขตสาวใช้ไม่พุดอะไรสักคำ เขาก็โมโห แม้แต่แค่มองเห็นนาง เขาก็ยังโมโหจนควั่นอกหนู!

"เจ้า..." หน้าอกกระเพื่อมขึ้นลง หมัดเขากำจนขีดขาวแล้ว ต้องปรับลมหายใจเล็กน้อยถึงสามารถพุดได้ "เจ้า...เรียกเจาเชิงเข้ามา"

เสวียนจีประหลาดใจเล็กๆ เดิมคิดว่าเขาจะดำแล้ว นางเปิดประตูห้องตามคำสั่ง สายลมเย็นหอบหนึ่งพัดกรูมมาจากด้านนอก ความมืดยามราตรีน่าพิงใจ ดูท่าเนี่ยเพิงอวินคงอยากนอนแล้ว อีกเดี๋ยวถือตะเกียงเดินกลับห้องพักจะต้องผ่านห้องหนังสือจ้ะ...

หนังสือเป็นหมื่นๆ เล่ม...ตอนกลางคืนที่ห้องหนังสือไม่มีคน...
นางพลันหยีต้ายิ้ม

นางเรียกหยวนเจาเชิงเข้ามาแล้วทำท่าจะถอยออกไป

"ใครบอกให้เจ้าไป" เนี่ยเพิงอวินพุดเสียงเย็นเยียบ

"อา...บ่าว..." เขามีใช่จะพักผ่อนแล้วหรือไร

"มาพุงข้าขึ้นเตียง" เขาฝืนระงับเพลิงโทสะให้สงบลงพลางว่า
ทำให้ถูกหยวนเจาเชิงมองมาด้วยสายตาทิกล

เสวียนจีออกไป ก้าวมาช่วยรับน้ำหนักเขาคณละข้างกับหยวนเจาเชิงอย่างยอมรับชะตากรรมทันที ควรจะรู้ทันแล้วว่าเขาไม่ทรमानนาง
สักรอบก่อนก็ไม่มีทางปล่อยนางกลับไปเด็ดขาด

นางลอบถอนหายใจเสียบๆ เขาหนักยิ่ง โชคดีที่มีหยวนเจาเชิง

ช่วยรับน้ำหนักกว่าคอนของเขายู่อีกด้าน กลิ่นของบุรุษเพศส่งมาจาก
กายเขา นี่เป็นครั้งแรกที่นางเข้าใกล้บุรุษถึงเพียงนี้ นางมิได้รังเกียจ
เพียงแต่น้ำหนักที่มากทำให้รับไม่ไหว ผืนเดินไปได้ถึงขอบเตียง ขณะ
'วาง' เขาลง นางเกิดชว่นเซ สะดุดเพียงพุงลัมไปข้างหน้า

"โอ๊ย!" นางร้องออกมาเบาๆ พุบอยู่ตรงเอวเขาด้วยสภาพอเนจอนาถ
ไม่น่ามอง

สะ...สวรค์! นางขยับดินรนอย่างกระอักกระอ่วน คราวนี้ต้อง
ถูกตำปึงอีกแล้ว ถูกต่านั้นนางไม่ใส่ใจนัก เพียงแต่...แนบชิดขนาดนี้
ตัวเขาคล้ายว่าสะท้อนน้อยๆ หน้านางร้อนชู โชคดีที่ได้หยวนเจาเซิง
อุดตัวนางขึ้นมา

"บ่าว..." เสียงของนางแหบพร่า รีบกำหน้าต่ำและถอยไป
หลายก้าว ถึงนางจะไม่รู้สึกว่าเขาคือบุรุษที่นางเคยชื่นชมเลื่อมใสแล้ว
แต่ในเสี้ยวเวลานั้นในห้องหัวใจที่เคยมีเนียบึงอวิ้นสลักอยู่ก็ราวกับ
มีเพลิงลุกไหม้เผาหัวใจนาง

"มิได้ตั้งใจหรือ" เขาเอ่ยปาก จ้องมองใบหูแดงเถือกของนาง
"ถ้าตั้งใจ กระตูกเวยข้ามีหรือจะไม่ถูกเจ้ากระแทกหักจริงๆ"

"ข้า..." นางเงยหน้าขึ้น จะเอ่ยแย้งโดยสัญชาตญาณกลับมองเห็น
ดวงตาดำทั้งสองกำลังจ้องมองนางเงียบๆ อย่างลึกซึ้ง ใจนางพลัน
เต้นสะดุดไปจ้วงหวะหนึ่ง

"เจ้าออกไปเถอะ" เขาโบกมือ

เสวียนจี้กัมศีระชะยอบตัวครวระ ก่อนออกจากสวนซังกูไปอย่างมี
มารยาท

เนี่ยเพ็งอวีนครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่

"นายน้อย..." จู่ๆ หยวนเจาเซิงที่นั่งเฝ้ามาตลอดก็เปิดปากพูด
แต่กลับถูกเขาตัดบท

"เจ้าไม่ต้องพูดอะไร" เขาเซะงักไปเล็กน้อยก่อนพูดโดยหน้าไม่เปลี่ยนสี
"ข้างนอกมืดแล้ว เจ้าไปดูให้แน่ใจว่านางกลับไปแล้วค่อยกลับมา"

"ขอรับ" หยวนเจาเซิงเดินออกไปเงียบๆ

จากนั้นสวนซึ่งก็ตกอยู่ในความเงียบสงัด เนี่ยเพ็งอวีนั่งอยู่บนเตียง เมื่อครู่เกือบจะถูกนางล้มใส่ทั้งตัว แรงนางมีไม่พอ เห็นได้ชัดว่าขาดการออกกำลังกาย ตัวนางอ่อนนุ่มอ่อนแอ เมื่ออยู่แนบชิดนางความคิดก็หยุดเซะงัก มือที่ถูนางคว้าจับ...เขาแบมือขวา ความรู้สึกสัมผัสอ่อนระทวยยังคงอยู่ ก่อนจะยกขึ้นจ่อจมูกกลับมีกลิ่นใดๆ
ริมฝีปากเขาเหยียดยิ้มหยันออกมา

เขากำลังทำอะไร นางเป็นแค่สาวใช้เท่านั้น

เนี่ยเพ็งอวีนแค่แค้นเสียงออกจุมูกเบาๆ อย่างดูแลตนเอง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624546.html>